

BRINJE

ŠOLSKO LETO 2015/2016

Prvi razred

MAJ

IMAM SOSEDA MAJA,
KI VČASIH MI NAGAJA.
SKUPAJ SVA RASLA
IN SE SKUPAJ IGRALA.

ZDAJ BOVA PA V ŠOLO
SKUPAJ HODILA
IN SE UČILA.

Larisa Sluga, 1. b

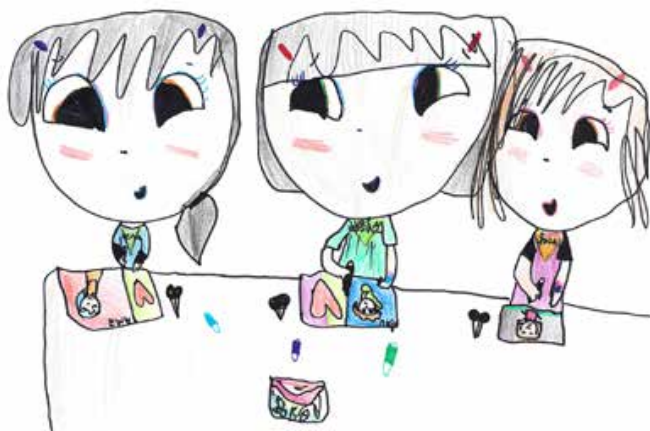

ŠOLA

URA JE SEDEM
IN V ŠOLO MORAM SPET.
V ŠOLI SE UČIMO,
DA ZNANJE PRIDOBIMO.

KO PA ZVONEC ZAZVONI
IN POUKA KONEC JE,
HITRO DOMOV ODHITIMO,
DA DOMAČO NALOGO NAREDIMO.

Lana Majdič, 1. b

PREPIR

PIKI JE DANES JEZEN.
NI MOGEL ULOVITI MAČKE.

LIZA JE SPET
UŠLA PIKIJU
VESELO SE
SMEJE:

»HA, HA, HA...«

PIKI JO SLIŠI IN SE JI
PRIKRADE ZA HRBET.
NASTANE PREPIR
PRIDEJO
GOSPODARIJ.
PIKI JE ŠEL ZA KAZEN
V UTO, LIZA PA V
KLET.

Matic Mejak, 1. a

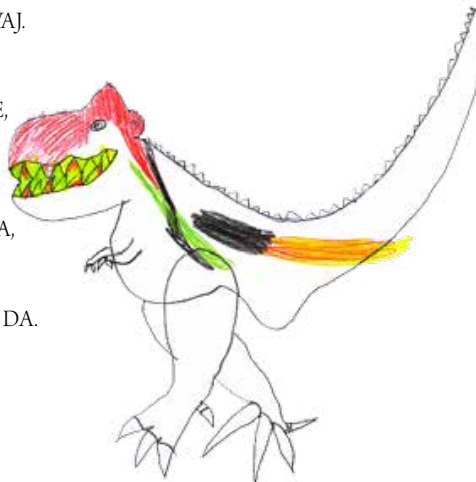
ZMAJČEK IN ZMAJČICA

TUMP, TUMP, TUMP,
JAZ SEM MALI ZMAJ,
VENDAR MAMA PRAVI,
DA SEM VELIK TOLOVAJ.

VČASIH JO UBOGAM,
VENDAR VEČKRAT NE,
MAMA SE JEZI,
DIM IZ UŠES JI GRE.

VEM, DA IMA ME RADA,
MAMA ZMAJČICA,
SAJ ČEPRAV JEZIM JO,
POLJUBČKOV STO MI DA.

Vita Mihalič, 1. b

ŽABICA

ENA MAJHNA ŽABICA
IZ VODE JE SKOČILA,
NAOKOLI SE POTEPALA
IN SE IZGUBILA.

TA ZGODBICA BI SE
ŽALOSTNO LAHKO KONČALA,
A JE MALO ŽABICO
MAMA POISKALA.

Tilen Škrlić, 1. b

EMA GRE NA MORJE

Ema Klara Eraković, 1. b

DAVID GRE V ŽIVALSKI VRT

David Truzzardi, 1. b

CVETICA, KI JE GOVORILA

USTVARILI UČENCI 1. RAZREDA
V ODDELKU PODALJŠANEGA BIVANJA
z učiteljico Lauro Novak

Ilustracije: L. Novak

NA TRAVNIKU JE ŽIVELA CVETICA, KI JE GOVORILA.
MIMO NJE JE PRIŠLA KOKOŠ, KI JE ISKALA GLISTE.

CVETICA JI JE REKLA: »PAZI, DA ME NE POHODIŠ!«
KOKOŠ CVETICE NI OPAZILA, ISKANJE GLIST JE NADALJEVALA NAPREJ.

KMALU SE JE OB CVETICI USTAVIL RACMAN, KI JE ISKAL POLŽE.
CVETICA MU JE REKLA: »PAZI, DA ME NE POHODIŠ!«

NI VIDEL NIKOGAR IN JE POHITEL NAPREJ.

NA TRAVNIKU SE JE PASLA KRAVA. ZADOVOLJNO JE PREŽVEKOVALA TRAVO, KI JE RASLA OKOLI CVETICE.
TA JI JE REKLA: »PAZI, DA ME NE POHODIŠ!«

KRAVA JE MISLILA, DA IMA PRISLUHE IN SE JE BREZSKRBNO PASLA NAPREJ.

MIMO CVETICE JE PRISKAKLJAL ZAJČEK, KI JE ISKAL SOČNE KORENINICE.
TUDI NJEMU JE CVETICA REKLA: »PAZI, DA ME NE POHODIŠ!«
ZAJČEK JE BIL PREHITER, DA BI JO SLIŠAL IN JE ŽE SKAKAL NAPREJ.

NA CVETICO JE PRILETEL PREKRASEN METULJ.
»NEHAJ, ŽGEČKA ME!« SE JE ZAHIHITALA CVETICA.
»SAMO MALO TE POBOŽAM IN SI ODPOČIJEM KRILA,« JI JE ODVRNIL METULJ,
KI JE BIL PRVI, S KATERIM JE CVETICA GOVORILA. POSTALA STA PRIJATELJA.

CVETOČO PRIJATELJICO JE METULJ PREDSTAVIL VSEM SVOJIM PRIJATELJEM.
TUDI Z NJIMI SE JE LAHKO POGOVARJALA IN VSI SO JO IMELI RADI.

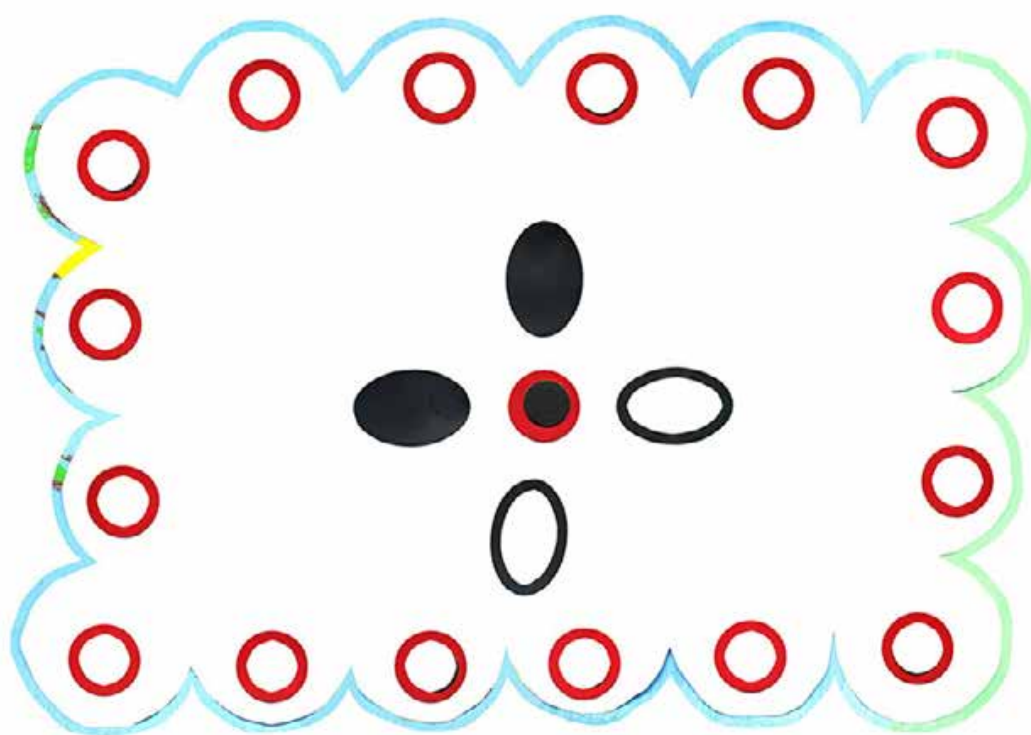
NEKEGA DNE JE ROJ METULJEV OKROG CVETICE PRIVABIL POGLED DEČKA.
BIL JE RADOVEDNE SORTE. KO SE JE PRIBLIŽAL, SO SE METULJI RAZBEŽALI.
DEČEK JE ZAGLEDAL PRELEPO CVETICO, JO UTRGAL IN ODNESEL DOMOV.

DEČKOVA MAMA SE JE CVETICE ZELO RAZVESELILA,
METULJI PA JO PO TRAVNIKU IŠČEJO ŠE DANES.

Drugi razred

Pesmi o pomladi

Narava se budi,
ptiček na veji sedi
in veselo žvrgoli.

Kako lepa je pomlad,
travnik kot bi bil zaklad,
poln je pisanih cvetlic
in deklic rdečih lic.

Deklice hitijo,
da s šopki pisanimi
svoje mamice razveselijo.

Nika Dekleva, 2. a

Pomlad je prava lepota,
od lepote ji žarijo lica.

Spomladi rastejo zvončki,
okoli njih letijo metuljčki.

Drevesa pozelenijo,
mame se bojijo,
ko otroci oživijo.

Neža Vičič, 2. a

Pomlad je prišla,
rožice cvetijo,
ptički in metulji letijo.

Otroci se pomladi veselijo,
zunaj se igrajo in sedijo.

Alen Bešič, 2. b

Rožice cvetijo,
zunaj je vroče,
čebečice letijo,
kam se jim zahoče.

Otroci se igrajo,
dedek njivo orje,
babica seje solato,
mene pa greje sonce zlato.

Štefan Kušar, 2. b

Moje živalce

Moja muca rada spi
v lepi, topli košarici.

Ko pa pride kuža Muri,
se skupaj zibljeta v zibelki.

Vsi naši ljubljenci
se radi skrivajo,
ko pa čas kosila je,
veseli se prikažejo.

Diana Bevčič, 2. b

Tinka Binka in sončece

Tinka Binka na štoru sedi,
pesmico poje in se smeji.

Sončece zlato ji govori:
»Tinka Binka, domov se mudi.«

Tinka Binka se razjezi,
ker domov prav nič se ji ne mudi.

Mia Kežič, 2. b

Moja mamica

Moja mamica je lepša kakor roža;
ko sem žalostna,
me stisne in nežno poboža.

Ko pridem iz šole,
mi zmeraj kaj pomaga,
ko pa dobim pet,
me pelje na sladoled.

Tija Štemberger, 2. b

Pesem o psu

Moj kuža
ves lisast je bil.
Imel je tri pike,
smrček pa siv.

Skakal je name,
poreden je bil.
V šolo je hodil,
da bi se kaj naučil.

Lucija Šajn, 2. b

Muca

Muca Maca mijavka,
miši ni ulovila,
staro pa še ima
in z njo se igra.

Naslednje jutro
muca miško je ulovila,
v gozd je stekla
in miško skrila.

Jakob Fabijan, 2. b

Naš mali kuža

Naš razposajeni kužek
je majhen kot žužek.
Zelo rad se sprehaja
in celo pot jezno laja.

Motijo ga veliki psi,
a pred njimi ne beži.
Ko pa pride maček Muri,
se popolnoma razkuri.

Sarah Sheikh, 2. b

Tretji razred

Pesmi o ...

Deset je prstov na rokah,
ki pridno delajo vse dni,
neumorni so prav vsi.

Pišejo, rišejo, božajo lička
in nam prinesejo smeh na lička.

Delavne roke žulje imajo,
delo prav vsako delati znajo.

Nik Celin, 3. b

Matevž Bremec, 3. b

Roke delajo ves dan,
zelo so pridne.

Te roke nas oblačijo ves dan,
zelo so pridne.

Te roke mesijo, če kaj pečemo.

Zelo so pridne, te roke.

Matic Iskra, 3. b

ljube, doli, sem in tja,
vrtičnik skake
kar se
da, pre
vite, rše
in kradol morše.

Nik Celin, 3. b

Amina Jodanovič, 3. b

Labod

Labod na travi sedi in gleda,
kako vrtnica bela ob pesku cveti.

Danes maj mesec je in njegovo
srce ljubezni polno je.

Metka Prosen, 3. a

Slon

Debel slon išče mladiča,
ki rad je ptiča.

Slon mu išče hrano,
mladič pa je banano.

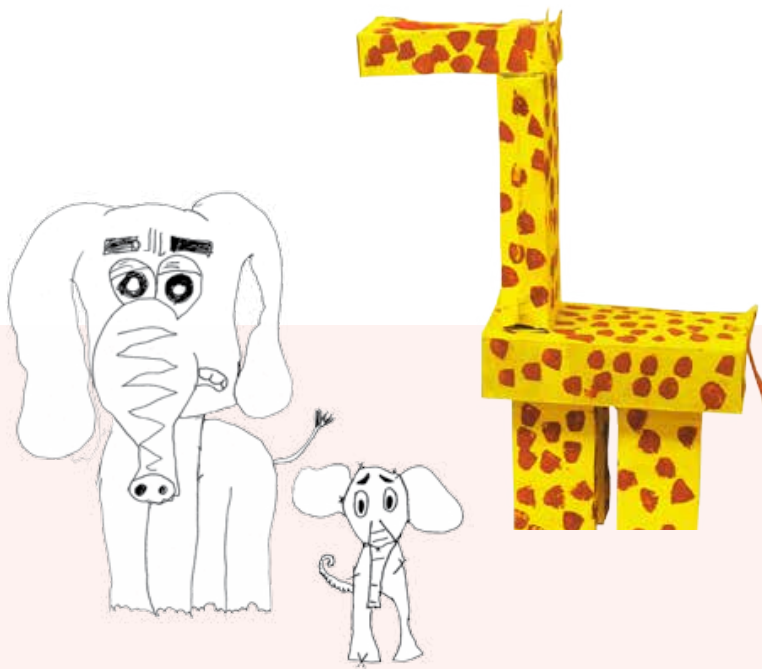
Jan Valenčič, 3. a

Žirafa

Žirafa je velika,
zato ji veter piha
in vsak dan kiha.

Vsaki krošnji listje zoba,
pri tem pa ji pomaga dolga noga,
da revica ni lačna uboga.

Neja Mejak, 3. a

Uganke

Je belo kakor sneg,
ga piješ, da boš zdrav,
a včasih kot posladek,
ga spiješ kot kakav.

Larisa Rep, 3. a

Sem strašnejši kakor osa,
bolj kot osa sem strupen,
moje želo je kot kosa,
imenujem se ...

Emir Garanović, 3. a

Poglejte gospoda v črni obleki,
kako se razgleduje na naši smreki.
Rumen kljun ima,
z njim črno češnjo zoba.

Neja Mejak, 3. a

Zjutraj me zbudi, ko se mi še zelo spi.
S svetlimi žarki mi sveti v oči
in pred vsemi zaspi.

Žiga Blokar, 3. a

V gozdu šumi,
mimo trave drvi, skozi zemljo polzi.
Je mokra, deroča in pada v slapu kot toča.

Vita Gombač, 3. a

Po strehi ropoče,
zmočiti me hoče.
Najraje bi šel spat,
ker zunaj se ne morem igrat.

Luka Blokar, 3. a

Zemljo žejno zaliva,
strehe in ceste pomiva.
Žabice razveseli,
ko pada tri dni.

Jan Valenčič, 3. a

Ko rdeče listje zašumi
in se morje ohladi,
takrat šolski zvonec zazvoni
in spet smo nejevoljni vsi.

Marko Sanabor, 3. a

V vodi plavam rad,
da sem dve toni res težak.
Glavo pa imam tako veliko,
da požrl bi še bika.

Urban Frank, 3. a

Postal sem

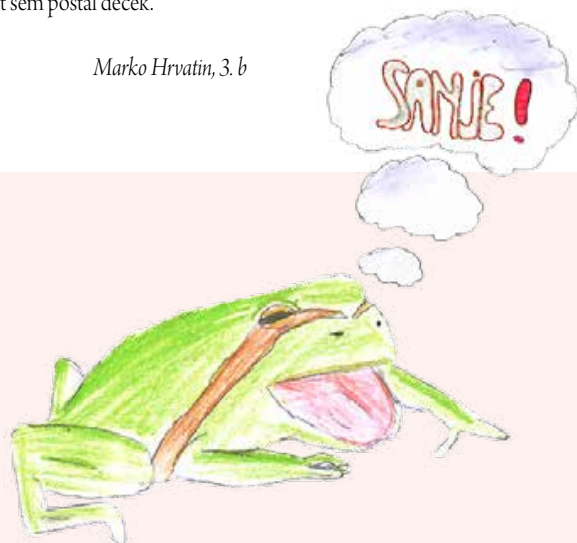
Zelena žaba

Kot ponavadi sem sedel za mizo, pisal domačo nalogo in pil sok. Nisem ga mogel nehati piti, saj je bil zelo dober. Pil sem ga in pil in sploh nisem opazil, da se spreminjam v žabo.

Potem je prišla mimo mama in prestrašeno zavpila: »Kaj se ti je zgodilo?!« Rekel sem: »Kaj se mi je zgodilo? Ha, ha, nič. Kaj se šališ, mama, saj ni prvi april.« Mama je stekla po ogledalo in rekla: »A vidiš?!« Zavpil sem: »Joj, kakšen pa sem!!!« Mama je prestrašeno vprašala: »Kaj si delal?« Rekel sem: »Samo pisal nalogo in pil sok. No, veliko soka.« Mama: »Le kaj bi ti pomagalo, da boš spet deček?« Dejal sem: »Daj mi tri čokoladne piškote.«

Mama jih je prinesla, pojedel sem jih in spet sem postal deček.

Marko Hrvatinić, 3. b

Kraljična

Zjutraj me je zbudil petelin. Spletična mi je počesala lase in spletla kiti ter nadelala zlato obleko s svetlo zelenimi dragulji. Služabnica mi je nato v posteljo prinesla zajtrk, sveže pečene piškote in ravno prav vroč kakavov napitek. Druga služabnica mi je prinesla zlate škorenjce in zlato ogrinjalo.

Po kosilu je prišla moja prijateljica Maja s sosednjega gradu. Igrali sva se, potem pa sli jahat do bližnjega jezera in se ohladili v grajskem bazenu. Ko je Maja odšla domov, se je že večerilo. Spet sem večerjala v postelji, nato mi je služabnica snela škorenjce in ogrinjalo, spletična pa razpletla lase in me preoblekla v kraljevsko pižamo.

Metka Prosen, 3. a

Četrty razred

1

Iščemo rime

Rime

ENA me meče na kolena.
DVA, nič se mi ne da.
TRI, mama me miri.
ŠTIRI, ti ne zameri.
PET, pridem spet.
ŠEST, gremo jest.
SEDEM ni nobeden.
OSEM, v vrsto prosim.
DEVET, ugoden let.
DESET, šli smo na izlet.

Žana Logar, 4. a

ENA, zelo zaskrbljena.
DVA, domov je šla.
TRI, po cesti hiti.
ŠTIRI, miru si želi.
PET, hoče na Bled.
ŠEST, ne pozna drugih mest.
SEDEM, domov jo povedem.
OSEM, zelo sem ponosen.
DEVET, se smejeva spet.
DESET, ko vrat ne znam odpret.

Klemen Mežnar, 4. a

Izštevanka

ENA je zelena.
DVA gusarsko kljuko ima.
TRI pol noči prespi.
ŠTIRI se kot pav šopiri.
PET, se vidimo spet.
ŠEST ima nekaj dobrega za pojest.
SEDEM, te snedem.
 Na **OSEM** sem zelo ponosen.
DEVET gre na izlet.
DESET, pojdimo eno pesem zapet.

Peter Velenik, 4. a

Števila

ENA je nobena,
DVA je šla,
TRI je pomfri,
ŠTIRI so siri,
PET je poet,
ŠEST ni nikogaršnja posest,
SEDEM za cel teden,
OSEM je znosen,
DEVET je sto let in
DESET za živet.

Lovro Balajič, 4. a

Naši razredi

Ko v šolo smo vstopili,
smo se od vrtca posloveli,
številke smo se naučili,
abecedo smo pa ponovili.

Ko prišli smo v drugi razred,
bil je spet en drugi red.
Pomij, pospravi, poravnaj,
to za nas pa ni bil raj.

V naslednji razred smo stopili,
se poštevanke naučili,
vejice smo utrdili,
pustno masko si »nardili«.

Zdaj pa smo četrti razred,
spet drugačen je naš red,
ta pa nam zelo ustreza,
saj je zmeraj pavza vmes.

Veronika Valenčič, 4. b

Pust

Spet prišel je pust,
vsi smo širokih ust.
Krofov se bomo najedli,
do večera pa vse snedli.

Prav lep je ta pustni čas,
ko pridejo maske med nas.
Vsaj za nekaj dni
se vsak od nas v nekaj drugega spremeni.

Vsi veseli smo živeli,
kot smo tisti dan hoteli.

Maša Kovačič Štefančič, 4. b

Peti razred

Pesem o pekih

V pekariji so bili peki,
če so goljufali, so plavali v reki.

Ljudje so prihajali v pekarije,
tam so vsi delali lumparije.

Peki so prodajali kruh
za ceno petih muh.

Da pek ne bil bi suh,
so mu spekli kruh.

Ramika Kamberovska, S. a

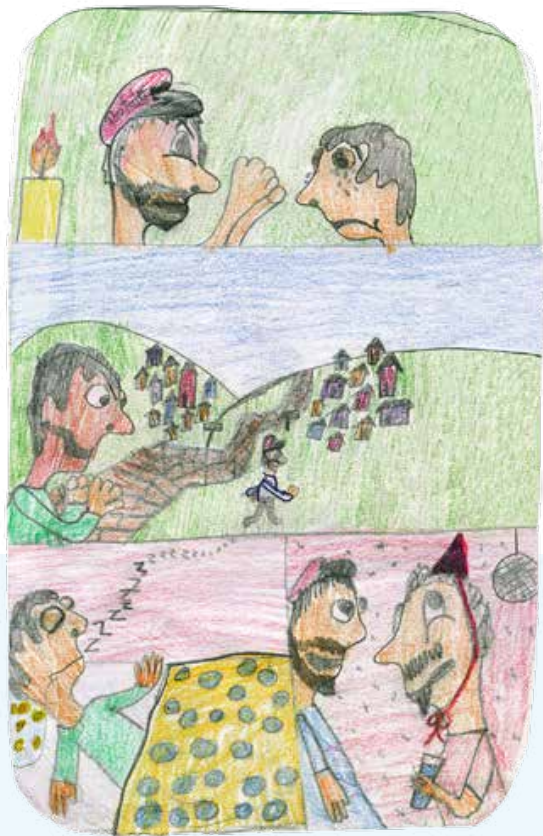
Prepir

Plamen sreče zažari,
Butalec se razjezi.
Trepalca pretepa,
dokler ne omedli.

Trepalec se zbudi,
na Butalca se zjezi.
Butalec hitro zdaj zbeži
pa Trepalcu se smeji.

Trepalci obležijo
in sladko zaspijo.
A Butalci zaživijo
veselico priredijo.

Karin Kastelic, S. a

Babica v čudežnih supergah

Predzgodba (retrospektiva) po odlomku iz berila Babica v supergah Mihe Mateta, v kateri je pojasnjeno, kako so navadne superge dobile čudežne lastnosti.

Nekega dne je babica odšla na goro. Ko je prišla na vrh, se je najprej razgledala naokrog. V daljavi se je nekaj zableščalo. Babica je hitro stekla, da bi videla, kaj je tam. Zagledala je prečudovite bele superge. Ker je bila bosa, jih je obula.

Doma jih je drgnila in drgnila, da bi se še bolj bleščale kot prej. »Brez dišave pa tudi ne gre,« si je mislila. Stekla je v nakupovalni center in kupila omamno dišečo vodico. Preden je stopila iz trgovine, je zagledala letak, na katerem je bilo zapisano: »*Kako superge spremeniti v čudežno obuvalo?*« Hitro si je zapisala, kaj potrebuje, in odhitela po sestavine ter se odpravila domov.

Ko je sestavine zmešala, ji ni preostalo nič drugega, kot da v čarobni napoj položi svoje superge, da bi se kuhale dve uri in pol. Ko je čas potekel, se je oglasil zvonček. Babica jih je potegnila iz napoja in ni mogla verjeti svojim očem. Superge so bile prekrasne.

Hitro jih je obula in preverila, če so res dobile super moč. Zelo srečna se je odpravila na potep.

Eneja Štemberger, S. a

Tek za zmago

Babica je ugotovila, da so njene superge čudežne in da marsikaj zmorejo, a se s tem ni hvalila. Toda njeni sosede so opazili, da je babica vedno aktivna, živahnejša in da veliko zmore.

Nekega dne se je v časopisu pojavil oglas nekoga, ki se je predstavljal kot Atletska kost in trdil, da je najhitrejši tekač na svetu. Pozival je vse, ki dvomijo v njegovo hitrost, naj se pridejo z njim pomerit.

Babica sliši za oglas, a se ne zmeni zanj. Tudi njeni sosede vedo za hvalisanje Atletske kosti, zato babico nagovarjajo, spodbujajo, prosijo, naj se pomeri z njim. Babica noče pristati, a ko se sosedom s prošnjami pridružita še njena vnuka, končno privoli.

Pride dan, ko naj bi se izkazalo, kdo je hitrejši. Babica in Atletska kost se razgibavata na startu.

Atletska kost izziva: »Babica, si res upaš pomeriti se z mano? Ne bi šla raje krmit kokoši?«

»Oh, moje kokoši so site. Ne skrbi zanje.«

Atletska kost opazi, da je babica brez skrbi, zato postane nekoliko nesramen:

»Babka, pojdi se solit! Zmlel te bom!«

»Kar začni vrteti mlin.«

Ko starter da znak za začetek, se Atletska kost požene naprej, babica pa kaže, kot da se soli, nato pa si še prav počasi popravlja vezalke na supergah. Množica ji kriči, naj

začne teči, zato to tudi stori. A komaj začne, že je na cilju. Razgleduje se

okrog, ko zagleda trgovino s pohištvom. Kupi udoben ležalnik in ga odnese na cilj. Zlekne se vanj in

začne plesti nogavice, čeprav jo motijo navijači in oboževalci, ki si želijo njen avtogram.

Končno na cilj pride tudi Atletska kost, ki sploh ni opazil, da ga je babica prehitela.

Misleč, da je zmagal, se veselo razkazuje z dvignjenimi rokami. Toda nihče mu ne ploska. Končno spozna, da je poražen.

Od sramote bi se najraje pogreznil v tla, želi si neopaženo izginiti in se napoti v stransko ulico, ko zasliši babičin glas: »Pridi, pridi po nagrado za drugo mesto. Spleta sem ti nogavice.«

Množica se začne smejeti, Atletska kost pa zbeži, kot bi ga preganjalo sto psov. Nihče ga ni več videl.

Tako je ostala babica nepremagljiva.

(Zgodbo smo tvorili učenci manjše učne skupine z učiteljico Dragico.)

Čarovnice

Živele čarovnice so tri,
najraje so glodale človeške kosti.
Bile so stare, z majavimi zobmi,
vsaka imela je samo tri.

Niso vedele, kaj bi,
spraševale so se,
ali zobozdravnik lahko kaj stori.

Vsaka na svojo metlo je šla,
čeprav bila je gosta megla.
Skoraj zdravstveni dom zgrešijo,
a na koncu dobra parkirna mesta dobijo.

Zobozdravniku pokazale so svoje zobe,
a ta jim izruva prav vse.
Tako težav z zobmi več ni,
odtlej več ne pridejo v poštev človeške kosti.

*(Pesem smo spesnili učenci
manjše učne skupine z učiteljico Dragico.)*

Šesti razred

Mi smo 6. a

Mi smo 6. a.
Kdo nas ne pozna?
Učiteljicam nagajamo,
pri tem veselo vztrajamo.

V razredu dve Sari sta,
družbo jima Mancí delata.

Sara N. Ameriko je odkrila,
a fanta še vedno ni dobila.

Sara L. plesati zna,
rada užali vsakega.

Manca P. karateistka je,
v sekundi zruši te.

Manca F. bere lepo,
a z njo nam je večkrat težko.

Aleks vneto se smeji,
ko učiteljica nanj kriči.

Martin veliko govori,
zato razred skoraj ponori.

Aljoša vedno spi,
lenoritis ga teži.

Jaka osvaja punce tri,
a nobene ne dobi.

Adijan vrsto prehití,
da prvi malico dobi.

Matic na stolu vedno ziba se,
če bo padel, bo gorje.

Timotej redno se uči,
nobena petica mu ne ubeži.

Arber strašno zakriči,
ko njegova ekipa gol dobi.

Aljaž pesmico en dva tri naredi,
a v njej vedno kaj smrdi.

Jan nalogo hitro naredi,
saj na nogomet se mu mudi.

Žiga košarko igra,
nanj že čaka NBA.

Marko travo rad kosi,
a brez pršuta ne zdrži.

Jerica psičkov več ima,
z njimi veliko se igra.

Zoja košarko igra,
tudi na klavir in kitaro se spozna.

Lea atletske je dekle,
tudi s klavirjem ji dobro gre.

Megi ne ve, kaj bi,
ko ji telefon med poukom zazvoni.

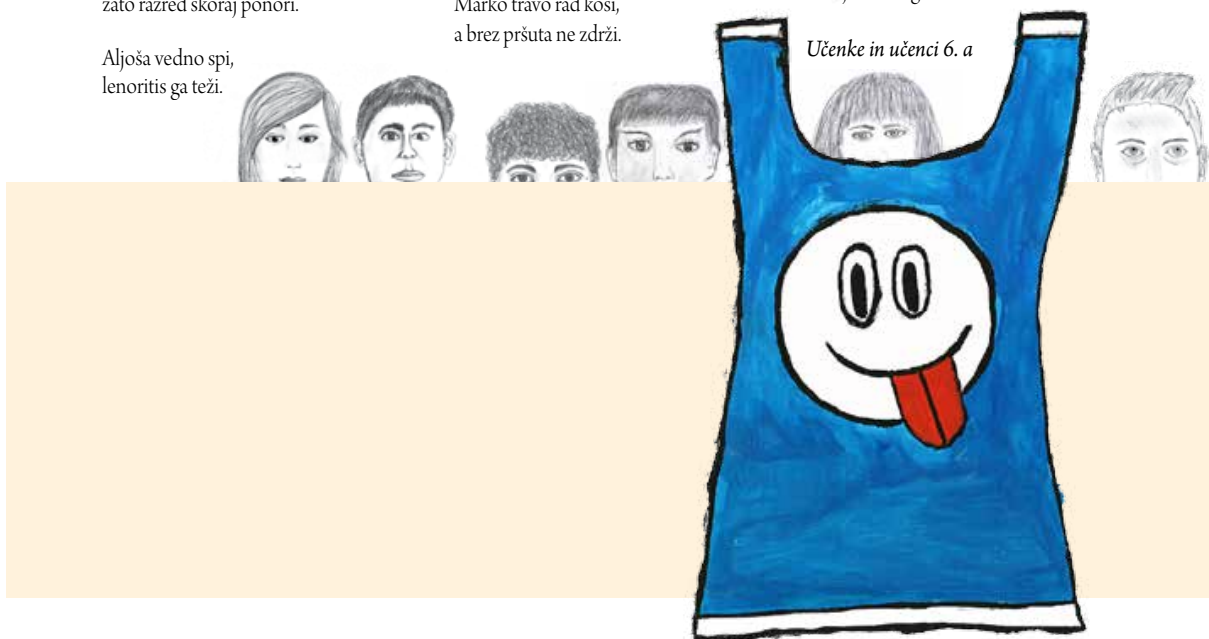
Lara je tiho, kot da je ni,
s flavto se v glasbi izgubi.

Saša drobno je dekle,
še le od letos telovaditi sme.

Rosana med poukom tiho govori,
a na dvorišču s srakami vrešči.

Katarina svojih nečakov se veseli,
a o njih malo govori.

Učenke in učenci 6. a

Košnja

Dež pada na svežo travo,
namesto kosilnice pripeljemo kravo.

Žiga Jursinovič, Jan Prosen, 6. a

Lovec

Nekoč je živel lovec,
ki je našel novec.

Odšel je v puščavo,
a le za zabavo.

Prijatelje je hotel razveseliti
in jih vse bogato nagraditi.

Prijatelji so res prišli,
z zabave pa bogatejši odšli.

Megi Lopuh, 6. a

Šola

Ponedeljek je en grozen dan,
zjutraj vstanem ves zaspan.

Tudi torek nič kaj prida ni,
nikoli se mi v njem kaj lepega ne zgodi.

V sredo komaj se zbudim,
se peš v šolo napotim.

V četrtek ves sem nasmejan,
likovna umetnost pride na plan.

Petek je najlepši dan,
saj pouk ob enajstih je končan.

V soboto in nedeljo lenarim lahko,
a kaj, ko kmalu ponedeljek spet bo.

*Manca Frank, Zoja Keuc,
Jerica Štemberger, 6. a*

Naši prizori

Novi učenec

HAŠMIR *potrka na vrata učilnice.*

UČITELJ (*Odpri vrata.*): Učenci, pozdravite novega sošolca. Prihaja iz Bosne in ime mu je Hašmir.

HAŠMIR: Dobri den, ljudi moji!

UČITELJ: No, Hašmir, zdaj se kar usedi, kjer je prostor. Začeli bomo s spraševanjem.

(*Učitelj lista po svoji redovalnici.*) Hašmir, malo bom preveril tvoje znanje. Vprašan boš!

HAŠMIR: Dobar! (*Stopi pred tablo in se izzivalno obrne proti učitelju.*) Reci, srce! Šta te muči?

UČITELJ: Prosim?!

HAŠMIR: Pa ništa, ništa!

UČITELJ: No, Hašmir, naštej mi deset živali.

HAŠMIR: Lav, tigar, puma, žaba, žaba, žaba ... Lav – jesam to reko? Pa jesam. Hmmm ...

UČITELJ: Vidim, da ti to kar gre. Sedaj mi pa naštej še deset avtomobilskih znamk.

HAŠMIR: BMW (bosansko motorno vozilo), stojedan, Lamborghini, Ferrari ... onaj veliki crni džip ...

UČITELJ: Hammer?

HAŠMIR: Pa da, tako je ...

UČITELJ: No, vidim, da ti tudi to gre. (*Dolgo razmišlja.*) Sedaj pa še bolj tebi domače vprašanje. Kako bi objavil, da je zmanjkalo bureka?

HAŠMIR: Danes burek sploh več ni, ker peč pokvarjen. Hvala za razumevanje!

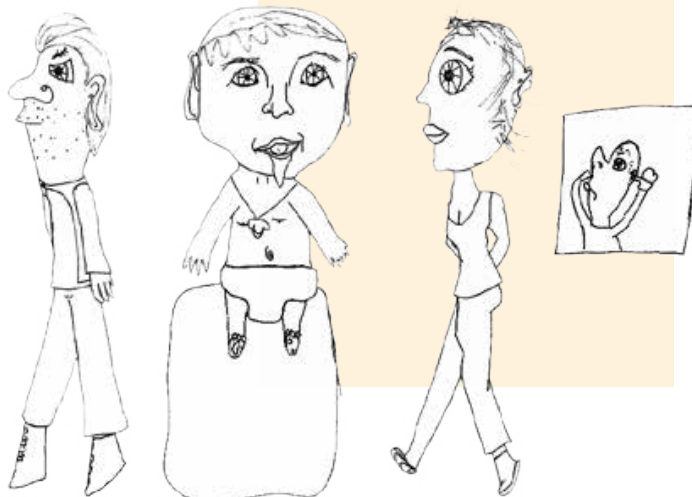
UČITELJ (*začuden*): Žal ti to ne gre ravno najbolje ... Zato ti bom moral dati oceno štiri.

HAŠMIR: Pa dobar! Danas bo doma fešta! Majka bo odojka spekla! Upsss ... (*Se tolče po glavi.*) Lanac ko bosanac. Ja sam musliman. Pile, pišče sam mislio.

UČITELJ: Dobro. No, učenci, za danes smo končali. Se vidimo jutri.

HAŠMIR: Čao, ljudi moji!

Žiga Jursinovič, Timotej Krebelj, 6. a

Družinski prepir

MAJ: Daj mi daljinec!

ANA: Ne!

MAJ: Zadnjič si ti gledala svoje otroške oslarije.

Zdaj sem jaz na vrsti, da gledam fuzbal.

ANA: Ni res! Jaz sem na vrsti! Mlajši imajo prednost.

MAJ: Misli si! Jaz sem na vrsti.

MAMA: Dovolj! Mir! Nobeden od vaju ne bo izbiral. Gledali bomo smučarske polete.

MAJ (*kriče*): Jaz bi gledal fuzbal! Fuzbal, fuzbal, fuzbal ...

ANA (*Tolče po mizi.*): Risanke, risanke, risanke ...

MAMA: Dovolj! Vsak v svojo sobo! Takoj!

(*Sama zase.*) Bom lahko vsaj v miru gledala.

Otroka gresta v otroško sobo. Nadaljujeta s prepirom. Nazadnje prevrneta omaro, da zgrmi na tla. V sobo priteče mama.

MAMA (*skoraj brez diha*): Aaaaaaaa! (*jedljuje.*) Kaj s ... s ... se tukaj do... do... dogagagaja?

OTROKA (*prestrašeno*): Mmm, mmm ...

MAMA (*strogo*): Kaj mmm? Me niti ne zanima, kaj se je zgodilo! Takoj pospravi ta nered!

OTROKA: Ja, mami.

Otroka pospravi in potem vsi v miru gledajo smučarske polete.

Manca Frank, Lara Bubnič,
Sara Logar, 6. a

Tastare na tržnici

MILICA (*jezno*): Ki je ta muj telefon?! Kodar ga rabm, ga nej, kodar pa ga ne rabm, ga pa tudi nej. (*Gleda okrog sebe.*) A, tukej je! No, pa bom še Cilko poklicala, de vidm, kaj dela. (*Tipka številke.*)

CILKA (*začudeno*): O, ljdi, ljdi, ma kdu me kliče! Mende Milica, če jest prov vidm. Ma kku se že oglasiš? (*Išče tipko za sprejem klica.*)

MILICA (*besno*): No, ma ki je ta baba?!

CILKA: O Milica, prjatljca moja, kaj bo dobrega?

MILICA: Ma nč, malo sem te tela poklicat, da se kej pomenmo.

CILKA (*neučakano*): Pa čmo jt midvej malu ne tržnco?

MILICA: Ja, pa dejmo poklicat še Tončko, če gre z nami, tebe pa pridem jskat z mojim fičotam.

CILKA (*veselo*): Tipi topi, ajde dijo!

MILICA: Dijooo ...

Milica kliče Tončko, da bi jo povabila na tržnico.

MILICA (*jezno*): Dej, javi se mi no!

TONČKA (*zapoje*): O, Milica, pa kaj je?

MILICA: Bi šla ti z mano in sz Cilko na tržnco?

TONČKA: Ma kaj bi šle na enu kafjetku?

MILICA: Ma ja, da se še kej pomenmo, dej.

TONČKA: Dobru, se dobimo tom. Boh!

MILICA: Ja, ajde, čao!

Tastare se dobijo.

TONČKA: Ma, Cilka, bugdej! Se že dugu nesmo vidle.

CILKA: Tončka, pa sej smo se včeraj vidle ne njivi!

TONČKA (*užaljeno*): No, ma oprosti no, sm en mičknu dementna ratala ...

CILKA (*Pomirja Tončko.*): Sej je dobru, sem tudi jaz kdaj taka.

MILICA (*razburjeno*): Ma kaj se vidvej delaste ku de mene nej?!

TONČKA (*besno*): No, ma slepa pa še nejsm!

CILKA (*Se smeje.*): Pomiri se, Tončka, sej bova vse rešli.

MILICA: Dej, kaj ne bi šle mi na enu kafe, kukr da se tle kregamo?

TONČKA: V kateri kafič pa grmo? V uni Bar Seventeen, al kku je vč?

CILKA: Ma jaz bi šla raj h Curi!

TONČKA (*jezno*): Nje, nje in nje! Tom sm si zadnjič nrdila sramoto, proteza mi je pala u pomarančni sok!

MILICA (*Se na ves glas smeje.*): Ja, pa sej tu pr tjebi nej nič čudnu!

TONČKA (*Nadira Milico.*): A ma zdej me boš pa še žalla? Da te nej sram, prmedun!

CILKA (*Pomirja Tončko.*): Nje se kregat, no!

Bi reku moj vnuk: »Take it easy.«

TONČKA: Homo v Bar Seventeen, al kku se reče.

MILICA: Ja, ja, sevede. Grem jest pogljedit, če bo moj fičo upalu.

TONČKA: No hodi ale.

Milica gre vžgat avto, vendar ...

MILICA (*Priteče k prijateljicama.*): Ajej, ajej, ajej! Fičo mi ne upali!

TONČKA (*žalostno*): No, pa smo spjet tm ...

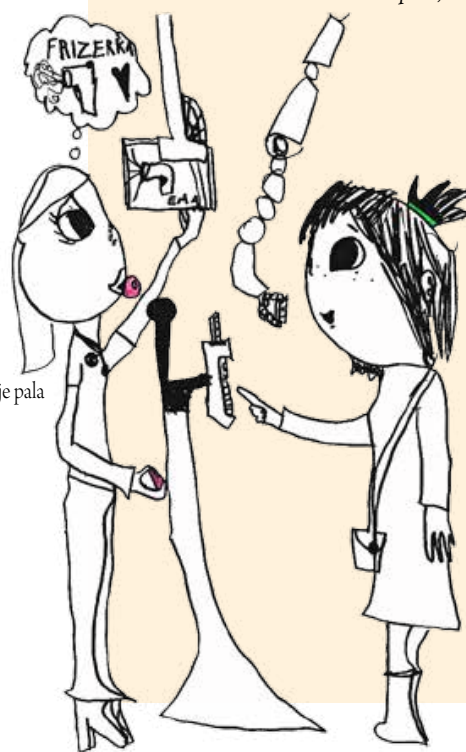
CILKA: Jest grm kr peš, Milica ti pa popravi avto!

MILICA: Nje me pustit same tukej!

TONČKA (*smeje*): Dio, Milica, fajn popravi svojo makino!

MILICA: Neeeeeeeeeeeeee!!!

Zoja Keuc, Manca Pavlovič,
Lea Vodopivec, 6. a

Luks

JANEZ (*Hodi po vasi in zagleda psa.*): O, kako lep pes. Kar domov ga bom vzel.

Med potjo sreča prijatelja.

VID: O, glej ga! Kako kaj?

JANEZ (*zadovoljno*): Super, našel sem psa.

OBA: O, Peter gre.

PETER: Živijo, fanta! Čigav je ta pes?

JANEZ: Ne vem, malo prej sem ga našel.

VID: Se gremo igrat v hiško na drevesu?

PETER: Nič nimam proti.

VSI: Pa še kužka vzemimo s sabo. (*Gredo in ko pridejo na cilj, splezajo v hiško.*)

VID (*izčrpano*): Uf, končno smo prišli.

JANEZ (*Se igra s psom.*): Zakon! Kakšne trike zna ta pes!

PETER (*zaskrbljeno*): A se mi samo zdi ali se hiška res trese?

VID: Jaa ... , res se trese!

JANEZ: Kaj pa če je potres?

Hiška se začne podirati.

VSI: Aaaaaa ... Padamo!

PETER: Vid, Janez, sta živa?

VID: Ne morem ven! Kako se bomo rešili?

JANEZ: Kje je pa pes?

VID (*Vesel, ker zagleda psa.*): Glej ga, tamle je!

PETER: Kuža, teci po pomoč!

PES: Wof wof!

JANEZ (*Gleda za psom.*): Glej ga zlomka, res se je odpravil.

PES (*pod oknom bližnjega sosedu*): Auuuu!

SOSED: Kaj pa tale pes tako tuli? Grem pogledat.

PES: Wof wof!

SOSED: Kam pa zdaj bezljaš?

VID: Na pomoooč!

JANEZ (*Sledi psu.*): Le kam me vodiš?

FANTJE: Pomagajte!

SOSED (*Zagleda fante in začne odmetavati deske z njih.*): Kaj pa se je zgodilo?

PETER: Potres je bil in hiška se je porušila.

Kaj niste nič čutili?

SOSED: Ne, ampak mislim, da vem za

vzrok vaše nesreče.

FANTJE: Kaj, kaj je bilo?

SOSED: Drevo, na katerem je bila hiška,

je bilo že trhlo in kakor kaže, ste nekoliko

preveč razgrajali, zato se je vse skupaj

podrlo.

JANEZ: To je res, res smo bili razposajeni.

SOSED: Samo da ste vsi celi. Drugič malo

bolj pazite. Zdaj pa grem.

FANTJE: Hvala vam! Adijo!

SOSED: Nasvidenje, fantje!

PETER: No, morali si bomo zgraditi novo

hiško.

VID: Pa kaj! Tako ali tako nimam kaj početi.

JANEZ: Res je. A res je tudi, da je tale pes

pes vseh psov. Ker nas je rešil, mu bomo

dali ime Luks.

VSI: Hvala, Luks!

Matic Dovgan, Martin Kreševič,

Jan Prosen, 6. a

Deklica z vžigalicami

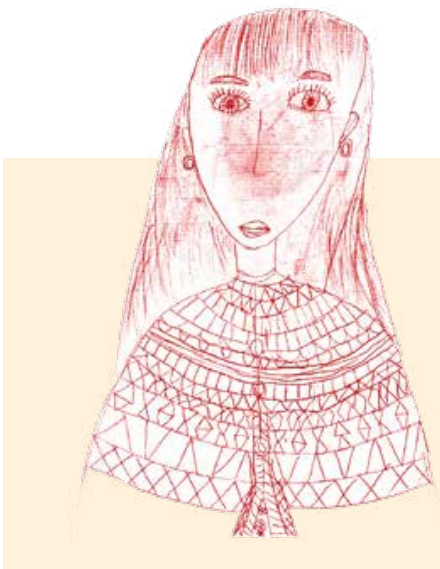
Poznate Andersenovo pravljico Deklica z vžigalicami? Ker deklica na koncu umre, smo se domislile, kako bi se zgodba lahko srečno končala.

Zadnji večer v letu je po cesti hodila deklica, ki je prodajala vžigalice.

Mimoidoči gospod je kupil skatlico vžigalic, ker je bila deklica videti premražena in zaspana. Pustil ji je še nekaj drobca. Neka gospa je kupila vžigalice, saj si je morala prižgati cigareto, a so bile vse trgovine zaprte. Tako so prihajali še drugi ljudje, da je nekaj denarja le zaslužila. Ko se je vrnila domov, sta bila starša zadovoljna.

Naslednji dan so si kupili veliko odejo, da so se zvečer lahko greti. Deklica je vseeno včasih še prodajala vžigalice. Tako so si lahko popravili streho, da jih ni zeblo.

Lara Bubnič, 6. a

Deklica je na zadnji večer v letu prodala vse vžigalice in zaslužila zelo veliko.

Na poti domov je razmišljala, kako se je bodo razveselili s tolikšno vsoto denarja.

Prišla je domov in vsi so se je razveselili, saj ni prišla praznih rok, ampak s polnim predpasnikom denarja.

Oče se je hitro odpravil iskat kruh in pečenko za praznovanje novega leta.

Ko so pojedli, je oče že vnaprej razmišljal, kako lepo bodo živeli, če bo deklica prodala vse vžigalice in ji rekel: »Draga hčerka, ponosen sem nate, pojdemo k ognju, da preživimo lep nov začetek tega leta.«

Vsi so se odpravili k ognjišču. Ko je ura nehala biti, so vedeli, da so vstopili v novo leto in v boljše življenje.

Čez nekaj tednov si je oče Bojan našel službo, mati Klara pa je postala varuška pri sosedi, saj so se preselili v novo, lepo urejeno hišo v mestu. Deklica je začela hoditi v šolo.

Tako so vsi živeli srečno. Ampak nikoli niso pozabili vžigalic.

Jerica Štemberger, 6. a

Deklica je prodajala vžigalice blizu gostilne. Mimoidoči so se ji smejali, ko je mimo prišel fant in ji ponudil pomoč. Zdaj sta vžigalice prodajala skupaj. Čakala in čakala sta na kupca. Mimo je prišla stara gospa. Od nju je hotela kupiti vžigalice. Vendar je bila stara gospa revna, zato sta ji vžigalice podarila.

Gospa je vzela vžigalice ter dejala: »Fant, pojdi z deklico na njen dom in dobila bosta svoje plačilo.«

Odhitela sta na dekličin dom. Ko sta prišla na cilj, sta obstala z odprtimi usti. Pred njima je stal prelep dvorec. Vstopila sta in zagledala dekličino mamo v prelepi obleki. Začela sta jo spraševati, kako je to mogoče, da sedaj živijo na dvoru. Mama jima je povedala, da je samo malo legla in ko se je zbudila, se je znašla na dvoru. Povedala je še, da je našla več skrinj zlata.

Takrat sta se otroka spomnila na revno gospo.

Deklica in fant sta kmalu postala moški in ženska. Odločila sta se, da se bosta poročila.

Priredili so veliko gostijo in živeli srečno še dolgo let.

Lea Vodopivec, 6. a

Deklica se je na silvestrski večer v mrzli noči odpravila prodajat vžigalice. Bosa in vsa premražena se je usedla v kot in prosila ljudi, naj kupijo vžigalice.

Nihče ni hotel kupiti nobene, ko pa je deklica prižgala vžigalico in so ljudje videli, kako močen je plamen, so vsi hoteli imeti škatlico teh vžigalic. Zmanjkalo ji je škatlic in hitro je tekla domov po novo zalogo.

Njena prodaja je uspela in vsa družina je imela dovolj denarja za življenje.

Manca Frank, 6. a

Deklica je na silvestrovo pred neko kavararno prodajala vžigalice. Šele proti večeru se je k njej napotil prvi kupec. Starejši možakar je hotel kupiti zavojček vžigalic, ko je ugotovil, da ima s seboj premalo denarja. Namesto tega je deklici ponudil kamenček in rekel: »Daj, vzemi ta kamenček in ga postavi na svetlobo. Počakaj nekaj časa in videla boš, kaj se bo zgodilo.«

Deklica kamenčka ni hotela sprejeti, možaku pa je zavojček vžigalic podarila. Odpravila se je domov. Hodila je počasi, saj jo je zeblo v noge. Prišla je do revne domače bajte in na njenem pragu zagledala kamenček, kakršnega ji je ponujal možak. Vzela ga je v roke in naredila tako, kot ji je naročil.

Čakala je in čakala. Skoraj je že obupala, ko se je zgodilo – navaden siv kamen, ničvreden na pogled, se je spremenil v kup zlata. Deklica ni mogla verjeti svojim očem.

Tako je z družino živela srečno do konca svojih dni.

Zoja Keuc, 6. a

Bil je strašen mraz in naletaval je sneg. Večerilo se je, a revna deklica je morala prodajati vžigalice. Bila je bosa, saj je prevelike copate izgubila.

Vsa premražena je tavala po mestu, ker si ubožica ni upala domov, kjer bi jo oče verjetno zlasal. Hodila je in hodila, nazadnje pa je obupano sedla ob zid neke hiše in zmrzovala. Prižgala si je vžigalico, nato še eno in ob tem zagledala čudovite stvari, celo babico, svojo ljubo babico, ki jo je imela najraje na svetu, je videla.

Ob teh radostih je hotela zaspati, ko sta mimo prišla Peter in njegov Obuti maček. Peter je deklico dvignil in odnesel na svoj dom, da bi se pogrela. Skuhala sta ji okusno dišečo juho. Nato se je domov vrnila Petrova zaročenka Klara.

Ko si je deklica nekoliko opomogla, je zbranim povedala svojo zgodbo: da je revna, da so jo starši poslali prodajat vžigalice in ji zagrozili, da bo tepena, če ne bo nič zaslužila.

Vsem trem se je zasmilila. Obuti maček se je spomnil, da bo kmalu Klarina predstava. S prislужnim denarjem bi deklici lahko pomagali. Klara in Peter sta se sprva obotavljala, saj sta s tem denarjem nameravala pridelati poroko, a nazadnje sta odločila, da bo za to še dovolj časa.

Klarina predstava je bila uspešna, zaslužek je bil velik. Deklica je dobila precej denarja in z njim se je vračala domov. Ko je na nebu zagledala zvezdni utrinek, si je nekaj zaželela. Ne zase!

Peter, Klara in Obuti maček so se vrnili domov, tam pa jih je pričakal duhovnik. Na mizi sta bila dva prečudovita prstana in vreče denarja.

Tako so bili vsi srečni.

Katarina Tomšič, 6. a

Mali piroman

Mama je bila v službi, zato je zame skrbel oče. Star sem bil dve leti in pol. Vozila sva se na okrog, ko je očeta poklicala teta. Prosila ga je, naj ji gre v gostilno kupit cigarete.

Medtem ko je oče je skočil v gostilno, me je pustil v avtu, sedel sem v otroškem sedežu. Uspelo se mi je odpeti in začel sem brskati po predalih, tako sem našel neke vrste vžigalnik. Pritisnil sem na gumb in se prestrašil, ker je ven bušnil plamen. Od strahu sem vžigalnik vrgel ravno v senčnik na oknu. Ker je bil iz plastike, se je hitro vnel. Kapljalo je na sedež, ki je zagorel. Splezal sem na polico za zadnjimi sedeži. Po avtu se je začel valiti nevaren siv dim.

Oče se je pred gostilno pogovarjal s prijateljem, ki je opazil, da so stekla na avtu siva. Oče je hitro odprl vrata, vanj je švignil ogenj. Začeli so gasiti, oče pa me je začel iskati. Našel me je jokajočega in me vzel iz avta. K sreči sem imel malo opečeno samo roko. Avto so dokončno pogasili.

Te izkušnje ne bi rad ponovil, saj sem bil zelo prestrašen. Imel sem srečo v nesreči, da nisem imel hujših poškodb.

Martin Kreševič, 6. a

Šestošolske dogodivščine

Mama ima (skoraj) vedno prav

V zgodnjem otroštvu sem zelo rad kolesaril, najraje sem imel spuščanje s kolesom po klancu. Razkril vam bom, kaj se mi je zgodilo nekega dne.

Ko sem se naučil voziti kolo, sem se najprej najraje vozil po dvorišču, saj sem se tam počutil varnega. Ščasoma sem postajal spretnejši. Zamikalo me je dirkanje po bližnjem klancu. Mami to ni bilo všeč, češ da sem še neroden voznik.

Nekega dne pa je mama morala v trgovino in je naju z bratom pustila sama doma. Ko je odhajala, nama je zabičala, naj bova pridna. Zagotovila sva ji, da bova. Najina obljuba pa je kar hitro splavala po vodi. Bilo nama je všeč, saj je bila vsa hiša najina in sva se počutila zelo samostojna, svobodna in skoraj odrasla. Ker sem bil bolj navihani kot brat, sem ga prepričal, da se greva voziti s kolesi. Skoraj v istem trenutku kot je mama odšla, sva midva z bratom kot formuli švignila skozi vrata naravnost v klet po kolesi. Strinjala sva se, da ne bova ostala na dvorišču, ampak jo mahneva na klanec.

Bila sva na vrhu. Prvi je šel brat, ki je že imel izkušnje, jaz pa takoj za njim. Uspešno sva se spustila prvič, drugič in tretjič. Preden sva se spustila četrtrič, je brat menil, da je dovolj, saj je slutil, da bo mama kmalu doma. Imel je prav – mama je res prihajala, zato sem se pognal, kolikor hitro sem mogel, a žal pri tem padel.

Na srečo mi ni bilo nič hudega, saj sem imel glavo ter roke samo malo popraskane. Stisnil sem zobe in bratu zabrusil, naj ne pove mami. Odvrnil mi je, da sem bučman in da bo mama moje poškodbe takoj opazila.

In res. Ko me je zagledala, se je ustrašila in čisto prebledela. Oddahnila si je šele, ko je ugotovila, da ni nič hujšega. Oba naju je kaznovala, poleg tega pa sva nekaj časa morala hoditi z mamo v trgovino, saj si naju ni upala pustiti sama.

Z bratom se še danes nasmejiva, ko se spomniva tega dogodka. Čeprav sem mlajši, sem starejšega brata še večkrat prepričal, da sva se spustila v kakšno tvegano pustolovščino.

Timotej Krebelj, 6. a

Dogodivščina z mobitelom

Ko sem bil še majhen, sem mamó prosil, naj mi posodi svoj mobitel. Ker je bil še nov, mi ga ni hotela dati v roke, saj se je bala, da bi ga uničil.

S prošnjami sem vztrajal iz dneva v dan, zato je mama končno popustila in mi dovolila, da na njem igram razne igre. Cel dan sem ga povsod nosil s seboj, niti za trenutek ga nisem hotel spustiti iz rok. Tudi na stranišče sem ga nesel. Tam pa se je pripetila nesreča. Čisto nov mobitel mi je padel ne desno ne levo, ampak naravnost v školjko. Zgrabila me je panika. Hitro sem ga pobral in ga položil v umivalnik. Zelo sem ga namilil, da bi lepo dišal in da mama ne bi ničesar opazila.

Seveda sem ji mobitel takoj po opravljenem čiščenju vrnil, češ da sem se zaenkrat iger naveličal. Mama je takoj, ko je aparat vzela v roke, opazila, da nekaj ni v redu. Vprašala me je, kaj se je zgodilo, in ker ji nisem mogel lagati, sem pogumno povedal, kakšna nesreča se je zgodila. Še preden je sama uspela kaj povedati, sem jo potolažil, naj nič ne skrbi, saj sem mobitel temeljito umil in je zdaj kot nov. Z velikimi očmi sem gledal vanjo in čakal, kaj bo rekla, ko se je pričela tako smeјati, da sem se presenečen zastrmel vanjo. Smeјala se je vedno bolj. Še sam sem jo oponašal in smeјha je bila polna hiša. Ko sva končno prenehala, mi je lepo razložila, da se mobitelov nikoli ne čisti z miljenjem in namanjem v vodi.

Oče je mami kupil novi mobitel, kmalu pa sem tudi jaz dobil svojega.

Jaka Benigar, 6. a

Izgubljen v Lipici

Bil je lep sončen jesenski dan, ko sem šel z družino v Kobilarno Lipica na dan odprtih vrat. Star sem bil štiri leta.

Najprej smo si ogledali zanimivo predstavo s konji in jezdeci. Lipicanci so dirjali v krogu, se postavljali na zadnje ali prednje noge. Potem so bili v ospredju jezdeci, ki so na konjih stali na nogah pa tudi na rokah ter pri tem zganjali različne vragolije.

Kmalu smo lahko konje tudi božali in česali, česar pa si sam nisem upal.

Čez nekaj časa so se začeli obiskovalci zbirati na zelenici pred odrom, zato smo se še mi odpravili tja.

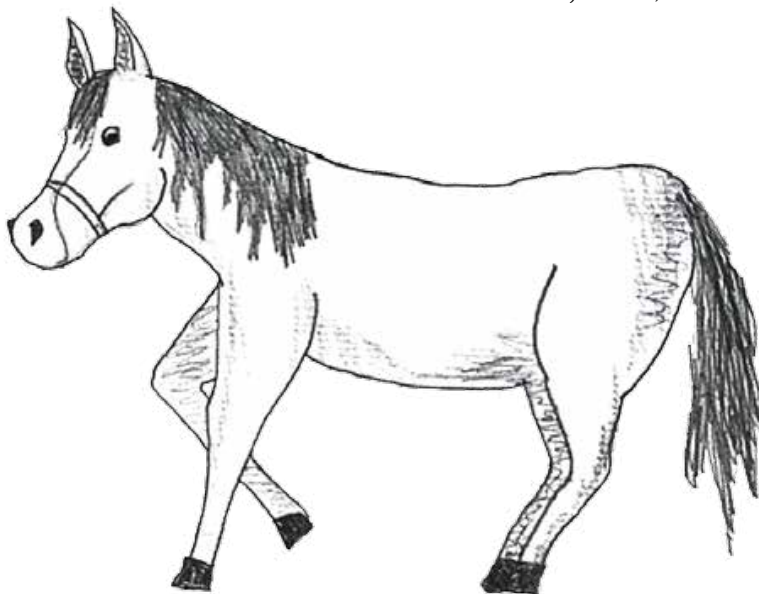
Med potjo se mi je zdelo, da sem videl vrtljak. Nikomur nisem nič rekel, samo stekel sem proti njemu, ko sem ugotovil, da so namesto vrtljaka le stoli, postavljeni v krogu. Razočaran sem se obrnil proti svojim staršem, a jih nikjer nisem videl. Zgrabila me je panika, začel sem teči in klicati. Ker nisem nikogar našel, sem začel jokati.

K meni je prišla neka prijazna gospa in me vprašala, če je kaj narobe. Povedal sem ji, da ne najdem svoje družine, da sem se izgubil. Prijela me je za roko in me peljala k odru. Tam me je prepustila neznanemu gospodu, ki me je odpeljal na oder. Poslali so me v ospredje odra in mi naročili, naj povem, kdo sem in od kod. Mikrofon mi je izročil sam Lojze Slak. Seveda takrat nisem vedel, kdo je to bil. Naredil sem, kar so mi naročili, in pome je prišel oče.

Mama in brat sta čakala pri igralih. Mama me je vsa v skrbih spraševala, če sem v redu, če se mi je kaj zgodilo, oče pa me je okregal in mi ni pustil na igrala.

Od takrat se vedno držim družine ali pa vsaj povem, kam grem, da se doživetje iz Lipice ne bi ponovilo.

Jan Prosen, 6. a

Koleraba in plevel

Nekega poletnega dne me je babica prosila, če ji grem na njivo pomagat pleti kolerabo. Seveda sem ji bil takoj pripravljen priskočiti na pomoč.

Odšla sva na njivo in sva najprej začela pleti čebulo. Sprva je bilo vse v najlepšem redu, potem pa je babica postala utrujena. Usedla se je pod drevo in mi naročila, naj do konca oplevem čebulo, potem pa naj nadaljujem pri česnu.

Ker naju z babico dolgo ni bilo domov, je prišel na njivo še dedek. Hotel nama je pomagati, a kaj ko je pozabil motiko. Šel je domov ponjo. Ker sem bil pri delu zelo zagret, sem do takrat oplel še več, kot je bilo treba. A kakšna je koleraba, nisem vedel, zato sem jo zamenjal za plevel.

Babica si je nekoliko odpočila in se mi pridružila. Kar naenkrat je začela kričati, kaj da sem naredil. Sprva nisem vedel, zakaj vpije. Kmalu mi je bilo jasno. Uničil sem ves pridelek kolerabe.

Ko sva se vrnila domov, sem jih slišal še od mame in očeta.

Žiga Jursinovič, 6. a

Mlaka

Med lanskimi zimskimi počitnicami sem nekaj dni preživel pri svoji noni. Tam so bili še moj brat, bratranec in sestrična. Zunaj je bilo zelo mrzlo, zato smo bili večinoma v hiši.

Nekega dne smo z nono in nonom obiskali pokopališče. Zraven njega je večja mlaka. Kot vedno smo otroci stekli k njej. Nona in nono sta nas opozarjala, naj bomo previdni, saj sta se bala, da bi kateri padel vanjo. Ko smo videli, da je mlaka zaledenela, mi je takoj šnila ideja, da bi se lahko popoldne šli nanjo drsat. Vsi so bili za. Seveda pa tega nismo smeli izdati starim staršem. Natihiem smo se zmenili, da se bomo popoldne vrnili. Ure do kosa so se vlekli kot čreva. Ko je bilo na mizi, se je nona čudila, kako hitro smo ga pojedli.

Toplo smo se oblekli in noni rekli, da gremo na sprehod. Stekli smo k mlaki in se začeli drsati. Na začetku smo bili previdni in smo drsali ob robu. Ko smo se opogumili, smo šli tudi čez sredino.

Naenkrat je led pod menoj počil in znašel sem se v ledeni vodi. Ostali so se prestrašili. Zvlekel sem se ven, premočen do kosti. Zelo me je zeblo.

Vrnili smo se domov, kjer sem se skrivaj izmuznil v sobo. Preoblekel sem se, premočena oblačila pa stisnil v kot. Potem smo kartali, mene pa je še vedno zeblo. Nono je skrbelo, da sem zbolel. Zvečer smo želeli ven, a sem se spomnil, da so moji čevlji mokri.

Začel sem nekaj mencati in sestrična se je ponudila, da mi gre po čevlje. Pozabila je, da sem pri noni imel le ene. Ker je ni in ni bilo iz sobe, je šla nona za njo. Našla jo je z mojimi čevlji v rokah. Iz njih je tekla voda.

Zaslišalo se je: »Maaatiic!«

Noni smo morali pojasniti vse, kar se je zgodilo. Najprej je bila zelo jezna, potem pa zaskrbljena. Izmerila mi je temperaturo, ki je na srečo nisem imel. Še sreča, da se je vse dobro končalo. Od takrat naprej sem pri mlakah zelo previden.

Matic Dovgan, 6. a

Nesrečni lesteneč

Nekega deževnega počitniškega dne je mama kuhala kosilo, oče je gledal televizijo, s sestro Lariso pa sva se dolgočasili.

Ker je deževalo, sem predlagala, da se greva žogat na hodnik. Mama je bila proti, saj da se v hiši ne sme igrati z žogo, ker se lahko kaj razbije. Z Lariso sva jo skušali pregovoriti, a je vztrajala pri svojem. Odločili sva se, da se bova vseeno žogali, a da bova zelo pazili, da česa ne razbijeva.

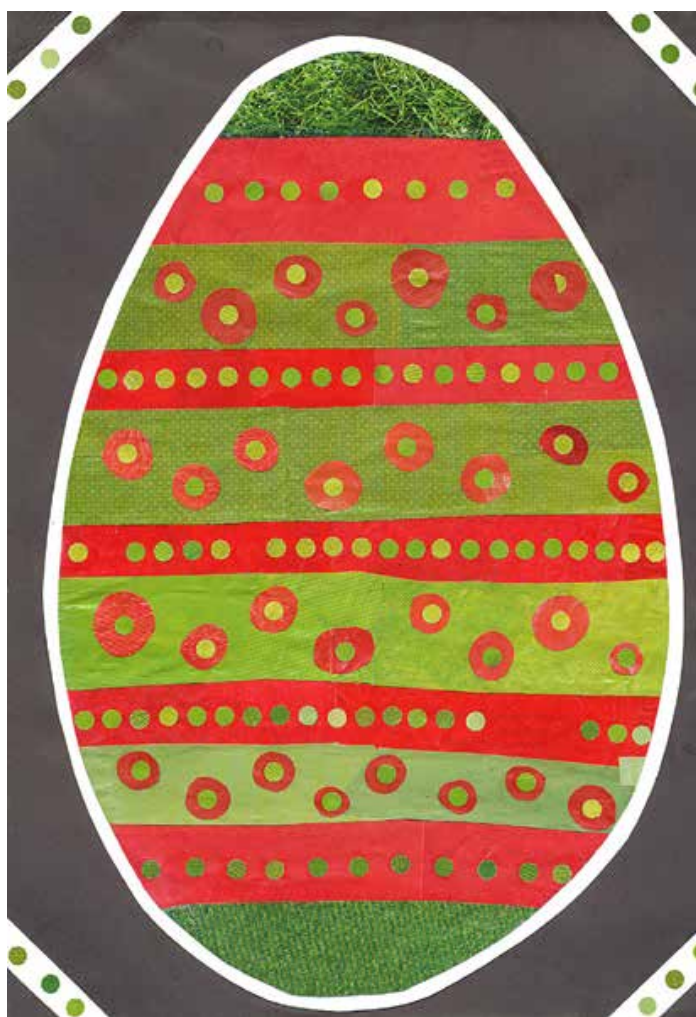
Šli sva na hodnik in se zabavali z žogo. Kar naenkrat pa sem žogo vrgla preveč visoko in razbila lesteneč, k sreči s sestro nisva bili poškodovani. Pritekli so mama, oče in mlajša sestra. Mama je bila zelo jezna. Poslala naju je v sobo, da bi razmislili in se zavedli, kaj sva storili. Čez nekaj časa nama je prišla povedat, da bova kaznovani tako, da bova cel teden brez telefona in televizije. Tudi oče je bil jezen zaradi najine neposlušnosti. Bili sva žalostni in staršem sva se opravičili.

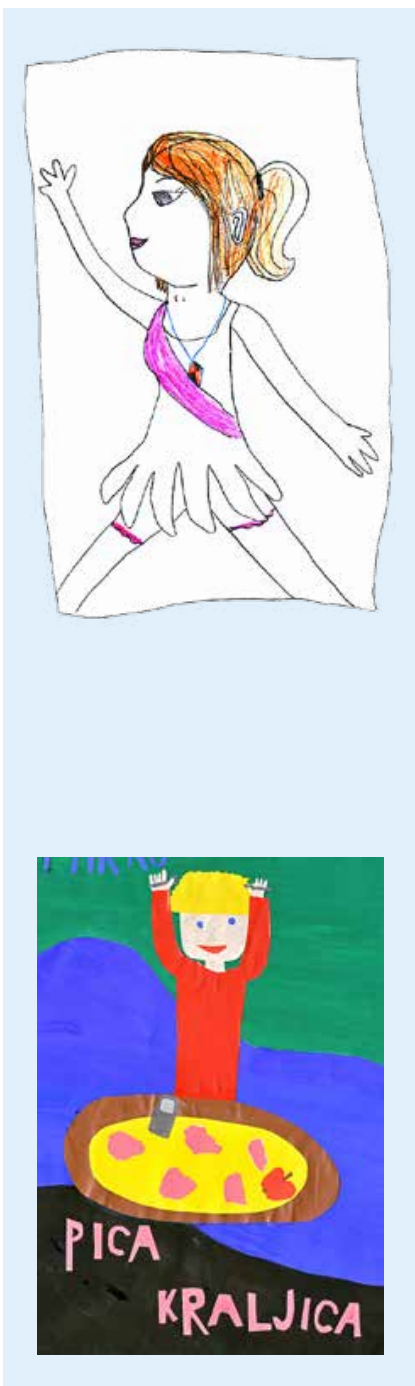
Teden brez televizije in telefona mi je bil zelo dolgočasen.

Larisa Lopuh, 6. a

Sedmi razred

Pesmi

Kaj vse mi diši

Diši mi obleka,
ki dela človeka.
Diši tudi mama,
ko je čisto sama.

Diši mi pomlad,
vsak voha jo rad.
Travnik ob meni
diši po zeleni.

Diši mi balet,
ki je pravi planet.
Se ga rada učim,
ob njem se smejim.

Nika Mršnik, 7. a

Kaj tako diši?

Diši zavitek, ki ga peče mama.
Kaj tako diši?
Diši pica, ki jo pripelje picopek.
Kaj tako diši?
Diši sestra, ko izpod tuša pridrvi.
Kaj tako diši?
Diši veter, ki iz Šembij zavija.
Kaj tako diši?
Diši morje.
Kaj tako diši?
Diši po prijazni toploti vhod pri babici.
Kaj tako diši?
Dišijo rože na domačem vrtu.
Kaj tako diši?
Diši prav vse, kar lepo se ti zdi.

Larisa Lopuh, 7. a

Kako naj mu povem

Kako naj mu povem,
da sanjam le o njem?

Kako naj mu povem,
da razmišljam le o njem,
a hkrati tudi to,
da ljubim ga močno?

»Prijazno ga poglej
in se mu lepo nasmej.«

Maja Boštjančič, 7. a

Ljubezen je ...

Ljubezen je,
ko fant punco nasmeji
in ji rožo podari.

Ljubezen je,
ko te nekdo objame
in te vpraša:
»Ali si ti vame?«

Ljubim te zelo,
zato napisala sem ti pesem to.

Kaja Maljevac, 7. a

Najdi ljubezen

Ljubezen ni bolezen.
Le kdo to pravi ti?
Kaj se tu obiraš?
Najdi si jo tudi ti.

Morda bo ljubezen prišla,
ko boš jezen,
A to ugotovil boš,
če žoge ti ne uspe spraviti v koš.

Katja Frank, 7. a

V oblakih

V oblakih živim,
v košarki uspeti si želim.

Šola nič ni ne leži,
ne morem se učiti vse žive dni.

Mogoče pa nekoč z oblaka se spustim
in učenju se posvetim,
a pri tem košarke ne zapustim.

Martin Sluga, 7. a

Bolezen

Pri boleznih res ne veš,
al' boš zdrav čez dan al' dva.
Mudi se ti ozdraveti,
da bi le glava nehala te boleti.

Gledaš desno, gledaš levo,
v nobeno stran veselo.
počasi ti je že dovolj
vseh strašnih mor.

Vrata se odprejo,
slišiš odrešitve glas.
Ko zagledaš mamo,
veš, da je že čas.

Spolno žlico zdravila
mama proti tebi hiti,
ti pa rečeš:
»Jaz res ne bi!«

Mama ne popušča niti za minuto,
čeprav se tebi to zdi kruto.

Popil si zdravilo,
to ti ni prav,
a zaradi njega
boš čez par dni zdrav.

Rebeka Oblak, 7. a

Ljubezen je kot cvet,
a cvet je lep kot ves svet.
Ljubezen cveti v očeh
in v naših srcih spet.

Ljubezen je lepa,
če se zanjo borita oba.
Ljubiti in biti ljubljene je lepo,
a kaj, ko ni vedno tako.

Nekatere ljubezni ostanejo za vedno
skrite v naših srcih.
In takrat ljubezen lahko
postane tudi bolezen.

Življenje brez ljubezni
je kot dan brez sonca.
Slepa ljubezen se včasih slabo konča,
za enega ali pa za oba.

Denis Dedić, 7. b

Ljubezenske pesmi

Ljubezen je kot morje,
poljub je kot val,
je ogromen spomin,
ki ostane za njim.

Ljubezen je kot morje,
ki šumi in
ob mesečini
zgodbo o ljubezni govori.

Špela Pangerc, 7. b

Ljubezen! Ne vem,
kje naj začnem
in kaj naj povem.

Ljubezen je slepa,
tako vsi govorijo.
Je tako zelo lepa,
da ti kar ne da miru zlepa.

Ljubezen lahko
traja nekaj časa,
ali pa ne,
če imaš simpatijo rad,
ona pa tebe ne.

Ljubezen je neotipljiva,
a ko jo najdemo,
vemo, da jo imamo.

Ana Velenik, 7. b

Ljubezen je slepa,
ljubezen je gluha.
Če pa ni gluha, pri
nekaterih sploh nima
niti posluha.

Eno oko bulji v njo,
drugo pa čaka,
da kaj novega
zgodilo se bo.

Ušesu ni več muka,
če nanj prileti muha,
ampak samo upa, da
bo ostal še kanček posluha.

Potem pa ga punca dobi
in nikoli ga ne zapusti.

Martin Prosen, 7. b

Ne slišiš glasov,
le oddaljeno petje.
Ne čutiš hladnega vetra,
le toplo poletje.

Vidiš le njega,
vse ostalo zbledi.
Iskra v očeh
se prebudi.

Hodiš naprej,
čeprav ti nekaj v glavi vpije:
»Stoj, to je le kup domišljije!«

A srce vse močnejše bije
in globoko v srcu
želja po nežnem objemu
lupino razbije.

Stopiš še korak naprej,
ko zaslišiš zvok znane melodije.
Vse se razblini.
A želja v srcu vse močnejše klije.
Takrat se v glavi
porodi vprašanje:
»Me ljubi?
So vse skupaj le sanje?«

Lea Morano, 7. b

Ljubezen je zanimiva stvar,
včasih dolga, včasih kratka,
a pomembno je,
da je vedno sladka.

Ljubimo različne stvari,
ljudi, zveri, vse,
kar okoli nas stoji.

Če povežemo vse te reči,
se zaradi ljubezni ljudi
naš svet sploh v krogu vrti.

Lara Surina, 7. b

Ljubezen je slepa,
ko po cesti gre,
na ljudi ne ozira se.

Zdaj v tega,
zdaj v onega zaleti se,
vendar opraviči se nikoli ne.

Ta namenoma stori,
da tisti vsi,
ki jih dotakne se,
kmalu zaljubijo se.

O! Ko zaljubijo se,
čisto druga pesem je.
Takrat okoli sebe
vidijo barve vse.

Vse okoli rožic in srčkov
vrti se, ko spoznajo,
da ljubezen prava je.

Žan Dimic, 7. b

Pasja ljubezen je, če pes tuli v luno
in z veseljem prezira nuno.

Pasja ljubezen je, če pes v slaščičarni torto kupi,
da se drugim psom prikupi.

Pasja ljubezen je, če pes sosedi pognoji rože,
da ta zleze iz kože.

Pika Pipan, 7. b

Ko zaslišim šum perja, moja mala ptica,
ko se dvigneš do nebes,
sonca si kraljica.
Kam odplavala boš zdaj? Si leteča riba?
Dolga bo ta pot nazaj.

Rdeča se prav smešna zdiš!
Če si vsa zelena,
morje mirno valovi.
Kje je morska pena?
A svet se kar vrti,
luna je že blede.
Ko te stiskajo skrbi,
zvezda nate gleda.

Jaka Anzelc, 7. b

Dom ni le beseda,
je veliko več.
Nekaj,
kar obuja prekrasne spomine.

Spomine,
na nežne dotike
maminih rok,
ki z lahkoto oskrbele
so vsakršne rane.

Spomine,
na njen žametni glas,
ki me ponesel je
v sladke sanje,
ko pripovedoval mi je zgodbe
iz najlepše knjige.

Spomine,
na očetove roke,
polne sočutja in ljubezni,
na mojih ramenih,
ko so me vodile po pravih poteh
skozi vzpone in padce.

Spomine,
na njune tolažilne in tople objeme,
na njune spodbudne besede,
ki spremljale
so moje življenje.

Spomine,
na njuno ljubezen in iskrenost.
Na njune iztegnjene roke,
ki nudile so pomoč
ob vsakem spodrsaljaju.

Lea Morano, 7. b

Spomini na otroštvo

Mama je deklico objela močno,
saj ona bila je njeno zlato.
Deklica je rasla iz dneva v dan,
se smejala soncu in držala mamo za dlan.

Deklica živela je kot unikat,
a to je bilo takrat.
Deklica zdaj do pozne ure knjige prebira,
za šolo se kaj dosti ne sekira.

To deklico poznam,
saj jo v ogledalu vidim vsak dan.
Deklica bi rada zavrtela čas nazaj,
da pregnala bi skrbi in se vrnila v otroške dni.

Špela Pangerc, 7. b

Po hiši tekam naokrog,
žogico lovim vsepovsod
in upam, da jo dobim pred mamo,
ki kuha nekaj s salamo.

Po hiši tekam naokrog,
nato pa padem,
da se jok sliši vsepovsod.

Mamica priteče k meni,
me potolaži in stisne k sebi.

Gašper Kosič, 7. b

Ko si mlad,
skačeš rad,
se za žogo podiš
in na glas kričiš.
Nimaš veliko skrbi,
vse lahko se ti zdi.

Pia Kapelj, 7. b

Kot deklica mala
sem sanjala,
da bom zdravnica postala.
Moji medvedki vsi
so bolni bili.
In jaz zdravnica Ina
sem bolezní ugotovila:
ta nič ne vidi, ta nič ne sliši,
ta nič ne govori.
Joj, kako slabo se jim godi!
Vsakemu zdravilo predpišem
in se na recept podpišem.
Medvedki ozdravijo,
še danes ne govorijo,
a z menoj še živijo.

Tina Logar, 7. b

Igral sem se tu,
igral sem se tam,
vedno pod nogami
sem se znašel sam.

Nekega dne sestra je prišla,
skupaj sva se igrala in
skupaj nagajala.
Volja po igranju
me je minila,
saj so me čakala
druga opravila.

Igra v otroštvu je
zdaj samo še lep spomin.
Zdaj sem odrasel
in kot vsak najstnik staršem
čez glavo zrasel.

Denis Dedić, 7. b

Ko sem majhen bil,
po vrtu sem se rad podil.
Takrat še brata nisem imel
in nisem vedel, kaj bi počel.

Mama z menoj v pesek je šla
in gradila hiške iz peska sva oba.

Zdaj v pesku z bratom se igram,
mama se nama ne pridruži več,
saj ve, da dobro družbo imam.

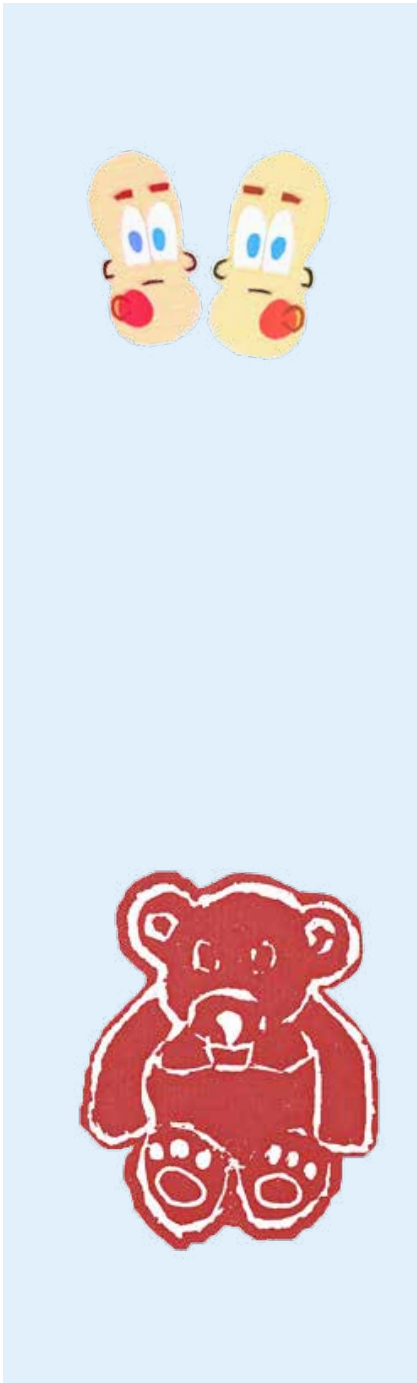
Žan Dimić, 7. b

Bil sem siten in razvjen,
razkošnega življenja vaju.
Vsi vlekli so me za nos
in rekli, da živim kot kakšen kos.

Če že prijatelja sem si našel,
sem se z njim kmalu v sporu znašel.
Le računalnik me je zanimal,
še za nalogo sem komaj besede rimal.

Martin Prosen, 7. b

Bila sem srečna

Iz enega sta nastala dva

Ko sem bila še edinka, sem si želela družbe. Želela sem si bratca oziroma sestrico. Ko pa sem izvedela ...

Mama in oče sta vsa vesela prišla domov. Nisem vedela, o čem v kuhinji govorita, zato so me moje radovedne noge vodile tja. Nič novega nisem izvedela. Po kosilu sta me starša peljala na sladole. In ko smo sedeli na klopci, je mama presrečno rekla: »Špela, ne boš več sama. Bratca dobiš!«

Celih devet mesecev sem pomagala mami. Za bratcem sem oprezala cele dneve. Rekli so mi, da bo mami mojega bratca prinesla štokljja. Seveda sem jim verjela in gledala v nebo, da bi videla štokljjo. A ta ptica se ni in ni prikazala.

In mama je vsak dan postajala debelejša. Mislija sem, da jo bo razneslo. Oče pa se ni več igral z mano. Sama sem bila v peskovniku, sama gledala risanke, sama peljala plastične dojenčke na sprehod. Vse sama. Vedela sem, da ko bo bratec prišel s štokljjo, bo vse drugače.

Potem pa je oče sredi noči mamico odpeljal. Jokala sem. Stekla sem k babici in ta me je objela in mi razložila, da sta starša morali iti po bratca, ker ga je štokljja prinesla na napačen naslov. Zaspala sem v babičinem naročju.

Zjutraj, 19. septembra 2006, sem dobila bratca. Oče mi je obljubil, da bova šla pogledat mamo in bratca in pri tem se je nasmehnil. Bratcu sem narisala risbico, na kateri smo bili starša, bratec in jaz. Seveda smo vsi nosili krilca, saj hlače nisem znala narisati.

V veliki modri stavbi so nas peljali v mamino sobo. Mama je na veliki postelji brala. Poleg velike postelje pa sta stali še dve manjši posteljici. Objela sem mamo in ji izročila risbo. Zelo jo je bila vesela. Ko pa sem stopila k manjšima posteljicama, so mi oči padle iz jamic. »Kje je bratec z rjavimi lasmi? Zakaj ima svetle? Zakaj sta dva?« Mami sem pokazala risbico in na njej je imel bratec rjave lase. »Nobeden mi ni podoben, štokljja se je zmotila!« sem trdila.

Razložili so mi, da je štokljja prinesla bratca in sestrico. Tega sem bila še bolj vesela. Tiho sem jima rekla: »Pridita, gremo se igrati z barbikami.« Nič, še za milimeter se nista premaknila. Samo spala sta in se slinila. »Majhna sta še, igrali se boste, ko bosta zrasla,« se je zasmel oče.

Ni mi bilo jasno, zakaj je to tako.

Veselila sem se maminega prihoda domov. A sem v prvih mesecih spremenila svoje mnenje. Nič ne bi bilo narobe, če bi bratec in sestrica ostala pri štokljji. Vsaka barbika, vsak plastični dojenček, vse je bilo oslinjeno. A sem jima oprostila.

Zdaj, ko sem večja, si to stvar razlagam takole: »Iz enega sta nastala dva!«

Špela Pangerc, 7. b

Novi spomini

Ko sem bila še majhna, smo se z družino preselili v Ilirsko Bistrico. Svoje nekdanje prijatelje sem neizmerno pogrešala vse do tistega dne.

Bilo je lepo sobotno jutro, ko me je brat ves neučakan zbudil in mi rekel, da moram pohiteti. Vstala sem in se oblekla, čeprav mi ni bilo jasno, kam hitimo, saj nismo načrtovali nikakršnega potovanja. Ko sem se odpravila, sem stekla v avto, kjer so bili tudi starši, kajti tako mi je naročil brat. Odpeljali smo se. Vso pot sem spraševala: »Kam gremo? Kako dolgo še?« Niso mi hoteli povedati. Bila sem vznemir-

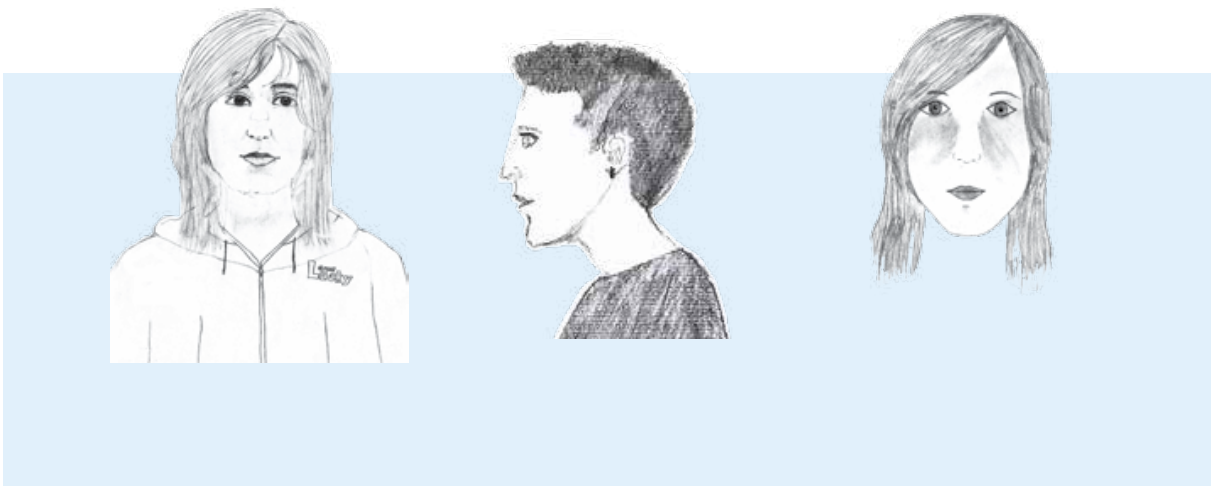
jena in malo preplašena. Nisem vedela, kaj naj pričakujem, pomislila sem celo, da me je moja lastna družina ugrabila.

Kar naenkrat so se mi pred očmi začeli risati znani kraji, znani ljudje ... Bila sem v vasi, kjer sem prej živela, v Kostanjevici na Krasu. Že dolgo časa sem si želela vsaj še enkrat videti vas, a sedaj nisem videla le vasi, videla sem tudi vse sošolce, ki so stali pred našo hišo. Nisem vedela, od kod so prišli, kdaj so prišli ... Vedela sem le, da sem neizmerno srečna, hvaležna in nisem si mogla kaj, kot da objamem vsakega posebej. Govoriti nisem mogla in obraz je plaval v solzah sreče, saj enostavno nisem mogla verjeti, da se vse to res dogaja. Povedati sem imela tisoč in eno besedo, a sem bila preveč srečna, da

bi z besedami kvarila trenutek. Nisem mogla verjeti svojim očem. Mislila sem, da sanjam najlepše sanje. Lahko sem le molila, da se ne zbudim. Take sreče nisem bila vajena. Ko so besede prišle na dan, jim ni bilo videti konca. Padale so kot poletni dež, ki te nežno hladi. Čeprav se nismo videli skoraj tri leta, se mi je zdelo kot, da sem vsako besedo doživela, kot da sem bila ves čas ob njih. To je bil najlepší dan, kar sem jih do takrat doživela. Slovo je bilo težko, nisem hotela, da se ta dan konča. Vedela sem, da so oni pravi in najboljši prijatelji, ter upala, da bo tako za vedno. A upanje je eno, drugo pa je realnost.

Čeprav so danes naši stiki kot zemlja, ki jo voda vsak dan spira, so spomini živi. V tej izkušnji sem ugotovila, da je življenje brez prijateljev kot puščava brez vode.

Lara Surina, 7. b

Oblaki

Bogu se večkrat polije mleko in tako nastanejo oblaki. Vsakič, ko polito mleko pobriše, oblaki izginejo.

David Kezić, 7. a

Oblake delajo letala. Temu so prvenstveno namenjena, ne pa prevažanju ljudi.

Alja Ronzullo, 7. a

Jezera

Velikani so rezali čebulo in pri tem neusmiljeno jokali. Njihove solze so padle na zemljo in nastala so jezera.

Rebeka Oblak, 7. a

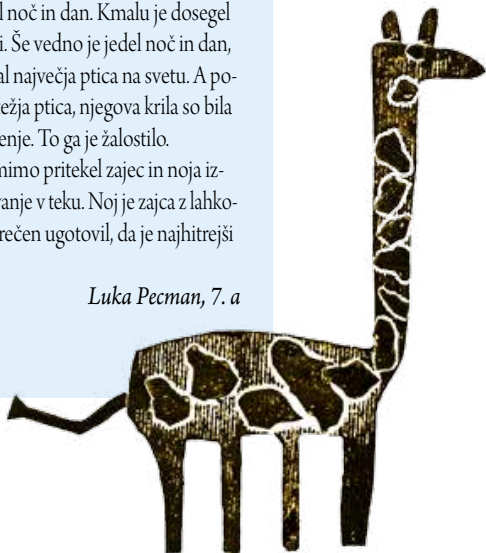
Zakaj noji ne morejo leteti?

Nekoč je živel ptica, ki je bila zelo majhna, manjša od vrabčka. Imenovala se je noj. Vsi so se ji posmehovali.

Noj si je želel postati največja ptica na svetu, zato je jedel noč in dan. Kmalu je dosegel velikost kokoši. Še vedno je jedel noč in dan, dokler ni postal največja ptica na svetu. A postal je tudi najtežja ptica, njegova krila so bila pretežka za letenje. To ga je žalostilo.

Takrat je mimo pritekel zajec in noja izzval na tekmovanje v teku. Noj je zajca z lahkovostjo prehitel in srečen ugotovil, da je najhitrejši ptič na svetu.

Luka Pecman, 7. a

To si razlagamo tako ...

Žirafe

Nekoč so živele živali, prednice žiraf, ki so imele enake vzorce po telesu kot žirafe, le vratove so imele dosti krajše, bile so pa tudi nižje. Prehranjevale so se s travo in nizkim rastlinjem. Za hrano so se selile iz pokrajine v pokrajino.

Nekega dne pa hrane niso več našle, ostalo je le še nekaj redkih šopov trave – za vse jih je bilo premalo. Začelo se je stradanje.

Živali so hrepeneče opazovale zeleno listje na drevju, a doseči ga niso mogle. Tipele so hudo lakoto, ko so bogovi opazili njihovo trpljenje. Usmilili so se jih in jim podaljšali noge, vendar je bilo zanje listje še vedno previsoko. Bogovi so jim podaljšali še vratove. Takrat so brez težav dosegle drevesne krošnje, a so pri hranjenju postale zmernejše, da jim hrane ne bi spet zmanjkalo.

Tem živalim danes rečemo žirafe. Zdaj vemo, zakaj imajo visoke noge in dolge vratove.

Amadej Nemec, 7. a

Risanka

Nekoč je živel deklica Anka. Živel je na kmetiji s svojimi starši in tremi brati. Ker je bila prešibka, da bi delala na polju, je morala pasti drobnico.

Nekega dne so ji ovce pobegnile v gozd. Stekla je za njimi, a je obstala, ko je pri studenčku zagledala risa. Najprej se ga je ustrašila, potem pa je spoznala, da je prav miroljuben in igriv. Pričela sta se igrati. Ko se je zvečerilo, je našla ovce in čredo odgnala domov.

Ob ognjišču se je spominjala doživljanja z risom. Vzela je blokec papirja, ogljec in začela risati. Na prvi listič je narisala oblak, ki sta ga z risom opazovala. Na naslednjem lističu je bil oblak nekoliko pomaknjen, prav tako naprej – vsakič je bil oblak dlje. Ko je končala z risanjem, je blokec pokazala bratom. Ko so listali po njem, se jim je zdelo, kot bi oblak potoval.

Tako je nastala risanka, ki je ime dobila po risu in Anki.

Maja Boštjančič, 7. a

Kako in zakaj

Kraška burja

V starih časih je v eni izmed kraških jam živel velikan. Cele dneve je preživel v svoji jami in se grel ob velikem ognju, ki pa ga je moral občasno zakuriti še enkrat. Zaradi svoje nerodnosti in nepazljivosti se je na ogenj kar usedel in plamen tako zadušil. Zmerom pa je imel težave pri vžigu novega ognja. Ko se je prikazala iskrice iz kresilnih kamnov in dosegla suho slamo, je zasvetil majhen plamenček in tudi takoj ugasnil.

Nekega dne pa je mimo velikanove jame prišel pastirček. Fantič je opazil, da se orjak muči s prižigom ognja. Opogumil se je in pristopil k njemu. »Kaj pa počneš?« je vprašal radovedno. Velikan mu je odgovoril: »Ogenj poskušam zanetiti, da bi se grel, pa plamen zmeraj ugasne.« Pastirček je vzel kresilna kamna in iskrice je zanetila majhen plamen. On pa je začel pihati, da bi se plamen povečal.

Tako zdaj prebivalci Krasa vedo, kdaj se velikan greje ob ognju. Vsakič, ko pihne, na Krasu zavije kraška burja.

Ana Velenik, 7. b

Zob

Nekoč, v davnih časih, so se po naših krajih sprehajali velikani. Bili so tako veliki, da so imeli glavo v višini Snežnika, če so stali na morsk obali.

Nekega dne se je po Bistriškem sprehajal neroden in zvedav velikan. Namenil se je stopiti na Drago, ko je njegovo pozornost pritegnil odsev sonca v Kvarnerskem zalivu. Ozrl se je proti morju, pri čemer se je spotaknil in padel, kot je bil dolg in širok. Pri padcu je udaril z glavo ob tla. Izgubil je zob, ki je v dolgem loku letel proti Milanju. Tam se je zabil globoko v zemljo.

Velikanov že dolgo ni več. Na njihov obstoj nas spominja le še velikanov zob. Porasel ga je mah, preoblikovala sta ga veter in dež in na njem se je nabralo kamenje.

Kdor ne pozna te pripovedke, si misli, da je tam le kup kamenja. A verjemite mi, da je pripovedka resnična.

Lea Morano, 7. b

Šola

V stari Grčiji so bili otroci brez izobrazbe in so se cele dneve podili med oljčnimi nasadi.

Pa stopi bog Hermes z Olimpa in vpraša dečka, ki se igra z veliko zrelo smokvo: »Fantič, kako ti je ime?« Deček ga postrani pogleda in reče: »Janezlotus Pametni.« »Če pa si zares pameten, mi pomagaj. Če bi mi odstopil delež smokve, kaj bi mi dal? Polovico ali dve četrtini?« Janezlotus odgovori: »Kar celo vzemi, me boš še neumnega naredil.« Bog se nasmehne in dečku pusti smokvo ter odide k boginji modrosti in učenosti Ateni.

Ko je ta slišala za neučen odgovor, je zbrala največje učenjake ter jim zabičala, da si bo njihove glave obesila za trofeje v svoji palači, če ne bodo otrok naučili modrosti.

Izobraževanje otrok se je obdržalo do srednjega veka in potem se je na izobraževanje pozabilo. Ponovno se je to uvedlo s svadbo kraljevske mačke Šapjerepke, katere ponosna lastnica je bila Marija Terezija.

Na dvoru so iskali najboljšega mačkona za mačko njenega veličanstva. Za mačka je cesarica ponujala nagrado. V pismu pa je z drobnim tiskom napisala tudi: V PRIMERU, DA MAČKON NE USTREZA MERILOM, SE NAGRADA ZNIŽA.

Pa na dvor pride lord Janez Trdroum I. s svojim mačkonom Pikijem. Marija Terezija je bila zelo podpovprečno zadovoljna z njim. A ker drugih snubcev ni bilo, je rekla lordu: »Mačkon ni vreden zapisane vsote. Dam vam četrtino.« Janez pa se je razjezil: »To pa ni pravično. Znižanje cene v pismu ni bilo omenjeno.« Kraljica se je nasmehnila: »Zato pa obstaja drobn tisk.«

Marija Terezija je takrat ustanovila šolo za nepismene in neumne. In še danes Janezek v prvi klopi sedi in učiteljem pamet soli.

Špela Pangerc, 7. b

Mavrica

Nekega dne se je deček s svojimi prijatelji igral v gozdu skrivalnice. Ko se je skrival za neko drevo, je v bližini drevesa opazil vrč z zlatniki. Zanimalo ga je, kaj počnejo tisti zlatniki sredi gozda. Misli je, da gre za kakšno ukano.

Bil je lep sončen dan. A naenkrat je začelo deževati. Iz vrča se je začela dvigati lepa barvita mavrica. Ko je to videl, je poklical prijatelje. Vsi so hoteli vrč premakniti v mesto, da bi ljudem pokazali, kje nastane mavrica. Ko pa so vrč premaknili, je mavrica izginila.

Tako je deček ugotovil, da mavrica nastane samo po dežju in soncu v vedru zlata sredi gozda.

Tina Logar, 7. b

Zajec in kratak rep

Ko je bog ustvaril svet, je ustvaril tudi živali. Eden izmed prvih živali je bil zajec, ki je bil zelo predrzen. Šel je k bogu in mu rekel: »Bog, ti si nič, jaz sem pravi bog. Sem najhitrejši in najpametnejši od vseh. Pa še najdaljši in najlepši rep imam.« Boga je to razjezilo, zato je poslal lisico nad zajca. Zajec se je lisice prestrašil in začel bežati. Ker pa je imel predolg rep, mu ga je lisica odgriznila. Zajcu je ostal samo majhen in puhast rep.

Ivan Ivanović, 7. b

Telefon

Na južni polobli so živeli ljudje, ki so se med sabo dobro poznali. Ščasoma jih je postalo veliko, zato so se razselili daleč okoli. Velikokrat se je zgodil kakšen pomemben dogodek. Med sabo so izbrali nekoga, ki je novice raznašal naokoli. Včasih je novica prispela prepozno ali pa jo je raznašalec med potjo pozabil.

Z leti je človek onemogel. Nekega dne se je domislil, da bi v tla skopali jarke in vanje položili votle cevi. Na vsako stran cevi so potem postavili človeka, ki je kričal v cev ali pa poslušal na drugi strani. Ker je bil ta način učinkovit, so želeli vsi imeti tak sistem. Določili so si številke in postavili zvonce, da so vedeli, za koga je novica.

Tako je nastal telefon, ki se je do danes zelo izpopolnil.

Pia Kapelj, 7. b

Sam Sung

Danes vsi poznamo podjetje Samsung. Če ne veste, kako in zakaj je nastalo, preberite naslednjo zgodbo.

Nekoč je živel mladenič po imenu Sam Sung. Bil je sin bogataša, nikoli mu ni bilo potrebno delati. Nekega dne pa je njegov oče izgubil večino denarja in grozilo jim je, da bodo kmalu pristali na cesti. Sam ni bil vaje dela, a čas je bil, da vsa družina zaviha rokave, kajti ni se jim pisalo nič dobrega, zato je mladenič začel iskati službo. In jo tudi našel. Zaposlil se je v majhni trgovini. Ker je bil še od prej, ko je bil bogat, navajen ukazovanja, šefu pa to ni bilo po godu, je že prvi dan spet ostal brez dela. Od jeze je vrgel svoj telefon v zid in telefon je bil popolnoma uničen. Žalosten se je odpravil domov in gledal, kje bi lahko našel kakšen star telefon. Tudi vsi telefoni, ki jih je našel, so bili uničeni. Uporabni so bili samo še posamezni deli. Ni imel druge možnosti, zato je začel dele starih telefonov prilagajati in zlagati. Nastal je popolnoma nov telefon, boljši od vseh, ki jih je kdaj videl. Ugotovil je, da je to delo, v katerem je res dober. Iz starih telefonov je naredil še veliko novih in jih začel prodajati.

Najprej ni veliko zaslužil, a ščasoma so ljudje začeli prinašati svoje stare telefone, da jih popravi. Tako je nastalo podjetje SAM-SUNG. Počasi je mladenič obogatel in njegova družina je bila spet srečna.

Lara Surina, 7. b

Kako je telefon dobil ime

Nekega dne so bili izdelovalci telefonov SAMSUNG jezni na šefa, ker jim ni že pol leta dal plače, zato so nekateri dali odpoved in se združili, da bi izumili novo znamko telefonov, a niso vedeli, kakšno ime bi mu dali. Prvi je rekel: »Kaj pa SAMSUNG. Samsung z najboljšimi zvočniki.« Drugi so rekli: »Ne, to je čisto podobno kot SAMSUNG.« Nato pa je prišla še ena ideja: »Kaj pa ASUS?« »Že obstaja!!!!!!« Nato pa je nekdo rekel: »Saj se spomnite, kako nam šef ni dal plače, kajne? No, torej, naše življenje ni bilo dobro. Kaj pa če damo tako ime, da bi pomenilo kaj o dobrem življenju?« »Že vem! Kaj pa LIFE'S GOOD?« »Ja, ampak boljše je s kratico LG.« In tako še danes obstaja znamka telefona LG.

Urban Ujčič, 7. b

Pred tridesetimi leti je nek gospod oz. inženir telefonov dizajniral nov telefon. Bil je zelo lep. Ni vedel, kako naj ga poimenuje, zato je delal še veliko drugih tehnoloških stvari. Naredil je TV z ukrivljenim zaslonom, še en telefon, ki je tudi imel ukrivljen zaslon itd.

Tako je delal sedem let in se odločil oditi na OŠ Dragotina Ketteja v Ilirski Bistrici. Tam je vprašal učiteljico slovenščine: »Gospa, ali bi morda imeli kakšno idejo za novo znamko tehnoloških izdelkov?« Takoj mu je odgovorila: »Gorenjka, komaj sem čakala, da bi kdo prišel vprašat kaj takega.« »He he he he, zelo smešno, to bo ime kakšne čokolade! Tako neumen pa spet nisem,« si je mislil. Odšel je ven in razmišljal. Med tem je slišal sedmošolce, ki so se pogovarjali, da bi radi naredili novo znamko telefonov z imenom življenje je dobro. K njim je takoj pritekel g. Liter in jih vprašal: »Kakšno ime bi dali znamki telefonov?« »Življenje je dobro!« »Ne! Je kdo slišal Angleža, Francoza ... reči življenje je lepo? Boljše in lepše se sliši Life's good!« jim je povedal nek učenec in se počutil ponosnega. Za nagrado je cela šola razen enega učenca dobila najnovejši telefon LG G5 MaXx Flexx, gospod Liter pa je bil zelo zadovoljen z velikim dobičkom, ki mu ga je prinesel telefon LG.

Ilirska Bistrica ni bila več tako nerazvita in majhna, ker je v njej živel najbogatiji človek na svetu in tu je bilo tudi največje podjetje v Evropi. Bistričani so bili ponosni na svoje sedmošolce in na Litro. Cela Slovenija pa je imela LG telefone.

Jasmin Pandžić, 7. b

Živel je izumitelj naprav. Kot večina takratnih izumiteljev je tudi on izumljal stvari, ki so bile poboljšana različica neke že znane naprave. In tako se je domislil, da bi lahko poboljšal telefon. Tuhtal je in tuhtal, kakšne pomanjkljivosti ima telefon. In na koncu je ugotovil, da bi bilo ljudem lažje delati na telefonu, če bi namesto tipkovnice bil na njem

samo zaslon, na katerega bi ljudje samo pritisnili na ikono. In lotil se je dela. Po devetih dneh je izumitelj ves zdelan končal svoje delo. Bil je silno zadovoljen nad svojim novim telefonom. A manjkalo je le še nekaj. Manjkalo je ime. Izumitelj je šel v bar, da bi popil skodelico kave, ker ob kavi bolje misli. Ko jo je popil, je premišljeval, kakšno ime naj ima

njegov novi telefon. Potem so v bar prišli neki ljudje. Po raztrganih oblekah se je takoj videlo, da so klošarji. Naročili so pivo in potem, ko so se dodobra napili, so začeli govoriti same neumnosti. Eden izmed njih je kljub beračenju od pijanosti vzkliknil: »Life's good.« Izumitelj je to slišal in si mislil, ali se da iz teh besed narediti kakšno ime. Premišljeval je in si izmislil kratico LG. Stekel je domov, vzel svoj novi telefon in brž odhitel k urednikom časopisov in jim povedal za novi telefon. Potem je doma naredil svojo trgovino, kjer je prodajal svoje telefone. Kmalu je bilo toliko kupcev, da je moral s prisluznim denarjem narediti velike tovarne, kjer so delavci izdelovali njegove najnovejše telefone. In od takrat naprej vsi poznamo telefone LG.

Martin Prosen, 7. b

Nekega vročega poletnega dne so se na ulici znanega mesta zbrali klošarji. Ves dan so popivali in klepetali. Zaradi popitega alkohola sploh niso vedeli, da govorijo nesmisle in neumnosti.

Tistega dne se je tam sprehajal izumitelj novega telefona. Bil je zelo zamišljen, saj ni vedel nobenega imena za svoj novi izum. Oziral se je okrog sebe in si mislil, da ga bo morda kakšna stvar ali podrobnost na ulici navdihnila za ime nove znamke telefona. Nato pa je na vogalu neke stavbe zagledal skupinico klošarjev, ki so prosjačili. Izumitelj je bil dobrega srca, pristopil je k njim in jim v lonček vrgel bankovec za pet evrov. V tem trenutku je eden od brezdomcev na ves glas zavpil, da ga je slišala vsa ulica: »Life's good!« To pomeni, življenje je lepo. Izumitelju se je narisal nasmešek na obraz, saj je vedel, da je to odlično ime za telefon.

In še danes se znana znamka telefona imenuje LG.

Ana Velenik, 7. b

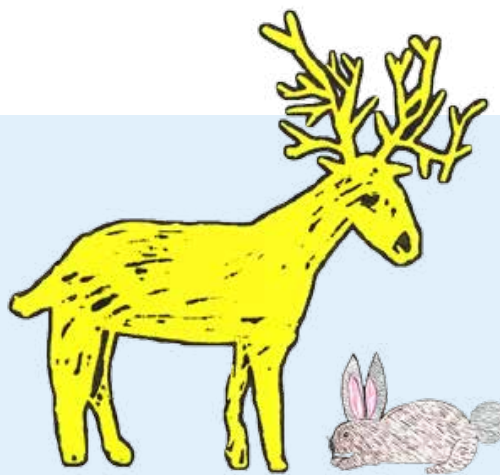
Živali so povedale

Lisjak pametnjakovič

Nekega dne je lovec nastavljal past okrog vabe. Mimo je šel lisjak Lan in to videl. Ni se zmenil za vabo, dokler ni opazil hrane. Srečal je lisjaka Boba in ga vprašal: »Ojla! Si videl tisto hrano, ki jo je pustil lovec?« Bob mu je odgovoril: »Kje pa? Ali mi jo lahko pokažeš?« Lan mu jo je seveda pokazal. Spomnil pa se je tudi na pasti, zato je prepričeval Boba, naj gre po hrano on: »Ti pojdi. Jaz te bom stražil. Saj vidiš, da ni pasti in lovca tudi ne.« Bob se seveda ni vdal kar tako. Nekaj časa sta razpravljala, kdo naj gre po hrano. Ko nista bila pozorna, se je za njima pritihotopil lačen volk in glasno zarenčal. Oba sta v en glas zakričala: »Hitro, beži!« Bob je bil iznajdljiv in je stekel na desno proti domu, lisjak Lan pa se je tako prestrašil, da je pozabil na pasti in hrano ter stopil naravnost v past.

Zato tudi obstaja rek: »Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.«

Denis Dedić, 7. b

Lev in njegov plen

Lev je iskal plen, ko je zagledal zajca, ki je počival v grmu. Tiho se je priplazil do njega. Ravno ga je hotel zgrabiti, ko je v gozdu zaslišal jelena. Na zajca je čisto pozabil in stekel je za jelenom. Poskušal ga je ujeti, a je bil prepočasen. Jelen je izginil v goščavi. Lev se je razočaran vrnil do grma, a zajca tam ni bilo več. Jelenov hrup ga je zbudil in prestrašen je stekel proč. Lev si je ves potrč očital: »Plen sem imel že skoraj v rokah, ko sem si zaželel večjega. Drugič moram biti zadovoljen s tistim, kar mi je dano, in ne sme me premagati lakomnost.«

Lea Morano, 7. b

Košček sira

V hiši sta živeli dve miši in ena podgana. Miši sta stikali po hiši in pod mizo našli košček sira. Večja ga je hitro pobrala, manjša pa ji ga je vzela iz rok. Sir sta odložili na tla in se začeli prepirati, katera ga bo pojedla.

Medtem ko sta se prepirali, je podgana stekla, pograbila sir, se vrnila v svojo luknjo in ga pojedla.

Ko sta se miši končno dogovorili, da si bosta sir pravično razdelili, sta opazili, da sira ni več.

Pia Kapelj, 7. b

Kokoš in lisica

Nedaleč od vasi je pod visoko planino živel zvit lisica. Nekega dne se je odločila, da si bo šla v vas poiskati kaj za zob.

Ko se je bližala vasi, je slišala petelinje kikirikanje, ki je naznanjalo, da se bliža jutro. Lisica je vedela, da so tam, kjer je petelin, zagotovo tudi kokoši.

Prithotapila se je do kokošnjaka, poiskala luknjo in se splazila h kokošim. Toda nenadoma je najstarejša in najpametnejša kokoš zavpila, da je v kokošnjaku lisica. Vse kokoši so se poskrile, le najstarejša je ostala na gredi. Lisica je bila jezna, ker so ji skoraj vse kokoši ušle, zato se je ježno obrnila h kokoši, ki je ostala, in jo vprašala: »Kaj pa je s tabo? Zakaj se nisi skrila kot vse druge?«

»Zakaj pa bi se skrila, saj sem vendar že zelo stara in bolna, od mene ne boš imela nobene koristi.« Lisica si jo je nekaj časa ogledovala in ni vedela, kaj naj stori. Nato je ugotovila, da ima kokoš prav in da od nje ne bi imela kaj dosti koristi.

Lisici ni pomagalo, da je tako zvita. Stara kokoš jo je ukanila in lisica je odšla praznih rok.

Tina Logar, 7. b

Miši in mačka

Živela na kmetiji mačka je sita vse od jutranjega svita.

Pa izza umazanega zida pritečeta miši dve. Mačka ju vidi. Ker pa njen želodec lačen ni, ju samo nagovori: »Kam se pa podita?« Miški se ustavita in rečeta: »Pšenico krasti, saj z njo vsaka miš rada se masti.« Ko vidita, da mačka lačna ni, se prva proti pšenici zapodi, druga pa razmisliti si pusti: »Mačka ni lačna, zato pojedla me ne bo. Pred kosilom, samo za zabavo, sitnarija ji bom.« Začne skakati po mački. Ona, ki sitnob ne prenese, hitro miško ulovi. Ko vsa sita pride prva miška, pogleda v mačko. Še preden kaj reče, ji mačka zagrozi: »Sitnari mi, pa za kosilo mi boš še ti.« Miška nato hitro stran zbeži.

Kot pravijo: »Sitna muha nikoli dolgo ne živi.«

Martin Prosen, 7. b

Lisica in sova

Sova modra na veji sedela in nad zvito lisico na jasi bedela.

»Kaj pa ti gledaš?!« se je lisica branila.

»Tebe ne muči neznosna zemeljska sila!«

Sova le molčala modro ter gledala v nočno nebo.

Naslednji dan je lisica jamo kopala, da bi zajca ujela in sladico za kosilo imela.

»Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade,« je modrovala sova.

»Ne pametuj mi še ti, boš videla, kosilo bo en, dva, tri.«

Kdo bi si mislil, da je v grmu tičal zajec in vse slišal ter se odločil, da jo bo popihal.

A zlomka, lisica ga je opazila, pripravljena, da se bo za njim zapodila.

A neroda je v jamo stopila in zaman na pomoč je vpila.

Špela Pangerc, 7. b

Krpanove težave

Minister Gregor je bil zelo besen. Stal je v glavni dvorani na dunajskem dvoru in opazoval cesarja in Krpana, ki sta se še vedno poslavljala. Cesarja je gledal s spoštovanjem, vendar z razočaranjem v očeh, Krpana pa z dosmrtnim sovraštvom. Sam upošteva vsa pravila in jih spoštuje, cesar pa je velel napisati pismo, s katerim bo lahko Martin tovoril, kjer bo hotel in kar koli bo hotel, med drugim tudi angleško sol, katere tovorjenje je strogo prepovedano.

Končno je Krpan zapustil dvor s služabnikom, ki mu ga je dodelil sam cesar, z nalogo, naj Krpana popelje po dunajskih ulicah do vhoda v mesto. Minister Gregor pa se je odpravil naravnost v cesaričine sobane.

Cesarica je sedela v svojem rdečem fotelju in pila sivkin čaj. Čeprav je bil sladkega okusa, se je na njenem obrazu videl bes. Bes, ki bi se ga bal vsak dvorjan na dvoru. Kljub temu da je Krpan premagal Brdavsa, je do njega gojila sovraštvo, saj ji je posekal njeno najljubšo lipo. Takrat je zaslišala trkanje po vratih. Njena služkinja jih je odprla in pred njimi je stal minister Gregor. Cesaričino služkinjo je prosil, če ju pusti sama.

Služkinja je zapustila sobano, cesarica pa je Gregorju namignila, naj se usede v fotelj, nasproti njenega. Ponudila mu je čaj in opazila, da ni edina besna na tem dvoru, zato ga je vprašala, kaj je narobe. Minister ji je ježno odgovoril: »Še niste slišali, kaj je storil cesar? Velel je napisati pismo, s katerim bo Martin Krpan lahko tovoril, kjer koli in kar koli bo hotel, med drugim tudi angleško sol! Poleg tega je cesar od njega za polno mošnjo denarja kupil vse blago, ki ste mu ga podarili!« »Pa si prepričan, da je to res?« je dalje spraševala cesarica. »Seveda je, saj sem moral jaz napisati to pismo!« je še naprej črno gledal. To je bilo za cesarico preveč! Najprej je bila ob svojo najljubšo lipo, zdaj pa je Krpan dobil polno mošnjo denarja in še tole pismo za povrh! V tišini sta pila čaj in tuhtala, kako bi se lahko maščevala Krpanu. Ko je minister Gregor vzkliknil: »Poslušajte, idejo imam!« Vendar njegove ideje ni slišal nihče, le cesarica. Saj sta zelo tiho šepetala in skovala načrt, poln maščevalnosti.

Krpan se je poslovil od cesarjevega služabnika, saj sta že prišla do vhoda na Dunaj. Pismo, ki ga je cesar napisal za mater županjo, je dal v mošnjo z denarjem, pismo, ki ga je zanj napisal minister Gregor, pa si je zataknil za pas. Osedlal je svojo kobilico, ki je prej peščila z njim in cesarjevim služabnikom, ter se napotil proti Sveti Trojici. Jezdila sta počasi, saj je bil Krpan težak, kobilica pa šibka žival.

Kmalu se je zvečerilo in Martinova kobilica je bila že zelo utrujena, zato sta se ustavila pri najbližji staji ob poti. Kobilico je peljal v stajo, kjer ji je postregel s senom in vodo. Na pravilni si je ležišče iz sena in tudi sam zaspal kar v staji. Mošnjo denarja s pismom za mater županjo si je položil h glavi, svoje pismo pa je pustil zataknjeno za pasom.

Že pred eno uro je minister Gregor na skrivaj odjezdil z dvora. Da ga ni nihče opazil in pogrešal, je poskrbela cesarica. Martina je kmalu zagledal, saj je bil njegov konj veliko hitrejši od Martinove kobilice. Potem jima je sledil na varni razdalji. Krpan ga ni smel opaziti. Ko je Martin zavil k staji, se je minister skril za grmičevje in se za njim odpravil šele

čez dve uri. V staji je zagledal spečega Krpana in njegovo kobilico. Poleg njegove glave pa mošnjo denarja s pismom na vrhu. Minister Gregor ni vedel, da je cesar napisal pismo za mater županjo in da je Krpan zdaj imel dve pismi. Priplazil se je do Martina. Ker je bila trda tema, ni mogel prebrati, kaj piše na pismu. Videl je lahko le voščen pečat dunajskega dvora. Hitro ga je z nožem spraskal s pisma, tako natančno, da ne bi mogel nihče posumiti, da je tam včasih nekaj bilo. Brez pečata na pismu Krpanu ne bo nihče verjel, da je to pismo dobil od samega dunajskega cesarja. Hotel je ukrasti še nekaj denarja, ko se je začel Krpan prebujati, zato je hitro smuknil iz hleva in odjezdil nazaj na Dunaj. Tako je bil vesel, da mu je njegov in cesaričin načrt uspel.

Naslednje jutro se je Krpan zbudil zelo zgodaj. Takoj je opazil, da pismo za mater županjo nima pečata. Vendar, ali je na tem pismu pečat sploh kdaj bil? Preveril je še svoje pismo. Na njegovem se je voščen pečat še vedno hvalil, da je z dunajskega dvora. Mošnjo denarja si je hitro oprtal čez ramo in s svojo kobilico odjezdil proti Sveti Trojici.

Čez eno leto je Krpan še vedno tovoril angleško sol. Tako se je odpravil na Dunaj. Ravno je šel mimo dunajskega dvora, ko mu je nasproti pripeljala kočija. Ustavila se je pred njim in iz nje je pokukala cesarica. »Dober dan, Krpan, se me še spomniš? Kaj pa tovariš na kobilici?« ga je veselo pozdravila. »Dober dan, cesarica, angleško sol tovorim!« ji je prav tako veselo odvrnil. Cesarica je začudeno nadaljevala pogovor: »Pa kaj ne veš, da je to prepovedano?« »Vem, vem, da je, ampak zame ni!« ji je odgovoril Krpan in ji pred nos pomolil pismo. Ko je cesarica prebrala pismo in na njem opazila pečat dunajskega dvora, jo je skoraj kap. Kočijažu je velela hitro pognati, ko je ugotovila, da njen in Gregorjev načrt ni bil uspešen. Martin pa je začuden nad prejšnjim dogodkom nadaljeval pot.

Lea Morano, 7. b

Krpan se je oddaljeval od Dunaja in vse bolj se je mračilo. Medtem pa se je na dvoru zbralo veliko število cesaričinih služabnikov, ki so kovali zaroto proti Martinu. Odločili so se za Krpanov umor.

Bilo je že pozno in Martin si je napravil ležišče na gozdnih tleh ter legel k počitku. Še prej pa je privezal kobilico blizu rečne struge, da bi se lahko napila vode.

Z dvora so poslali ministrovega sina, da bi izsledil Krpana, zjutraj pa naj bi z dvora krenili vojščaki, ki naj bi Krpana za vedno spravili z Zemljinega obličja. Cesarici je namreč prišlo na uho, da Krpan ni odnesel nagrade, temveč jo je prodal na Dunaju in to samemu cesarju. To ji je cesar tudi priznal in cesarica se je tako razsrdila, da je moža začela dušiti z najlepšo blazino v njenih sobanah. K sreči se je cesarju uspelo rešiti.

Ministrov sin Peter je ves prestrašen jezdil vedno globlje v gozd. Krpan je zelo glasno smrčal in njegovo smrčanje je spominjalo na rjojenje medveda. Peter se je prestrašil, padel s konja, jo ucvrl iz gozda in vpil: »Na pomoč, medved me bo!« Zelo zgodaj zjutraj je bil že ves dvor na nogah. Vsi so tolažili Petra, da medveda ni na dvoru in naj se potolaži. Vsem je že šel na živce, še cesarična in njene dame so se ga otepale, četudi je bil njihov prijatelj.

Kasneje sta se cesarica in cesarična odpravili na pot, da bi dohiteli Krpana in ga s svojo žensko zvijačo premagali. Krpan pa je bil že na Razdrtem pri Klinčarju in pil domače vino domačih trt.

A velika nesreča se je držala cesarjevega voza. Ker niso našli vasi, iz katere naj bi bil Krpan doma, so krenili proti Šilentabru. Kočijaž je na križišču zavil po poti, ki vodi proti prepadu. Zaradi velike hitrosti se je voz prevrnil in zgrmel v prepad. Ko je pristal na tleh, sta se iz njega skotalili mrtvi cesarica in njena hči.

Krpan je tovoril sol po svetu, dokler ni hudo zbolel in obležal v postelji. In ko mu je bila zadnja ura, je k sebi poklical sosedovega sina Martina in mu izročil pismo s cesarskim žigom: »Ti si novi Martin Krpan, tovari sol, kot češ in kakor češ. Bodi dober in izogibaj se gospode.«

Deček je ubogal svojega botra. Krpan pa se je še zadnjič nasmehnil in zaprl oči. Ni bil umorjen z mečem kakor junak, ni mu bila glava ločena od telesa, zaspal je kot človek.

Špela Pangerc, 7. b

Ko se je Martin Krpan s kobilico odpravil proti domu, je cesarica brž skrivaj poklicala najboljše lovce. Ukazala jim je, naj nastavijo vse pasti, ki jih poznajo, na pot do Vrha pri Sveti Trojici, da bi se Krpan ujel vanje, vendar naj ne uporabljajo glasnega orožja, da jih ne bi kdo slišal, saj bi bila za Krpanovo smrt kriva prav ona,

cesarica. Lovci so s konji urno odšli po poti, ki vodi do Vrha pri Sveti Trojici. Ko so dohiteli Krpana, jih je ta vprašal: »Kam pa greste?« »Na nočni lov, divjad lovit,« mu je odgovoril eden od lovcev kar med galopiranjem in skupaj z drugimi lovci odhitel po cesti, še preden jih je Krpan uspel pozdraviti.

Ko so bili že precej oddaljeni od Martina, so se lotili postavljanja prve pasti. Drevo ob cesti so podprli z debelimi palicami na vseh straneh, razen na strani, ki je gledala proti cesti. Nato so posekali drevo tako, da ni padlo. Na drugo stran ceste so globoko zapičili debelo palico, jo skupaj z drevesom zavezali z debelo vrvo ter se s konji skrili za oddaljeno in zapuščeno hišo, od koder se je videl del ceste, kjer so postavili past. Kmalu so videli Krpana, za njim pa njegovo kobilico. Ko je Martin prišel do pasti, je ne da bi vedel, z nogo potisnil vrstico ter porušil drevo, ki je bilo usmerjeno ravno proti njemu. Še preden je padlo nanj, ga je Krpan prijel tako, da ga ni udarilo v glavo. Porinil ga je nazaj v gozd ob cesti. Misleč, da je bilo to drevo že prej strohnjeno in bi lahko kadar koli padlo, je nadaljeval pot. Lovci pa so ježno pograbili uzde konjev ter se tiho oddaljevali od Krpana.

Ko so mislili, da so dovolj oddaljeni od Martina, so postavili še drugo past. Ker so bili na delu ceste, ki je bila iz blata, so vanjo skopali veliko luknjo, jo pokrili s tankimi, dolgimi vejami ter vse skupaj prekrili z blatom. Še preden so se lahko umaknili, sta tja prišla vojaka, ki sta verjetno nadzorovala ta del ceste. Ko sta videla, kaj so naredili, je eden od njiju vprašal: »Zakaj pa ste naredili to luknjo in jo pokrili z blatom? Mar ne veste, da je to kaznivo? Z nami morate k cesarici, ona namreč skrbi za ceste.« Lovci so si oddahnili, ker jih bodo poslali k cesarici, saj so vedeli, da jih ne bo kaznovala, ker se bo Krpan ujel v past, ampak ušeli so se. Vojaki so, še preden so se odpravili k cesarici, odkrili luknjo, da bi bila vsem vidna. Lovci so se z vojaki ježno odpravili k cesarici. Krpan pa je brez težav prišel do svojega doma. Na lovce pa se je cesarica tako razjezila, pa ne zaradi luknje, ki so jo skopali v cesti, ampak ker niso ulovili Krpana. Dala jih je zapreti v temnico.

Krpan pa je še naprej živel kot ponavadi le, da je lahko z dovoljenjem tovoril sol.

Martin Prosen, 7. b

Ko je gospod odpeljal Krpana iz mesta, je ta pozdravil gospoda: »Srečno bodite in nasvidenje.« Po približno dvajsetminutni ježi se je Martin ustavil v gozdu. Ker je bil žejen, je poiskal potok. Kobilica se je mirno pasla ob potoku. Ko se je Krpan napil, je šel h kobilici, vendar je ni bilo, kjer bi morala biti. Začel jo je iskati po trati, po poti in tudi pri cesti. »Kobilico je verjetno ugrabil kak turist,« tako si je Martin mislil. Pot je nadaljeval peš. Bil je tako zelo jezen, da bi ubil še petnajst Brdavsov. Bil je tudi zelo potr.

Kmalu je zagledal kmetijo, kjer bi si lahko odpočil. Bila je samo ena težava. Ni mogel v hišo, ker je bil prevelik. Prijazen kmet ga je poslal v hlev, kjer si je odpočil in prespal noč. Naslednje jutro se je zahvalil kmetu za gostoljubnost in prijaznost, tako da mu je dal nekaj cekinov. Vprašal ga je samo, če je včeraj koga videl s konjem, ki ima malo mesa. Kmet je res videl nekoga s takšnim konjem. Martin se je še enkrat zahvalil in odšel na pot.

Po kratkem času je srečal devet barab, ki so mislili, da spet prenaša angleško sol. Ko so ga videli, da je peš, so bili malo začudeni. Ampak ne preveč, saj so vedeli, da je močan in da bi brez težav nesel sol. Hitro so pripravili past, da bi ga ujeli. Krpan je vse videl in se na to pripravil. Delal se je kot, da nič ne ve. Barabe so se hitro skrile v grmovje in čakale. Martin je preskočil prvo past, vendar se je ujel v drugo, saj je mislil, da je samo ena. Hitro so mu hoteli vzeti sol, vendar je niso našli. Nato so ga vprašali: »Kje imaš angleško sol?« On pa: »Nimam je!!! Vračal sem se z Dunaja in en bebec mi je ukradel kobilico!« Počasi so ga spustili in poslušali njegovo zgodbo, ki se je začela takole: »Ko sem šel z Dunaja, sem imel s sabo potrdilo, da lahko prenašam angleško sol. Ustavil sem se v gozdu, da bi se odžejal. Moja ko-

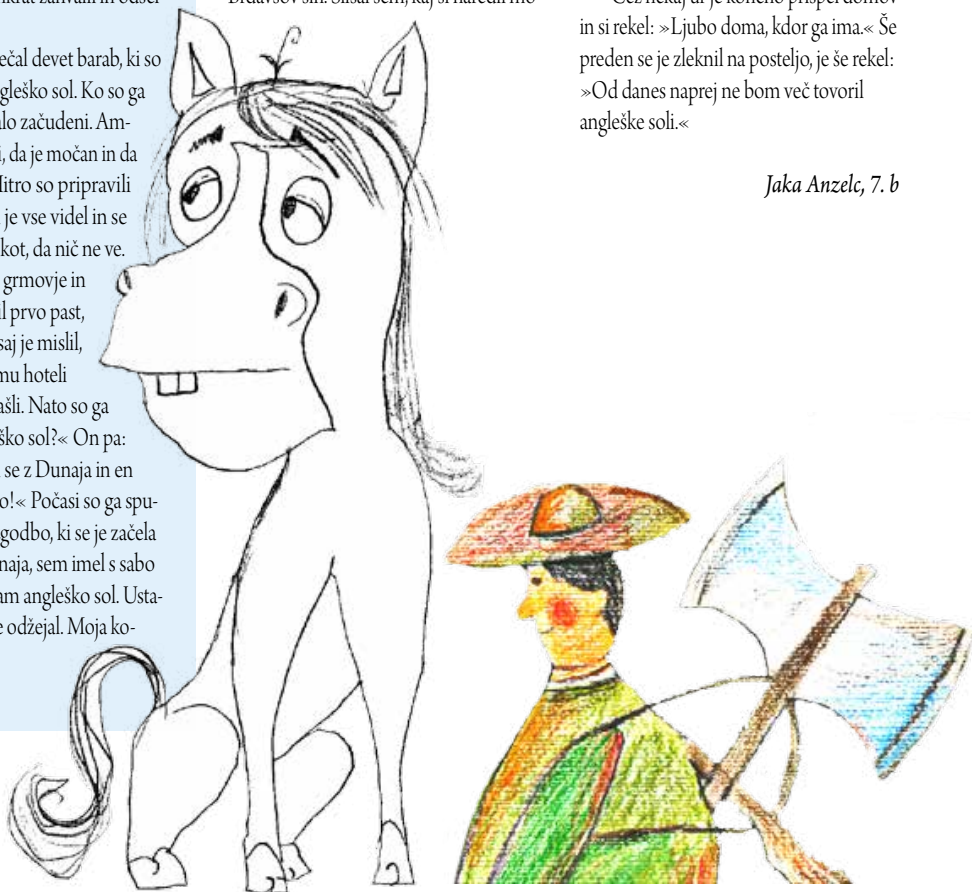
bilica se je pasla na trati. Prišel sem do nje, pa je ni bilo več tam. Mislim, da mi jo je ukradel kak turist. Po nekaj kilometrih sem zagledal kmetijo in tam prespal. Kmetu sem plačal za prenočišče in odšel. Sedaj sem tukaj, pri vas. Kaj ko bi vi pomagali poiskati mojo kobilico, poplačal vam bom.« Ponudbo so sprejeli in odšli naprej. Ko so bili že v Mariboru, so si poiskali prenočišče. Nekaj jih je zbudilo sredi noči. Niso vedeli točno, kaj je bilo, prižgali so petrolejko in videli senco, podobo konja in na njem jezdeca. Martin je stekel proti njemu, pa mu je ušel. Krpan je poskusil še enkrat, ker je bil neroden, je padel. Jezdec pa je nehote stopil na luč, da se je videlo, kdo je. Ko je vseh deset ljudi videlo, kdo je, so bili preseščeni, saj je bil jezdec zelo podoben Brdavsusu. Nato se je predstavil: »Sem Bavbav, Brdavsov sin. Slišal sem, kaj si naredil mo-

jemu očetu. Sedaj te izzivam na dvoboj. Ščene glupo. Ha ha ha ha!« Krpan se ni obotavljal in kot iz topa je izstrelil: »Sprejem izziv!« Bavbav pa: »Jutri prid na jaso, za tem hotelom. Prav?« Krpan: »Prav.«

Naslednje jutro je Martin vstal zelo zgodaj. Vzel je svojo mesarico in kij in začel vaditi. Po približno dveh urah treninga je bil pripravljen na dvoboj. Krpan se je bojeval peš, Bavbav pa na kobilici. Martin ni hotel poškodovati kobilice, zato je naredil isto kot pri Brdavsusu. Bavbavov meč se je zaril v kij in on je padel po tleh. Prijel je svoj meč in udaril proti Krpanu, ki se je izmaknil udarcu. Nato je udaril Martin z mesarico, Bavbava je zadel naravnost po buči. Ta je padel v nezavest. Martin mu je brez problema odtrgal glavo. Barabam je dal, kar je obljubil, in odšel je na pot.

Čez nekaj ur je končno prispel domov in si rekel: »Ljubo doma, kdor ga ima.« Še preden se je zleknil na posteljo, je še rekel: »Od danes naprej ne bom več tovoril angleške soli.«

Jaka Anzelc, 7. b

Kralj Matjaž se je prebudil

Vsak pozna pripovedko o kralju Matjažu, ki pravi, da se bo ta prebudil, ko se mu bo brada devetkrat ovila okoli mize, ob kateri počiva. Verjetno pa nihče ne ve, da se je to že zgodilo.

Kralj Matjaž se je prebudil iz zelo dolgega spanca. Takoj, ko je začel razmišljati, kje je in kaj počne, se je spomnil, kaj se mu je zgodilo. Bil je presrečen in presenečen hkrati. Želel si je oditi ven na svež zrak, poslušati ptičje petje in šumenje listja.

In res. Takoj, ko je odmotal brado, kar ni bilo ravno enostavno, je stekel iz votline. Tu pa je doživel največji pretres. Tam, kjer je včasih stal njegov grad, so bile le še ruševine, tam, kjer so rasli neskončni gozdovi, je stalo danes mesto, polno betona, in soj luči mu je zaslepil oči.

Odpravil se je proti mestu in že na poti srečal nekaj nesramnih ljudi. Nek mladenič ga je zasmehujoče ogovoril: »O, glej, kralj Matjaž se je prebudil!« Takoj za tem ga je popadel krčevit smeh. A kralj Matjaž se ni zmenil zanj, le začudeno ga je pogledal in nadaljeval pot.

Ko je prišel v mesto, je obstal in zatisnil oči. Nikoli še ni videl česa takega. Toliko ljudi in stavb je bilo, vse se je svetlikalo. Po sivih poteh (cestah) so brneli neki čudni stvori (avti). Ljudje so bili oblečeni čudno in v rokah so vsi držali nekakšne igrače. Kralju Matjažu se je to zdelo sila nenavadno, zato je stopil na bližnjo klop in na ves glas zakričal: »Ljudje moji! Očitno je, da našo vasico napadajo stvori, ki zdaj švigajo tod in brnijo. In to še ni vse. Tudi ljudi so ugrabili in z dimom nas skušajo zadušiti. Vzemite vile, lopate in grablje! Uničimo jih!« Ves čas je mislil na avtomobile. Ljudje pa, ki so ga imeli za norega, so se mu smejali in ga čudno gledali. Ni jim bilo jasno, kaj govori.

Matjažu pa tudi ni bilo nič jasno, zato jo je mahnil dalje. Tako je hodil in se kar naenkrat znašel v trgovskem centru. Tam je srečal dekle, ki se je ravno šolalo za frizerko, zato ga je ogovorilo: »Gospod, vam smem urediti pričesko in brado?« Ker ni razumel, kaj ga sprašuje, ji je odgovoril: »Pa že!« In res mu je uredila pričesko po najnovejši modi, da je bil podoben človeku iz 21. stoletja. A ko se je pogledal v ogledalo, je končno ugotovil, da ne zna živeti v današnjem času, zato se je vrnil v jamo.

Če kje vidite starca zreti v daljavo, vedite, da je to kralj Matjaž, ki se še danes odloča, ali je bilo njegovo prebujenje darilo ali kazen.

Lara Surina, 7. b

Ko je kovač prišel v jamo, kjer je spal kralj Matjaž, je vzel debelo mošnjo cekinov in postal zelo bogat. Vse, kar si je zaželel, je tudi dobil. Ljudje so ga imeli zelo radi, saj so mislili, da je vse te zlatnike zaslužil na pošten način. Kovaču pa se ni niti sanjalo, kaj bo takrat, ko se bo kralj Matjaž zbudil in ne bo našel svojih zlatnikov.

Minilo je leto, kovača pa je postajalo vedno bolj strah. Pekla ga je vest in vedel je, da se bo kralj kmalu prebudil. Ostalo mu je nekaj zlatnikov in te je hotel vrniti Matjažu, da bi malo omilil svoj zločin. Ko je prišel do gore, pa je pohlep zopet zmagal. Odločil se je, da bo zlatnike obdržal. Ravno takrat pa se je brada kralja Matjaža devetič ovila okoli mize. Kralj Matjaž se je zbudil iz

dolgega spanca. Takoj je opazil, da na mizi ni več mošnje zlatnikov, zato se je zelo razjezil. V obraz je postal ves rdeč, ropotal je in tolkel po stenah jame tako močno, da se je zemlja tresla. To so občutili tudi vaščani, ki so živeli pod goro. Kovač pa je v strahu pobegnil neznano kam, saj je vedel, kdo povzroča ta hrup. Vaščani pa so prestrašeno kričali: »Potres, potres!«

Vsakič, ko se kralj Matjaž spomni na svojo ukradeno mošnjo cekinov, tolče po stenah, ljudje po celem svetu pa mislijo, da je potres.

Tina Logar, 7. b

Po dolgih letih spanja se je kralj Matjaž začel prebujati. Odprl je oči in pogledal naokrog. Ker ni videl nobenega svojega služabnika ali vojščaka, je poskušal vstati, vendar ni mogel, ker se je njegova brada ovila okrog mize. Poklical je stražo. Ker ni bilo odgovora, je izza pasu vzel meč in odsekal brado. Ko se je osvobodil, je počasi vstal s prestola. Iskal je izhod. Ko ga je našel, je stopil iz jame. Zaradi močne svetlobe, ki je po toliko letih spanja ni bil vajen, so se mu zarisale oči. Čez čas se je privadil na svetlobo in stopil je naprej. Vzpenjal se je po pobočju, prišel je na vrh hriba in se zavedel, da stoji na vrhu Pece. Razgledoval se je in iskal svoj grad in mesto, ki se ga je spominjal. Iskal je tudi očake, ki so nekdaj rajali in si natakali rujnega vinca. Ker ni našel nič od tega, se je vrnil v jamo, saj je mislil, da je šel skozi napačen izhod.

Vhod v jamo se je zaprl takoj, ko je kralj Matjaž ponovno vstopil. Dolgo časa je iskal še kakšen izhod iz jame, vendar ga ni našel. Utrujen se je usedel k mizi in zaspal. Verjetno bo spal, dokler se mu brada ne bo znova devetkrat ovila okoli mize.

Pia Kapelj, 7. b

Osmi razred

Pesmi

Uroš moje je ime,
Rad s kolesom vozim se.
Obiskujem šolo še,
Šestkrat v tednu pa le ne.

Bradač družina naša je,
Radostno imamo se,
Al' pa včasih tudi ne.

Denarce zbiram rad lepo,
Ampak to ni prav lahko,
Čeprav si jih želim močno.

Uroš Bradač, 8. a

Mesto

Mesto je hrupno in polno.
A tukaj sedim in vse opazujem.
Jata ljudi se po cesti sprehaja.
A kam se jim mudi?

Klop stoji tukaj, sredi mesta.
Asfaltne so ceste, prometni zastoji,
Stolpnice visoke, veliki panoji.
To je mesto.

Električni avtomobili po cesti drvijo,
Lokomotive po tirnicah drsijo.

Idej se mi nešteto po glavi podi,
Čeprav list in opazujem ljudi.

Maja Kastelic, 8. a

Ljubezen moja

Nobena vrtnica ne zna tako cveteti,
kot se moje srce zna zate odpreti.

Pismo ljubezni se je pisati začelo
s tvojimi bežnimi pogledi.

Lovila sem jih ne vede,
da v meni nekaj tli
in se vneti želi.

Zdaj pišem to pesem,
ker v meni že lep čas vse gori.

Čutim globoko v sebi,
da to več otroška igra ni.

Upanje, da ti bom nekoč lahko rekla moj
in se boš ti ponašal s tem, da si moj,
samo tli in bojim se,
da se ne pogasi.

Ljubezen do tebe pa je premočna,
kot žerjavica,
ki da vse svoje zadnje moči,
da ogenj spet vzplamti.

Vse se ponavlja ter
se stokrat in tisočkrat ponovi,
čtudi se tebi ob pogledu name
ne znojijo dlani ali
krepijo moči,
ker se po tvoji glavi
le želja, da se nikoli ne zapre
vajina knjiga ljubezni, podi.

Klavdija Škrli, 8. a

Tvoja duša ne išče moje,
tvoje ustnice ne potrebujejo
mojih poljubov,
tvoji prsti se ne prepletajo z mojimi.

Srečen si, saj bije
tvoje srce kot noro zanjo,
meš raztezaš z nasmehom
in mislijo nanjo.

V meni se nič takega ne godi,
le hrepenenje, ki te kliče, je tu,
in oči, ki se orosijo takoj,
ko zaslišim znano melodijo.

Tvoji dragi je namenjena.

Stojim zazrta v travnike, nebo,
v katerih ni več lepote,
saj tebe, ljubezen moja,
ob meni ni.

Telo si le tvojega
močnega objema želi
in tvoje toplote,
ki me zunaj od ledenega mraza
in znotraj od trpljenja, grela bi.

Klavdija Škrli, 8. a

Moje solze se na tem listu prelivajo
in kar zlepa se ne ustavijo.

S tabo so prišle in zavzele mojo dušo.
Včasih so srečne,
a največkrat bolj kot oster nož,
ki zareže globoko, žareče, ljubeče.

Rana ostane in gori in peče
in nikoli ne zbledi.

Je prav, da pritečejo,
ker te ljubim, ker srce
le zate bije in me ljubezen spati ne pusti?

Tega ne vem, a vedi,
da v vsaki moji misli si ti.

Klavdija Škrli, 8. a

Kot Prešernova Urška

Rokenrol fant

Od vedno lepe so blondinke slovele,
al' lepša kot Marlena bila ni nobena.

Na trgu v Piranu so rokenrol vrteli,
plesali so divje Primorci veseli.

Elvisu ni para bilo,
plesal je kot se šika,
da z njim vsako dekle plesati mika.

Marlena lepotica ga zagleda,
takoj je zaljubljenega pogleda.

A mladeniča to nič ne gane,
rokenrol nažiga in sam veselo miga.

Polona Zadnik, 8. a

Usodni žur

Na zabavi, kjer so vsi plesali,
Urška zala le njega je čakala:
»Le kod hodi, da ga ni,
trot neumni vse zamudi?!«

O glej ga, glej, princa,
na harleyu jezdi!
»O, Urška zala,
pa si ga le dočakala.
Se boš v avanturo z njim podala?«

In sta plesala in se vrtela,
dokler ju ni ura dohitela.
Sta domov se napotila,
a zgodila se je tragedija.
Življenje sta zgubila,
ko v reki sta utonila.

Luka Prosen, 8. a

Gasilec

Na gasilski veselici je v Tinki vse gorelo,
saj njeno srce si gasilca je želelo.

Kar pristopi tip do nje:
»A ti morda srce želi,
da bi plesala z menoj nočoj?«

Tinki srce je veselo poskočilo,
saj v tega gasilca se je zaljubilo.

Po plesu jo tip povabi:
»A se greš z menoj peljat en krog?«

Hitro v avto sta skočila,
še sireno vklopila,
da ne bi česa zamudila.

Ker zavore niso delovale,
sta na prvem ovinku s ceste poletela
in v nebesa odletela.

Xhyle Dobruna in Maša Zemljič, 8. a

KDOR Z MALIM NI
ZADOVOLJEN.
VELIKEGA NI VREDNO!

Ana

Od nekdaj lepe so Bistričanke slovele,
a lepše od Ane bilo ni nobene.
Bila je med mladeniči najbolj zaželena,
tako kot med nončkami solata zelena.

Bila je večša in bistra,
znala je povedati,
kje je Istra.
Vsi so si želeli,
da bi jo imeli.

V diskoteki se vsi za njo plazijo,
brž ko jo opazijo.
Ko Ana zamahne z roko,
mladeniču izpahne roko.

Pa pride v disko močan hrust,
z imenom Zoran Zlatoust.
Zagrabi Ano
in gre z njo na plano.

Padla sta v reko,
vsi so ju iskali,
a je reka premočna bila,
oba je odplavila.

Aljaž Dujc, 8. a

Luna

Luna.
 Stoji in sveti
 na nebu. Ko se zmrzači,
 se počasi prikazuje prednja
 luna. Luna ima dva kljuna.
 Če sediš na visokem jlebu
 in greš v prednja nebo, na
 nebu vidiš mesec, okrog
 njega pa so razspane
 zvezde, ki svetijo na zemljo
 in nam pričarajo čudovito
 vzdušje. Le pojdi ven,
 poglej gor in videl boš,
 da je vse to res. Ponoči
 te lahko nosi luna, a breg
 skrbi, nič ne bo narobe.
 Luna pazi nate in skrbi,
 da se ti nič
 ne zgodi.

Maja Kastelic 8. a

Sonce

Sonce nas
 z žarki vse razveseljuje,
 nam daje življenje in z močjo
 nas napolnjuje. Svojo moč in lepoto
 kar naprej dohvača, le poglejte
 okrog sebe. Zjutraj s prvimi
 sončnimi žarki zbudi nas,
 a zvečer, ko zaiše,
 zapusti nas.

Eva Mršnik, 8. a

Likovne pesmi

Mrak

M r a č i s e,
 Č r n i n a m e o b d a j a,
 K o t S o n c e s v e t l o b o o d d a j a,
 T a k o n a r a v a t e m o v z g a j a
 M r a k p r e b u j a v m e n i s t r a h
 P o c e s t i o d m e v a v s a k m o j k o r a k
 V s e t i h o j e.
 T e s n o b a, s t r a h, m r a k o b a.
 T e m a v s a k i č, k o p o j a v i s e m r a k.

Polona Zadnik, 8. a

Zvezda

Z-
 ve-
 zda v
 vesolju
 tam gori,
 na Zemljo
 sveti in žari.
 Vsak človek jo vidi, zdaj pa ti k njej pridi. Če srečo imaš, jo vidiš,
 ko utrne se in željo ti izpolni. Tam na nebu ponoči kot
 sonce sveti in noč poživi in nočno nebo še
 lepše je. V vesolju na tisoče jih žari
 in druga z drugo tam žive.
 Če pa vidiš jo podnevi, s
 tem dobiš več veselja kot
 ga imaš. A, če si nekaj zaželiš,
 to gotovo se izpolni in s
 tem živiš še dolgo
 in z ve- liko s-
 re- če.

Jan Kastelic, 8. a

Moja mladost in

... moj oče

Nekega popoldneva sva se z očetom oddaljila, da se greva peljat z motorjem. Oblekla sva si motoristično opravo. Oče je motor pripeljal iz garaže in ga hotel vžgati, a mu ni uspelo. Poskusil je še nekajkrat, a zaman. Bila sem že prepričana, da z vožnjo ne bo nič, ko je oče napako odpravil. Lahko sva se odpeljala. Naučila sem se, da se ne sme takoj obupati, temveč je treba vztrajati.

Med lanskimi zimskimi počitnicami smo bili z družino na smučanju. Bilo je že popoldne, ko sem hotela na zelo strmo progo Podkoren. Oče mi je dejal, da je proga gotovo že zelo razrita in po njej ne bo lepo smučati. Vztrajala sem pri svojem. S sedežnico sem se povzpela na vrh in smučala proti dolini. Oče je imel prav, smučina je bila razrita, zato sem nekajkrat padla. Hvala bogu se nisem poškodovala. Spoznala sem, da bi morala poslušati očeta.

Maja Kastelic, 8. a

Že od malih nog sem rad opazoval svojega očeta pri različnih opravilih. Ko je sestavljal posteljo, sem tudi jaz v rokah držal orodje in občudoval njegovo delo. Ko je zabijal žebelje v desko, je tudi meni zaupal kakega. Komaj sem čakal, da bom velik in spreten kot moj oče.

Dobili smo peč na pelete in prišel je moj čas. Malo pred dežjem so nam pripeljali dve toni pelet, pakiranih v vrečah po petnajst kilogramov. Oče jih je tako hitel spravljati v kurilnico, da sploh ni opazil, da vreče nosim tudi jaz. Ko sva vse pravočasno opravila, se me je lotila sladka utrujenost in oče me je ponosno potrepeljal po rami: »Aljaž, zdaj vidim, da si že tako velik, da ti lahko zaupam določena opravila.« Začel mi je razlagati, kako je peč na pelete zgrajena in kako se jo očisti. Gledal sem, kako je bil pri čiščenju natančen in resen. Čez čas sem ga posnemal.

Ko sem tisti dan prišel v stanovanje ves prašen in utrujen, sem s svojim izgledom prestrašil mamo. Sam pa sem bil s sabo zelo zadovoljen.

Aljaž Dujc, 8. a

Stara sem bila osem let, ko smo bili z družino na smučanju v Kranjski Gori. Z atijem sva se nekega dne oddaljila iti na progo, na kateri prirejajo svetovni smučarski pokal za moške. Tam je bilo strmo in poledenelo, a sem do dna prišla brez težav. Šla sva na sedežnico in se povzpela na vrh. Na vrhu je bilo najbolj poledenelo. Počasi sva se spuščala in se ustavila. Kar naenkrat mi je zdrsnilo. Padla sem na rit. Začela sem polzeti po progi. Pritiskala sem in pritiskala s smučko, a ni pomagalo. Postal me je strah, da bom polzela vse do dna. Takrat pa se je oče pojavil tik pred mano. Zaletela sem se vanj, a je silo zdržal in ustavil moje poljenje. Vstala sem. Močno sem si oddahnila. Po mojem tudi ati, čeprav tega ni pokazal.

Svojega očeta imam rada, vedno mi stoji ob strani. Ne bi ga zamenjala za nič na svetu.

Polona Zadnik, 8. a

... moja mama

Največ časa preživim s svojo mamo, zelo sva povezani in lahko ji veliko zaupam. Nekoč pa ...

Bilo je takrat, ko sem imela dvanajst let. Starši so se odločili, da se bomo s Kosova preselili v Slovenijo, ker je oče tam dobil službo. Mislila sem, da bomo šli vsi skupaj, a ni bilo tako. Najprej sta šla samo oče in mama, da bi uredila vse potrebno za naše bivanje. Z brati in sestrama smo morali ostati na Kosovu pri stricu in teti. Zelo sem bila žalostna in jezna hkrati, ker sta nas pustila. Najbolj sem zamerila mami, saj sem jo pogrešala. Mislila sem, da je pozabila name in je ne bom več videla. Ko smo bili spet zbrani, mi je mama pojasnila, zakaj je tako moralo biti.

Zdaj smo vsi skupaj in veseli smo, da je tako.

Xhyle Dobruna, 8. a

Mama mi je vedno govorila, naj uživam v otroštvu in naj se imam lepo, dokler sem mlad, saj z leti življenje ne bo več tako lepo in brezbrizno.

Zadnje čase opažam, da je imela prav. Starejši ko sem, več obveznosti imam: s šolo, treningi, pa tudi doma dobivam več zadolžitvev, kot sem jih imel včasih.

Povedala mi je tudi, da svojih obveznosti oz. službe, ki jo bom imel, ne bom občutil kot breme, če bom lahko delal nekaj, v čemer bom užival. Naj torej izberem kaj, kar me bo veselilo.

Zato se trudim, da bi to uresničil. Končno sem zbral dovolj denarja, da sem si lahko kupil fotoaparata, kakršnega sem si želel. Začel sem hoditi okrog in iskati motive za fotografiranje. Prej nekaterih stvari sploh opazil nisem. Več kot delam, več vidim in bolj mi je všeč to, kar počnem.

Jan Šnajdar, 8. a

Oseba, ki mi je v ponos in zgled, je moja mama. Naučila me je nekaj zelo pomembnih stvari. Od mene zahteva vztrajnost, oliko in že od malih nog me uči, da moram biti prijazna do vsakega človeka, saj je vsak od nas nekaj posebnega, edinstvenega. Včasih nad mano povzdigne glas, a vedno z dobrim namenom. Vzame si čas zame in me razume, ko me večina drugih ne. Vedno je ob meni, ko jo potrebujem, zaupam ji lahko vse. Podpira me pri mojih odločitvah in ne obupa nad mano, za kar sem ji še posebej hvaležna.

Bila je hladna jesenska noč. Bliskalo je in grmelno, slišalo se je, kako veter prevrača rože na dvorišču. Bilo me je zelo strah, saj sem bila še zelo majhna in sem se komaj navajala na lastno sobo. Sama sem bila, od zunaj pa se je slišalo, kot bi se nebo utrgalo. Z vzglavnikom sem si zatiskala ušesa, da ne bi slišala grmenja in dežnih kapelj. Nevihta ni in ni hotela nehati. Začela sem klicati mamo. Ko je stopila v sobo, sem ji razložila svoj strah. Ulegla se je poleg mene ter mi pojasnjevala, da je moj strah odveč, saj so dežne kaplje samo voda, da vsaka nevihta enkrat mine. Objela me je in spet sem se počutila varno v njenem objemu. Pozabila sem na dež, grmenje in veter ter zaspala. Zjutraj je bila mama še vedno poleg mene. Ko sva vstali in pogledali skozi okno, je bilo nebo brez oblaka.

Mama me je naučila, da po še tako hudi nevihti posije sonce.

Eva Mršnik, 8. a

... moja babica

Pred nekaj dnevi sem svoji babici pomagal pri pospravljanju starejših oblačil. Pregledala sva jih kar veliko in izbrala tista, ki jih bo obdržala, in izločila tista, ki jih bo podarila Rdečemu križu. Slednja sva zložila v vreče, jih zavezala in odnesla v pritličje. Popoldne sva polovico vreč znosila v avto ter jih nato odpeljala k starim vojašnicam, kjer sva jih preložila v zabojnik Rdečega križa. Šla sva po preostale vreče in zadevo ponovila. Ko sva se vračala, mi je babica ponudila, da me lahko nauči voziti njen avto. Nad predlogom sem bil navdušen.

Odpeljala sva se na prazno sejmišče v Rečici. Tam sva zamenjala sedeža. Postal sem voznik, babica pa inštruktorica vožnje. Razložila mi je kako in kaj. Vžgal sem avto, prestavil v prvo prestavo, menjalnik je namreč avtomatski, in poskušal speljati. Uspelo mi je, a ko sem zaviral, sem zavrl tako, da sva kar poskočila. Pojasnila mi je, da je treba zavirati počasi. Ko sem prestavil v vzvratno, vozil, nato pa zavrl, se poskok ni ponovil.

Tako me je babica naučila vožnje svojega avtomobila.

Jan Kastelic, 8. a

Ostrovrrharjeva izpoved

»Oče, kako ste spoznali našo mater?« sta svojega očeta Ostrovrrharja nekega dne spraševala njegova otroka Marija in Franc. »No, pa vama bom povedal zgodbo o Lejli in Rozamundi,« jima je prijazno odgovoril. »Rozamundi?« sta se začudila otroka. »Ja,« je dejal Ostrovrrhar. »No, usedita se in me poslušajta. Davno, davno nazaj sem želel za ženo turjaško Rozamundo. Bila je najlepša med deklety v vsej bližnji in daljni okolici.

Ko je njen oče priredil slavlje za njene snubce, sem šel. Tam so bili še trije baroni iz nemških dežel, trije iz laških dežel in trije iz štajerske in kranjske. Na moje veliko veselje me je Rozamunda izbrala, da bom njen mož. Tega sem bil zelo vesel. Na slavlju ob najini zaroki je Rozamundina teta vprašala godca, če pozna lepšo deklico od Rozamunde, saj je namreč prepotoval že velik del sveta. Takrat sem prvič slišal za vajino mater. Pevec je teti odvrnil, da v slovenskih deželah ni lepše, a je možnost, da je v Bosni bašetova sestra Lejla lepša od Rozamunde. Ker turjaška deklica ni želela, da bi bilo katero dekle lepše od nje, me je poslala v Bosno, da ji pripeljem Lejlo na njen grad. Niti malo nisem bil zadovoljen, saj je čudno, da ženska ukazuje moškemu takšnega kova, kot sem jaz. A kaj sem hotel. Z Rozamundo naj bi preživel dni do konca svojega življenja in se ji nisem mogel že prvi dan zameriti. Rozamunda je tudi dejala, da če ne bom pripeljal Lejle na njen dvor, bo šla v samostan in posledično ne bo imela otrok ali moža, česar pa tisti trenutek nisem želel, zato sem si v mislih rekel, da se moram še bolj potruditi. Res sem šel še z nekaj tovariši v Bosno po Lejlo. Pot je bila težka in dolga, saj smo morali premagati kar nekaj sovražnikov. A vseeno smo prišli na cilj. Podnevi smo se skrivali. Nekega dne smo se odločili, da iz sužnosti popeljemo domače ljudi. Vse smo se dogovorili in naslednjo noč vse izpeljali. Načrt nam je tekel kot po maslu. Isto noč smo tudi ukradli turško deklico, medtem ko je spala. Ko sem jo videl, sem se takoj zaljubil vanjo in pozabil na veliko ljubezen do Rozamunde. V tistem trenutku me ni brigalo za Rozamundo in za njeno obljubo, temveč samo za Lejlo. Imela je črne oči, svetlo polt in temne lase. Bila je prelepa. Ker je bila moja ljubezen do nje premočna, je nisem peljal na turjaški grad, saj sem vedel, da bi ji tam trda predla pod Rozamundinim vodstvom. Odpeljal sem jo na svoj grad, kjer sta jo oče in mama sprejela odprtih rok. Naučil sem jo katoliške vere in pater jo je krstil. Sama se temu ni upirala, saj je vedela, da jo neskončno ljubim. Poročil naju je pater na našem gradu. Rozamunda je šla v samostan, v Ljubljano, kakor je obljubila. Kasneje o njej nisem slišal nič več. Čez nekaj let sva z Lejlo dobila vaju in spet smo v sedanjosti. Čeprav je že toliko let minilo od tega dogodka, me je še vedno kdaj pa kdaj strah, da bo prišel nekdo iz Bosne in se mi maščeval, ker sem ukradel njihovo lepoticco.

Špela Kresevič Frank, 8. a

Velikokrat sem vam že pripovedoval o svojih pustolovščinah in bojih, v katerih sem zmagoval. Danes pa vam bom povedal posebno zgodbo.

Saj poznate grad Turjak? Tam je živel čudovito dekletce po imenu Rozamunda. Kot vse plemkinje je tudi ona imela veliko snubcev. Prihajali so iz vseh dežel. Seveda sem bil tudi jaz eden izmed njih. Rozamunda mi je takoj, ko sem jo prvič videl na grajskem plesu, postala všeč, zato sem se odločil, da poskusim ogreti njeno srce.

Rozamunda je bila izredno hladnega srca, vsem junakom je strla njihova srca. Še veliki korenjaki, večji od mene, so od nje odhajali s solzami v očeh. Ko sem bil jaz na vrsti, da jo osvojim, me je bilo zelo strah. Nisem vedel, kaj naj rečem. Potreboval sem trenutek. Takrat pa me je Rozamunda že grdo pogledala, zakaj trati njen čas. Začel sem ji pripovedovati o svojih bojih in o svojem čudovitem gradu. Še nisem dobro začel, ko me je Rozamunda ustavila in rekla, naj prosim njenega očeta za njeno roko. Bil sem zelo srečen in takoj izpolnil njeno željo.

Oče je bil zadovoljen, da je Rozamunda našla moža, in je v poroko takoj privolil. Pripravil je veliko slavlje, na katero je povabil veliko uglednih gostov. Prišel je tudi pevec, ki je bil znan po vsem svetu. Ker je Rozamundina teta želela, da bi pevec pohvalil Rozamundino lepoto, mu je rekla: »Ti hodiš po vsem svetu, a ne? Si že videl lepšo deklico od naše neveste?« Pevec ji je odgovoril: »Vaša Rozamunda je res čudovita, vendar bi v Turčiji utegnila biti lepša bašetova sestra Lejla.«

To Rozamundi seveda ni bilo všeč, zato me je poklicala in ostro dejala: »Slišala sem, da so Turki v suženjstvo odvedli kristjane. Pojdi in ugrabi Lejlo, zagotovo bodo Turki zanj dali vse kristjane. Če ne pripelješ Lejle, se ne bom poročila!« V sebi sem čutil bes, saj me je pošiljala v vojno, vendar se nisem obiral. Zbral sem prijatelje, zajahal konja in šel v Turčijo.

Boril sem se, razdejal bašetovo palačo in odpeljal Lejlo. Bila je desetkrat lepša od Rozamunde, zato sem se takoj zaljubil vanjo. Odpeljal sem jo na svoj grad, kjer jo je grajski pater krstil in naju poročil, Rozamunda pa je odšla v samostan.

Srečen sem, da sem spoznal Lejlo, ki je vaša babica, in jo imam neizmerno rad.

Lara Zadnik, 8. a

Dragi moji vnuki! Povedal vam bom zgodbo o svoji ljubezni.

Po celi deželi je takrat slovela prelepa Rozamunda. Prebivala je na gradu Turjak. Snubci so prihajali iz vseh krajev, a prav nihče ni bil dovolj dober za Turjačanko. Po dolgem času izbiranja sem na prvem mestu bodočega soproga pristal jaz. To sem bil, dokler ni do Rozamunde prišla novica o Lejli. Ko je Turjačanka zaslišala, da jo turška krasotica prekaša v lepoti, je v njeni glavi nastala huda nevihta. Le kako je nekdo lahko lepši od nje! Nemogoče! Hitro je skovala načrt, v katerega je seveda vključila mene. Kmalu sem prejel ukaz. Moral sem v osmansko cesarstvo, s seboj pa naj bi pripeljal Lejlo, Rozamunda pa bi presodila o njeni lepoti.

Odšel sem in jezdil dolgo, zares dolgo časa. Ko sem končno prispel na cilj, sem moral poiskati to lepoticco. Našel sem jo. Brez razmišljanja sem jo pograbil na svojega konja in oddirjal, kakor hitro se je dalo. Dekletu ni bilo jasno prav nič. Tudi meni ne bi bilo.

Med potjo sem delal zelo dolge postanke, da bi si Lejlo lahko dodobra ogledal. Iz nje sem večkrat poskušal zvabiti kaj besed, a vedno znova brez uspeha. Niti najmanj ji ni bilo do pogovora. Trditve o njeni lepoti pa niso bile privlačne za lase. Ob najmanjšem pogledu nanjo mi je zagorelo srce. Nekaj posebnega se je začelo dogajati na dnu moje duše. Ko sva že skoraj prispela v našo deželo, je spregovorila. Njen glas je bil angelski, le jezik je bil problem, saj je bil popolnoma drugačen od mojega, a sva se hitro sporazumela. Takrat sem vedel, da sem se zaljubil vanjo. V tistem trenutku se mi je prav tako porodila ideja, da bi dekle odpeljal na svoj grad. To sem tudi storil.

Lejla se je jezika kmalu naučila in sčasoma so se tudi njena čustva do mene okrepila. Ni minilo veliko časa, pa je bila na gradu že organizirana velika poroka, zatem pa so prišli tudi otroci.

Zdaj sva že dolgo srečno poročena, imava družino, ki bi si jo vsak samo želel. Tudi vi, moji dragi vnuki, se potrudite, da boste srečni v življenju.

Klavdija Škrlj, 8. a

Čez sedem let sem Lejlo naučil slovenskega jezika, tudi bojevati se je že znala. Živela sva na gradu. Imela sva več kot dvajset konj, ki so bili zelo močni. Rada sva na razgledni točki opazovala, kaj počno Turjačani v svojem gradu po imenu Turjak. Ugotovila sva, da vsako nedeljo pride na grad Turjak Rozamunda, ki še zmerom rada ukazuje in se važi.

V najinem gradu je bilo več kot tisoč dvesto sob in kopalnic. Kuhinja je bila samo ena, a je bila tako velika, da je v njej stalo več kot pet tisoč kuharjev. V pritličju sva imela bazen. Bil je zelo velik, imel je kar tri tisoč kvadratnih metrov plavalne površine in zato smo večkrat vanj povabili Turjačane. Skuhali smo jim kosilo in jih pogostili. Povabili smo jih vsak mesec, ker nismo hoteli, da se nam maščujejo in smo hoteli imeti z njimi dobre odnose še posebej zaradi Rozamunde. Tudi oni so nas večkrat povabili na svoj grad, nazadnje na turjaški shod. Bilo je zelo zanimivo. Tam je bila tudi Rozamunda. Seveda je nisi mogel zgrešiti, velike pete, preveč okrašeno krilo, pretirana šminka ... Hodila je okrog in se bahala kot vedno, vendar tisti dan ni ukazovala. To je bil čudež.

Ni minil niti teden, ko je na najinemu gradu pozvonilo. Bila je Rozamunda. Prišla se je opravičiti za svoje dejanje, ker je pred nekaj leti obljubila, da bo nuna v samostanu, a ji je to delo že presedalo. Seveda nisem želel biti nesramen, zato sem opravičilo sprejel pod pogojem, da se ne bo več bahala. Prisegla mi je.

Čez leto dni sva se z Lejlo odločila za cerkveno poroko. Poročil naju je papež Francišek. Z veliko in bogato kočijo, ki jo je vlekel pet konjev, sva prišla v takratno najlepšo cerkev na svetu. Seveda sva Turjačane povabila na najino poroko. Za pričo sem vzel Rozamundo. Lejla je imela za pričo svojega brata. Po poročni maši nam je več kot pet tisoč kuharjev skuhalo veličastno kosilo. Po slastnem in okusnem obroku smo se še posladkali z več kot tisoč različnimi dobrotami.

Ker pa je bila pozna ura in gostje s poroke niso šli domov, sva jim z Lejlo to noč nudila prenočišče. Točno ob polnoči mi je šef stražarjev prišel povedati, da prihajajo Turki, ki so želeli zažgati grad. Ker pa sem na gradu imel močne in izurjene stražarje, jim napad na grad ni uspel. Moji zelo izurjeni stražarji so napadalce pregnali, nekaj pa ulovili in obesili za pete. Ko smo se na gradu prebudili iz trdnega spanca, nas je šef kuhinje poklical na zajtrk.

S Turjačani smo ostali v dobrih odnosih. Rozamunda se je tudi kmalu poročila z drugim viteзом in tako smo vsi živeli srečno.

Nik Kim, 8. a

Povedali so

Zaljubljena v konje

To je intervju z najbolj vztrajno punco, ki sem jo kdaj koli poznala, Klavdijo Škrli. Že od malih nog jo spremljajo čudovite živali, konji.

Vem, da te konji spremljajo že od malih nog. Opiši nam to ljubezen.

Res je, odkar sem privekala na ta svet, me obkrožajo konji. Od nekdaj jih imamo doma in enostavno so prebudili delček mene. Moram pa povedati, da sem imela v zgodnjih otroških letih velik strah pred njimi. Za to enostavno ni bilo razloga, vendar se je moja ljubezen do teh živali po tem obdobju še okrepila in začela sem se bolj intenzivno ukvarjati z njimi. Začela sem z jahanjem in danes si enostavno ne znam predstavljati življenja brez njih.

Kaj te je tako navdušilo pri teh živalih?

Enostavno sem se zaljubila vanje. Tega se ne da opisati z besedami, saj to samo začutiš in nekaj te žene, da greš naprej in dosežeš želeno. Očarali so me s svojim karakterjem in inteligenco, ki je razvita bolj kot pri vsakem človeku. Pa tudi ljubezen, ki ti jo konj vrača, je nekaj neverjetnega. Tvoje počutje popolnoma razume.

Ali imaš tudi ti svojega konja? Če ga imaš, povej, kako skrbiš zanj?

Da, doma imam dva svoja konja, in sicer kobilo Mišo in njeno žrebico Teso. Vsak dan sta skrtačeni, očistim jima kopita ter skrtačim grivo in rep. Poleti je tu seveda tudi kopanje. Tudi trening in jahanje poskušam izvajati vsak dan, vendar mi žal šola in ostale obveznosti tega ne dovoljujejo, toda vikendi in prosti čas sta posvečena samo njima. Moram pa reči, da skrb za konja zame ni delo, ampak velik užitek.

Kakšno mnenje imaš o konjih?

Mislim, da so konji samo živali, ki so bile včasih divje. Človek mora to razumeti, če se želi ukvarjati z njimi. Prav tako mislim, da kar konj stori narobe pod sedlom, je za to odgovoren le jahač. Torej, če lastnik do svoje živali zgradi dober odnos, bo tudi konj to vrnil. Jaz imam s svojima konjema odnos, ki bi si ga vsak lahko samo želel, in zato sem zelo ponosna nanju.

Kaj bi svetovala nekemu, ki bi želel to plemenito žival?

Svetovala bi mu, naj z ničimer ne hiti. Ko se mu zares zdi, da je pripravljen, in v sebi nosi dovolj znanja in vztrajnosti, mora poskrbeti za osnovne potrebe, ki se s časom gradijo in dopolnjujejo. Ljubezen pri vsem skupaj je veliko premalo, za vzgojo je pa dober začetek.

Se boš še naprej ukvarjala s konji? Kakšni so tvoji načrti?

Vsekakor se bom z njimi še ukvarjala, ker mi vlivajo neverjetno energijo in uživam pri delu z njimi. Tudi moj želeni poklic, to je veterina, je povezan z njimi, torej lahko sklepate, da so me zares začarali. V prihodnosti bi želela napisati knjigo o konjih in odpreti šolo jahanja, vendar ne bi poučevala le o jahanju, temveč tudi ujahavala konje.

Lara Zadnik, 8. a

Tabornica

Moja sestrična Žana Bajec je navdušena tabornica. Žana je 17-letno dekle, ki ima zelo veliko izkušenj s taborniškimi življenjem. Zanimala me je njena vloga in delo pri tabornikih, zato sem jo poprosila za pogovor.

Kako se je začela tvoja taborniška pot in kdo te je za tabornike navdušil?

Tabornike obiskujem od svojega tretjega razreda osnovne šole, to je že približno 10 let. Vsi člani moje družine so bili aktivni taborniki in nekako so starši dali pobudo za vpis, poleg tega pa so tabornike obiskovali tudi nekateri moji sošolci in me prepričali, da sem se tudi sama vpisala.

Kakšna je tvoja vloga/funkcija v rodu Kraških viharikov Postojna?

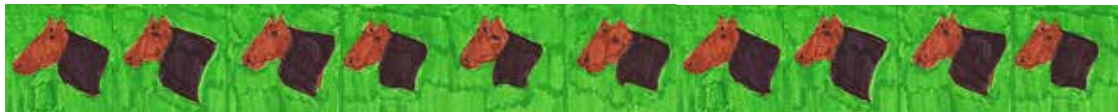
Trenutno sem vodnica skupini otrok, ki so ravno take starosti, kot sem bila jaz, ko sem začela s taborniki. Poleg funkcije vodnice pa opravljam še funkcijo blagajničarke rodu.

Kakšna je bila tvoja prejšnja vloga/funkcija?

Na začetku sem bila pomočnica vodnika, zdaj sem pa že tri leta vodnica.

Si že bila na kakšnih večjih mednarodnih akcijah? Kako se jih spominjaš?

Leta 2012 sem se udeležila mednarodnega tabora TECHUANE v Avstriji. To je bila ena izmed najbolj zanimivih izkušenj, saj sem veliko doživela, se veliko novega naučila, predvsem pa pridobila veliko novih prijateljev iz drugih rodov iz Slovenije in drugih evropskih držav.

Ker je pri tabornikih navada biti krščen, me zanima, kako se ti spominjaš svojega krsta in kje se je to zgodilo?

Krščena sem bila na svojem prvem letnem taborjenju, na Bregu pri Sinjem vrhu leta 2007. V našem rodu je navada, da nas krstijo indijanci, to so starejši taborniki. Ko nas nekajkrat krstijo z veslom po zadnji plati, moramo še popiti nekakšen napitek, ki navadno ni ravno najbolj okusen. Ker je bil to moj prvi daljši odhod od doma, sem imela veliko domotožje in se mi je vse zdelo grozno, zato sem tudi krst imela za bolj neprijetno izkušnjo. Ko pa sem postala vodnica, sem bila sprejeta v indijansko družino in tako bila še enkrat krščena. Ta krst pa mi je ostal v zelo lepem spominu, saj smo se zelo zabavali, ko so me krstili, in dobila sem zelo hecno ime. To je Žlica. Takšno ime pa zato, ker sem bila tisti večer zadolžena za napitek in ker drugega bolj primernege imena niso našli.

Si že bila na kakšnem tečaju, npr. za vodnika ali na specializiranem tečaju življenja v naravi?

Da sem sploh lahko postala vodnica, sem morala opraviti vodniški tečaj. Nisem se še udeležila specializiranega tečaja, vendar pa se redno udeležujem nekaterih akcij, ki so ravno tako namenjene pridobivanju novega taborniškega znanja.

Kdo so bili tvoji vodniki in v kakšnem spominu jih imaš?

Moj vodnik je bil Sašo, ki je bil po mojem mnenju res odličen vodnik, saj nas je vedno znal pripraviti do dela, pa čeprav ni bila na seznamu preveč zabavna tema. Bil pa je tudi precej moralna oseba, nikoli ni delal razlik med nami in vedno, ko smo naleteli na kakšno težavo, je znal pravilno ukrepati. Največkrat pa nas je pripravil do tega, da smo sami reševali probleme.

Se ti zdi biti tabornik v času, v katerem živimo, dobro in poučno?

Lahko le rečem: «Hvala oče in hvala mama, da sta dala pobudo in me vpisala k tabornikom.» Med njimi sem se naučila veliko in še vedno se učim, vendar to niso stvari, ki se jih učimo v šoli, to so življenjske stvari. Veliko se naučiš o odnosih med ljudmi, taborniki te naučijo, kako sprejemati odgovornost, kako priznati napake in še veliko drugega, kar se izkaže za koristno predvsem pri odnosih s prijatelji, v šoli, pri drugih aktivnostih, ko iščeš službo ...

Kaj te vedno znova in znova privlači k tabornikom?

To so navadno moji otroci, ki me na vsakem srečanju vedno znova presenetijo in razveselijo s svojo energijo in radostjo. Poleg tega pa se med vodniki vedno spletejo vezi, ki so praktično neločljive. Mi smo družina in tako bo ostalo verjetno še dolgo potem, ko bodo naša mesta prevzeli drugi iz mlajših generacij in bomo taborniške akcije obiskovali kot mamice in očki.

Katero šolo obiskuješ in kje bi rada šolanje nadaljevala?

Obiskujem šolski center Postojna, smer gimnazija. Glede nadaljnjega šolanja nimam še oblikovanih načrtov, vendar razmišljam v smeri psihologije in razvoja človeka.

Kakšni so tvoji načrti za prihodnost?

Načrti za prihodnost se pri meni razvijajo sproti. Vem, kaj želim početi, potem se stvari same odvijajo. Trenutno se najbolj posvečam tabornikom in pa petju.

Se poleg tabornikov ukvarjaš še s katero drugo dejavnostjo in kako uspeš vse usklajevati?

Ukvarjam se še s košarko in petjem. Sem zelo aktivna pri vseh dejavnostih, ki jih imam, in pri usklajevanju mi je v veliko pomoč status športnika, ki mi omogoča napovedovanje spravevanj v šoli in na ta način si razporedim spravevanja na tiste datume, ko imam manj tekem, koncertov in pevskih vaj ter manj taborniških akcij. Se mi pa pogosto dogaja, da imam v istem vikendu v soboto zjutraj tabornike, pozno popoldne tekmo, zvečer pevske vaje in naslednji dan koncert. In ko mi uspe takšen vikend, vem, da mi bo uspelo še veliko drugih stvari.

Hvala za pogovor.

Špela Kresevič Frank, 8. a

Pogovor z mojo teto Damjano Kinkela

Moja teta Damjana je učiteljica glasbe, zato sem jo poprosil za pogovor, saj poklic učiteljice ni tako enostaven.

Živiš v Podbežah, v otroštvu pa si živila v Ilirski Bistrici. Kako si se počutila v mestu in kako se počutiš na vasi?

Da, res je. Živila sem v Trnovem in se imam še danes za Trnovko. Življenje je bilo takrat zelo lepo. Do tretjega leta sem z družino, očetom Stankom, mamo Miljanko, sestro Romano in bratom Simonom, živila v stanovanjskem bloku na Gregorčičevi ulici. Nato smo se preselili v Trnovsko ulico. Vse je bilo blizu. V šolo in glasbeno šolo sem hodila kar peš. Če je mami nečesa zmanjkalo v shrambi, sem odšla v trgovino. Lepo je bilo v mesecu juniju, ko so mi starši dali nekaj tolarjev in smo se s sestro in prijatelji na poti iz šole ustavili v marketu ter si kupili sladoled. Življenje na ulici je bilo zanimivo, veliko nas je bilo in smo se radi skupaj igrali. Še posebej poleti, ko smo imeli veliko časa. Takrat so se zgodile tudi prve ljubezni ... Danes živim v Podbežah. Tako se to zgodi. Pride prava ljubezen in se moraš odločiti za spremembo. Sprva mi je bilo težko, a zdaj se v Podbežah počutim doma. Mislim, da je tako, odkar sva z možem postala starša.

Hodila si na OŠ Dragotina Ketteja. Kako si se počutiš v njej kot učiteljica? Kakšna se ti zdi naša šola? Bi kaj spremenila?

Počutje na šoli je bilo dobro, razen pri predmetih, ki mi niso bili všeč ali pri njih nisem bila uspešna. Tudi testi in spraševanja so bili kar neprijetni. Vendar sem se hitro naučila, da ne morem vedno dobiti odlične ocene, ker nisem uspela biti vedno pripravljena za vse predmete. Ustna spraševanja niso bila napovedana, pred testi, ki smo jih imenovali kontrolne naloge, ni bilo pisnih preverjanj znanja. Delovnih zvezkov nismo imeli, zato smo veliko pisali v zvezke. Ni bilo računalnikov, projektorjev ... A vendar smo se veliko naučili. Marsikaj bi takrat rada spremenila, kajti šola je zgledala veliko starejša in bolj neurejena, kot zgleda danes. V sanitarijah nikoli ni bilo papirja, klopi in stoli so bili stari, zdrsani, poškodovani ... Danes je šola veliko lepša.

Sedaj учиš glasbo na dveh šolah. Zakaj si se odločila za ta poklic?

Glasba je moj način izražanja. Sploh si ne morem predstavljati življenja brez glasbe. Z glasbo lahko izrazim, kaj sem, čutim, nosim v sebi in kaj si želim. Že v prvem razredu osnovne šole sem vedela, da bom postala glasbenica. Tudi danes si ne predstavljam, da bi lahko počela kaj drugega.

Biti učiteljica glasbe je včasih zelo naporno, a ker imam rada tako glasbo kot tudi otroke, rada iščem pot, kako z glasbo učencem odpirati nova spoznanja.

Torej, rada imaš glasbo. Ali imaš rada še kaj drugega? Kaj je tvoj najljubši konjiček?

Joj, mi kar zmanjkuje časa, ker je moj poklic hkrati tudi moj konjiček. V prostem času vodim CMéPZ Zvon, hodim na koncerte, vozim otroke v glasbeno šolo. Zelo rada berem ali se umaknem v tišino, kjer sem sama s seboj in s svojimi mislimi.

V otroštvu si želela postati učiteljica glasbe. Želja se ti je uresničila. Imaš mogoče še kakšne neuresničene želje?

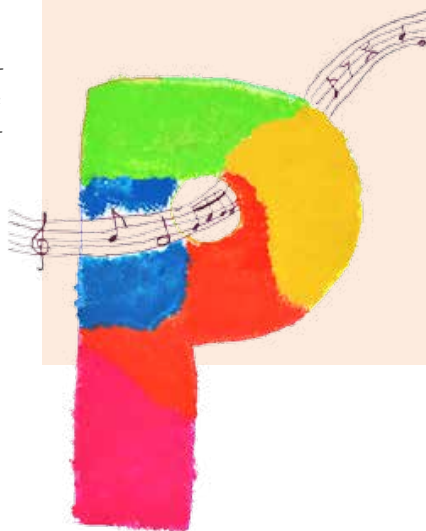
O teh pa je ogromno. Ne vem, kje bi začela. Ha ha ha! Recimo, rada bi potovala po svetu in kolesarila.

Imaš tri otroke: Kajo, Žano Marijo in Timoteja. Si zadovoljna v družini? Bi želela še kakšnega otroka?

Zadovoljna sem. Pravzaprav sem srečna, ker se v svoji družini počutim varno. Tu sem lahko takšna, kot sem. Ni se mi treba pretvarjati. Možno mi daje stabilnost. Ponosna sem, da sem mama trem čudovitim otrokom, ki so velikokrat vse prej kot idealni, a vendar so sad najine ljubezni in od njih prejemanj vse odenke ljubezni.

Glede čisto zadnjega vprašanja pa, če sem čisto iskrena, menim, da bi se mi kar zmešalo, če bi našo družino povečali še za enega člana. Ampak življenje nas včasih preseneti.

Kristjan Rolih, 8. a

Šolska kuharica

Na naši šoli imamo samo eno kuharico, ki učencem pripravi hrano in pijačo. To je naša kuharica Jožica.

Koliko časa že delate na OŠ Dragotina Ketteja?

Tukaj delam že enajst let.

Vam je delo na tej šoli všeč?

Da, zelo, saj kot kuharica rada pripravljam hrano, še posebej za otroke. Z veseljem pripravim šolsko malico, pijačo in rada vidim, ko pridejo učenci iskat še hrane, če so lačni. Ravno tako je pri kosilu. Otrokom serviram hrano na krožnike in če jim je premalo, jim z veseljem dam še.

Je to delo naporno?

Na šoli je veliko otrok. Poleg običajnega dela moram biti tudi zelo pozorna na hrano nekatereh otrok, ki imajo razne posebnosti pri prehranjevanju.

Kakšna hrana je na jedilniku?

Na jedilniku je predvsem raznovrstna hrana, zelenjava, sadje, juhe, žita ... Zdrava hrana, izogibamo se sladki in mastni hrani. Na šoli imamo šolski vrt in na njem učenci kmetijskega krožka z mentorico pridelajo zelenjavo in krompir. Solato, korenček in drugo zelenjavo postrežem učencem za kosilo. Pri pijači tudi pazimo, da ni na jedilniku preveč sokov, da ni čaj preveč sladkan; včasih učencem ponudimo tudi vodo ali tekoče jogurte.

Ali otroci pojedjo vso hrano ali jo tudi kaj zavržejo?

Odvisno, kaj dobijo za malico ali kosilo. Če jih kot dobra kuharica malo posladkam in jim dam rogljiček, skuto, puding, sendvič ..., to seveda pojedjo. Če pa jim ponudim zdravo hrano, za kar se trudim, pa velikokrat ostane, saj vsem ne diši. Torej, kar nekaj otrok je takšnih, ki hrano zavržejo, so izbirčni, kar pa seveda ni prav. Zaradi takšnega odnosa do hrane se velikokrat tudi razjezim. Vse to pa je odvisno od tega, kaj so otroci navajeni jesti doma.

Ste zelo previdni s hrano za alergike?

Seveda, zelo se trudim in pazim, da ne za-mešam hrane. Do sedaj še nisem imela nobenega resnega problema in upam, da ga tudi ne bo.

Kaj naredite s hrano, ki vam ostane?

Če ostane čista, nedotaknjena, jo dam na posebno mesto pred jedilnico in si jo otroci lahko vzamejo, če so lačni. Res mi ni všeč, če hrana ostane. Največ jo ostane od malice. Upam, da otroci, ki ne pojedjo malice, vsaj doma zajtrkujejo, saj je zajtrk najpomembnejši obrok v dnevu.

Imate v jedilnici red?

Da. Ko pridejo učenci na kosilo, se postavijo v vrsto in brez prerivanja čakajo v njej. Potem vzamejo vsak svoj pladenj s priborom in drug za drugim počakajo, da jim na-ložim hrano na krožnik. Nato se usedejo za mize in v miru pojedjo svoja kosila.

Ali bi kaj spremenili?

Ne, ne bi. Želim pa si, da ne bi bilo toliko izbirčnih otrok.

Tamara Tomšič, 8. a

Mehu v njegovih rokah ni nikoli dolgčas

Moj sogovornik, s katerim sem se pogovarjala, je 16-letni Erik Frank. Povprašala sem ga o igranju na inštrument, s katerim ima že kar nekaj izkušenj in za katerega pravi, da je zaljubljen vanj.

Koliko let si imel, ko si začel igrati harmoniko?

Ko sem pričel z učenjem igranja harmonike, sem imel osem let. Zelo dobro se spominjam prvih trenutkov.

Zakaj si izbral prav harmoniko in ne katerega drugega inštrumenta?

Harmoniko sem si izbral zaradi bratranca Nika Polesa, ki je tistega leta postal svetovni prvak v igranju na diatonično harmoniko. Takrat se je v meni rodila ta želja. Krivec za to, da igram, pa je tudi moj mlajši brat Alen, ki se je prvi ogrel za »frajtonarco«, in danes igrava skupaj. Drug drugega vzpodbujava in si pomagava.

Je harmoniko težko igrati in kaj ti je bilo na začetku najtežje?

Hmm, je težko in ni težko. Odvisno za koga. Če te igranje veseli in ti je takšna glasba všeč, se je mogoče vsega navaditi, res pa je, da si veliko ljudi predstavlja vse skupaj na zelo enostaven način. Temu pa ni tako. Potrebno je vložiti ogromno truda in vztrajnosti. Kakorkoli pogledam, je bil začetek zelo naporen in takrat se mi je vse zdelo težko. Prvi prijemi in melodije so bile zaigrane z ogromnim naporom. Večkrat sem bil na meji obupa, ko sem si govoril, da ne bom zmogel. Pa vendar je bilo moje veselje močnejše od vsega. Niti najmanj mi ni žal, da sem se zaljubil v to glasbilo.

Kaj na tvoj talent pravijo prijatelji in družina?

Da, ta moj talent je bil do zdaj zelo všeč prav vsem. Seveda na prvem mestu družini. Prijatelji so več kot le zadovoljni, saj kamor grem, me spremlja harmonika in vedno, ko jo vzamem iz kovčka, se začne veselica.

Igra še kdo v tvoji družbi ta inštrument?

Kot sem že prej povedal, igra tudi moj brat, prijatelj pa skoraj vsi. Prav čarobno je, ko se kje zberemo in skupaj zaigramo. Brez tega res ne gre, saj vsi to počnemo z veseljem, za svojo dušo.

Kdo ti daje največji navdih ter te najbolj spodbuja in ti pomaga?

Navdih so mi vsi mojstri narodnozabavne glasbe, ki so nekaj dosegli v svojem življenju. Seveda zopet ne morem mimo Nika, ki je res "prof". On me tudi od samega začetka uči, mi pomaga in stoji ob strani. Igram tudi v njegovem orkestru. Zelo sem mu hvaležen, saj se brez njega ne bi spoprijateljil z diatonično harmoniko. Mislim, da v tej zgodbi ni potrebno posebej omenjati družine, ki je vedno največja podpora, še posebej stari starši. Res so navdušeni.

Kakšni so tvoji občutki pred vsakim nastopom?

Občutki pred nastopi so popolnoma različni. Trema je absolutno vedno prisotna, vendar sem se v teh letih tega že navadil. Res pa je, da je vse skupaj lažje, če igram v orkestru. Enostavno ni tistega strahu, da bi se zmotil, saj se napaka zaradi ostalih harmonik ne sliši.

Popolnoma druga pesem je, ko nastopam sam. Trema je takrat veliko večja. Potrebni sta stoodtota koncentracija in zbranost. Pritisk je mnogo močnejši, saj te ena sama drobna napaka lahko šteje nastopa. Sem pa vsakega nastopa zelo vesel, da me ljudje lahko vidijo ter uživajo v glasbi, sam pa pokažem, kaj znam.

Katero pesem najraje zaigraš?

Prav posebne pesmi ni. Vsaka, ki jo zaigram, mi je všeč. Če mi pesem ne gre v uho, se niti ne lotim učenja, saj jo kasneje igram z veliko muko. Nekatere se bolj dotaknejo mojega srca in tiste enostavno igram z večjim užitkom.

Imaš za konec kakšen nasvet za vse tiste, ki želijo igrati harmoniko?

Moj nasvet je tak, da naj vsi tisti, v katerih gori želja za igranjem, začnejo s treniranjem čim prej. Mlajši kot si, lažje je. Vsem sporočam, naj se ne ustrašijo začetka, saj je res težak. Če je res prava, močna volja, je potrebno le vztrajati in bo vse slej ko prej uspelo. Do sedaj nisem spoznal ali slišal za koga, ki bi po prvem prijemu obvladal. Potreben je čas kot pri vsaki stvari. Če kdo misli, da bo samo prijel harmoniko in začel igrati, naj niti ne začenja, ker bo kmalu obupal. Tudi z nakupom harmonike ni treba hiteti. Najprej je potreben dober posvet. Harmonike se da tudi izposojati. Vsem, ki bodo začeli, želim veliko sreče in uspehov. Naj se trudijo priti čim dlje.

Klavdija Škrlič, 8. a

Ljudski godec Jože Škrlič

V vasi Mereče živi 84-letni godec Jože Škrlič. Kljub svoji starosti je ostal zvest harmoniki tako, da vsak dan poprime za instrument in nanj veselo zaigra. Ker se mi je zdela njegova življenjska zgodba zanimiva, sem z njim opravil intervju.

Kdaj ste začeli igrati na harmoniko?

S harmoniko sem se prvič srečal v otroških letih, saj je tudi moj oče igral nanjo. Oče je imel doma klavirsko harmoniko, italijanske izdelave, s katero je igral po ohceti. Meni se je zdel instrument zanimiv, zato sem začel igrati.

Kdaj ste si kupili svojo prvo harmoniko?

Svojo prvo harmoniko sem si kupil, ko sem prišel iz vojske. Tudi ta je bila italijanske izdelave. V tistih časih, po vojni, pri nas ni bilo lahko kupiti harmonike. Ponjo si se moral odpraviti v Avstrijo ali Italijo. Z njo sem igral na zelo veliko porokah.

Ste se igranja harmonike učili sami?

V tistih časih ni bilo veliko glasbenih šol, pa tudi denarja ni bilo doma za glasbeno šolo, zato sem se igranja najprej učil od očeta, kasneje pa sam. Kadar sem imel malo časa, sem v roke vzel harmoniko in se učil novih skladb. Kot voznik tovornjaka sem vedno imel s sabo tudi harmoniko, s katero sva bila najboljša prijatelja.

Kje ste največkrat igrali?

V moji mladosti je bilo zelo veliko porok, zato je bilo tudi veliko igranja na njih. Ni bilo sobote, da nismo igrali na poroki. Mislim, da sem igral na več kot petsto porokah.

Kakšne pesmi ste najraje igrali?

Sam nisem nikoli izpostavljaj kakšnih pesmi. Igral sem slovenske, hrvaške, italijanske, francoske in tudi ruske pesmi. Vse je bilo odvisno, ob kakšni priložnosti smo igrali.

Ali imate tudi lastne pesmi?

V vseh letih sem skomponiral tudi nekaj lastnih instrumentalnih pesmi, na katere sem zelo ponosen. Nekaj svojih pesmi sem tudi posnel in izdal svojo zgoščenko.

Ali ste se udeleževali tudi tekmovanj?

Nikoli se nisem udeleževal tekmovanj zaradi nagrad, ampak iz veselja do igranja harmonike. V veliko primerih so me na razne prireditve in tekmovanja povabili kot gosta. Zelo sem ponosen na priznanje, laskavi naslov godca med veterani, ki sem ga prejel leta 2000 v Ljubljani. Prav tako sem leta 1996 zmagal na tekmovanju v Ljubljani. Prejel sem še veliko priznanj in pokalov, vendar sem najbolj ponosen na navedeni priznanji.

V zrelih letih ste začeli igrati tudi na diatonično harmoniko.

Najprej sem igral klavirsko harmoniko, kasneje pa sem se ogrel za diatonično, nakar sem si kupil dve Rutarjevi harmoniki. Ker je bila želja zelo velika, sem začel pesmi igrati na obe vrsti harmonike. Pesem odigrati na obe harmoniki je bil zame velik izziv.

Kakšni se vam zdijo današnji harmonikarji?

V današnjem času je zelo veliko otrok, ki se učijo igranja na harmoniko. Prav tako je veliko učiteljev, ki poučujejo igranje harmonike, zato sem vesel, da igranje na tako lep instrument ne bo šlo v pozabo. Mladim pa bi sporočil, da igranje iz veselja in ne samo zaradi denarja.

Kaj bi nam povedali za konec najinega pogovora?

Upam, da bom ostal zdrav in vesel ter da bom lahko še veliko let igral harmoniko.

Jaka Žnidaršič, 8. a

Polona Zadnik, nadebudna karateistka in kitaristka

Pogovarjal sem se s sošolko Polono Zadnik, članico karate kluba Olderski ter učenko bistriške glasbene šole, kjer se uči igranja kitare.

Kdo oz. kaj te je navdušilo, da si začela trenirati karate? Kako je to vplivalo na tvoje življenje?

Gledala sem film z naslovom Karate Kid, ki mi je bil tako všeč, da me je pritegnil h karateju. Vendar me je bilo kar strah vpisati se v karate klub. Pri odločitvi mi je pomagal bratranec. Zame ima karate velik pomen. Če želim napredovati, moram biti vedno na treningih. Udeležujem se veliko tekmovanj.

Kakšni so bili tvoji začetki?

Na začetku sem imela strašansko tremo. Bila sem nadarjena v katah, ampak na prvem polaganju treme nisem premagala. Kmalu zatem sem se udeležila prve tekme.

Si članica državne reprezentance. Kaj ti to pomeni?

To je zame velika nagrada za trud ter spodbuda za nadaljevanje poti.

Kakšni so tvoji uspehi na tekmovanjih?

Tekmovanja so včasih zelo uspešna, včasih pa malo manj. Niso vsa tekmovanja poštena, ampak s klubom sodelujemo, da pokažemo, kako dobri smo v resnici. Najboljša sem v polprostih borbah, v katah pa malo manj, saj imam že v svojem klubu veliko konkurenco. Tekmovanj se udeležujem tako s svojimi največjimi nasprotnicami kot s svojimi dobrimi prijateljicami iz kluba (Aniko, Rebeko, Natali, Nino in Manco). Seveda pa je moja največja nagrada trenerjeva pohvala.

Kako je takrat, ko prejmeš nagrado za svoj trud in predanost?

Kadar prejmem medaljo ali diplomo, sem izjemno vesela. Ni mi pomembno, če je barva zlata, srebrna ali bronasta. Zadovoljna sem tudi z uvrstitvijo na nižja mesta. Pomembno je, da sama vem, da sem se potrudila.

Obiskuješ glasbeno šolo, kjer se učiš igranja kitare. Kdo te je za to navdušil ter kakšni so bili tvoji začetki?

Pritegnila me je že sama kitara, nisem potrebovala nikogar, da bi me k temu spodbudil. Doživela sem veliko razočaranje, ko sem morala na vpis čakati več kot eno leto.

Ko sem začela z učenjem, je moj učitelj Igor Starc ugotovil, da sem za to glasbilo nadarjena.

Kakšen je občutek, ko nastopaš pred občinstvom in svojim profesorjem?

Kot pri karateju imam tudi ob glasbenih nastopih gromozansko tremo, a ko začnem igrati, se prepustim glasbi in trema izgine. Uživam v igranju pred profesorjem, saj mi lahko le on pove, kje sem naredila napake in kako naj jih popravim.

Si bila kdaj sama nad sabo razočarana ali ti je vedno uspelo vse, kar si si zadala?

Moje največje razočaranje je bilo v 6. razredu osnovne šole, ko sem na kitaro igrala zelo malo in nisem napredovala v tehnični spretnosti prstov. Zadnje čase pa mi vse bolj uspeva.

Nastopaš tudi na številnih občinskih kulturnih prireditvah. Kako se takrat počutiš?

Počutim se počaščeno in ponosno, saj to dokazuje, da sem uspela in to vidijo tudi drugi.

Kakšni so bili tvoji uspehi na glasbenih tekmovanjih? Si zadovoljna z njimi?

Na vseh tekmovanjih, ki sem se jih udeležila do sedaj, sem prejela srebrno priznanje. Sodelovala sem tudi na mednarodnem kitarskem tekmovanju v Gorici, kjer sem se dobro odrezala. Z svojimi uspehi sem izjemno zadovoljna, saj sem imela v primerjavi z drugimi tekmovalci nekaj let igranja kitare manj. Z vsemi svojimi uspehi sem zelo zadovoljna.

Jan Kastelic, 8. a

Leon Zakrajšek, slovenski slikar in grafik

Leon Zakrajšek se je rodil leta 1962 v Ljubljani. Je član Društva slovenskih likovnih umetnikov ter častni član več mednarodnih likovnih organizacij v tujini.

Kako ste preživeli svoje otroštvo?

Rodil sem se v Ljubljani in tam preživel otroštvo skupaj z bratom dvojčkom. Otroštvo je bilo drugačno, kot je danes. Nismo imeli interneta in računalniških igr. Brali smo knjige in se vsak dan po šoli do večernih ur družili s prijatelji v bližnjem gozdu, kjer smo plezali po drevesih. Veliko hlač sem umazal in strgal, da je bila mama vedno zaskrbljena in jezna zaradi tega početja. Moj oče je bil lovec in sva zato z bratom vsak konec tedna šla z njim v naravo. Najbolj se spominim dobrega in okusnega črnega in belega kruha ter mešane marmelade, ki je bila pakirana v petkilogramskih konzervah, ter zim, ki so bile zelo mrzle in z veliko snega.

Kje ste se šolali?

Po osnovni šoli na srednji šoli za oblikovanje in na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani, nato leta 1988 tudi v Španiji in med letoma 1997 in 1998 na Japonskem.

Ste mednarodno priznani likovni umetnik. Kdaj ste začutili potrebo po likovnem izražanju?

Že kot otrok sem nekaj risal in čedalje po zidovih, rajši sem risal kot igral nogomet. Spominjam se, da sem, ko sem pred vstopom v osnovno šolo šel na pregled k psihologinji in pedagoginji, malo govoril, ampak veliko risal. Takoj so rekli: »Iz tegale pa morda še nekaj bo!«

V katerih državah, poleg Slovenije, ste že predstavili svoje delo?

Najnašeje: Hrvaška, Bosna in Hercegovina, Srbija, Makedonija, Bolgarija, Avstrija, Nemčija, Češka, Slovaška, Italija, Španija, Portugalska, Poljska, Izrael, Čile, Argentina, Mehika, ZDA, Anglija, Irska, Turčija, Kitajska, Japonska, Makao, Tajvan, Južna Koreja, Hong Kong, Mongolija ...

Katere nagrade, ki ste jih prejeli, so Vam najljubše?

Bilo jih je veliko. Najbolj so mi pri srcu nagrade, ki sem jih dobil v tujini. Med drugimi nagrada japonskega parlamenta za umetnost in njihova štipendija ter naziv "Vitez lepих umetnosti" s Sardinije.

Ali se poleg umetniškega ustvarjanja ukvarjate še s čim?

Sem oče treh hčera in prosti čas rad preživljam z njimi, veliko potujem in uživam v spoznavanju novih kultur in običajev, imam pa še en hobi – rad kuham.

Imate kakšen nasvet za mlade ustvarjalce, ki si želijo uspeti v umetniškem svetu?

Nasvet je samo en: delaj v življenju to, kar te veseli, kar imaš rad in znaš res dobro delati. Verjemi vase! Bodi najboljši po znanju in vztrajnosti.

Najlepša hvala za vaše odgovore, želim Vam še veliko uspehov v Vaši karieri.

Aljaž Dujc, 8. a

Viktorija Muha, upokojena učiteljica

S svojo babico Viktorijo Muha, nekdanjo učiteljico biologije na naši šoli, sem se pogovarjal o njenem življenju in delu.

Rodila si se leta 1950 v Jasenu. Kako si doživljala svoje otroštvo?

Bila sem prva od treh otrok zdaj že pokojnih Frančiške in Alojza Baša. Mladost sem preživljala s svojima bratom in sestro, ki sta mi še zdaj v veliko oporo. Bili smo skrbna in delovna družina. Osnovno šolo sem najprej obiskovala v Trnovem, 7. in 8. razred pa v OŠ Dragotina Ketteja. S prijatelji smo se zbrali in zjutraj skupaj šli v šolo, po pouku pa iz nje. Med potjo smo se pogovarjali in zganjali norčije.

Kam si se vpisala po končani osnovni šoli in zakaj?

Ker sem hotela postati učiteljica, sem se po končani osemletki vpisala na pedagoško gimnazijo na Reki. Tja sem se vozila z vlakom, ker moji starši niso imeli dovolj denarja za plačevanje dijaškega doma. Šola je bila zelo zahtevna in stroga, pouk je potekal v hrvaškem jeziku, a sem jo kljub tem težavam z delom in vztrajnostjo uspešno končala. Nato sem se vpisala na Pedagoško akademijo v Ljubljani, in sicer na smer biologija – kemija. Dobivala sem študentsko posojilo in ker sem imela visoke ocene, mi ga ni bilo treba vrniti.

Kje si se zaposlila?

Že v času študija sem bila zaposlena na osnovni šoli v Knežaku, kjer sem poučevala biologijo in kemijo, nato pa sem 38 let učila na OŠ Dragotina Ketteja. Včasih sem nadomeščala učitelje tudi po drugih šolah.

Zakaj si se odločila za učiteljski poklic?

Ker imam otroke zelo rada. Z učenci sem doživljala mnoge lepote pedagoškega dela. Skušala sem jim približati naravo in jih naučiti delovnih navad, prizadevnosti in vztrajnosti. Učiteljski poklic je eden najzahtevnejših, najodgovornejših, a tudi najlepših poklicev.

Si rada opravljala svoje delo? Kaj se ti je najbolj vtisnilo v spomin? Kako si se razumela z učenci in s sodelavci?

Svoje delo sem opravljala z velikim veseljem. Lepo je bilo v prijetnem kolektivu, otroke in mladostnike pa sem razumela, tudi ko so kakšno ušpičili. Najbolj so se mi v spomin vtisnili planinski izleti, poletne in zimske šole v naravi so predstavljale prav posebna doživetja. Poučne so nas navdihnile z novim znanjem. Če bi čas lahko zavrtela nazaj, bi še enkrat stopila na isto pot.

Ti je bilo težko oditi v pokoj?

Pred devetimi leti sem se prisrčno poslovila od svojih kolegov, šolskega osebja, ravnateljice in zadnje generacije učencev. Za mnoge bivše učence ostajam učiteljica Viki, kar mi v prisrčnih srečanjih veliko pomeni. Ko se danes oziram v preteklost, vidim čas službovanja kot eno najlepših obdobj svojega življenja. A čas beži in starejši se morajo umakniti mlajšim.

Kako preživljaš upokojske dneve? Kaj najraje počneš?

Uživam v vrtarjenju, sprehodih in obiskih svojih dveh vnukov. Po končanem delu poseđim ob skodelici kave.

Kaj si želiš v prihodnosti?

Najbolj si želim veliko zdravja, dobre volje, miru ter blagostanja vseh.

Uroš Bradač, 8. a

Za vsakega je pot

Pogovarjala sem se z gospodom Nikom Čukom, kaplanom v župniji Ilirska Bistrica, o njegovem duhovniškem poklicu.

Kdaj in kje ste se rodili in kako ste preživljali svoja otroška leta?

Rodil sem se 22. oktobra 1982. Sprva sem živel v vasi Landol, potem pa smo se z družino preselili na očetov dom v vas Dilce pri Postojni, kjer moja družina še vedno živi. Tam sem preživel svoje otroštvo in mladostniška leta, dokler nisem postal bogoslovec (študent bogoslovja) in duhovnik.

Ali je želja do duhovništva v Vas začela tleti že v otroških letih?

Ko sem bil bogoslovec, sem večkrat razmišljal o tem, kdaj se je začelo. Hodil sem k verouku in sveti maši, moj stric je bil duhovnik, spoznal sem življenje duhovnikov, vendar ne morem reči, da sem si kot otrok želel postati duhovnik. Če pogledam nazaj, menim, da je najbrž ta želja v meni tlela že prej. Predstavljam si, da ima Bog za vsakega, ki ga ustvari, že na začetku zanj določen načrt, ki bi bil optimalen. Ampak jaz se tega takrat še nisem zavedal.

Kaj Vas je pri tem poklicu najbolj navdušilo?

Najbolj me je navdušilo to, da so duhovniki, ki sem jih poznal, živeli to, kar Bog od njih pričakuje, da so bili poslani od Boga za ljudi. Pa ne samo za pomoč ljudem kot pri kakem drugem poklicu, ampak za glavni smisel življenja.

Kako je potekalo šolanje za duhovnika? Katere šole ste obiskovali?

Po končani osnovni šoli sem obiskoval srednjo ekonomsko šolo v Postojni. Tudi še po zaključeni srednji šoli nisem imel namena postati duhovnik, tako da sem odšel na Fakulteto za management v Kopru, kjer sem študiral manj kot eno leto. Takrat sem se odločil za drugo smer. Začutil sem močen in jasen klic Boga.

Je v Vaši družini poleg Vaju s stricem, ki ste ga prej omenili, še kdo, ki se ukvarja z bogoslužjem?

Poklicno ne. Moja sestra je bila, dokler je bila še doma, katehetinja. Imela je štiri ure verouka na teden, čeprav tega ni opravljala poklicno. Je pa vsa družina povezana z Bogom. Vsi smo pevci v cerkvenih zborih.

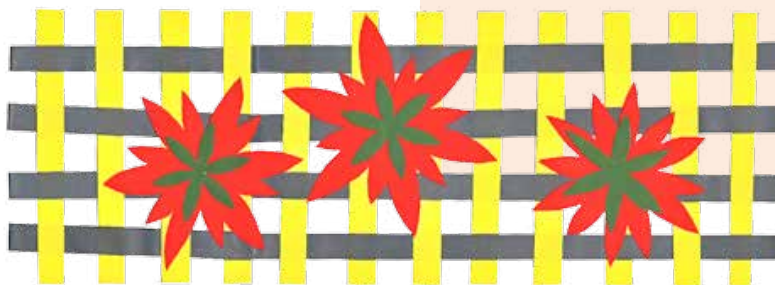
Vaša sestra je odšla na Madagaskar pomagat ljudem kot misijonarka. Bi si tudi Vi v prihodnosti želeli postati misijonar in oditi v svet v dobro otrok in ljudi v stiski?

Minulo poletje sem obiskal sestro na Madagaskarju. Videl sem tamkajšnje življenjske razmere. Poznam veliko misijonarjev, ki so tam. O podobnem sem gotovo že razmišljal, a vsak duhovniški poklic je že na nekakšen način to. Kamor te škof pošlje, tja moraš iti, nimaš izbire. Zdaj ne razmišljam o misijonarskem delu, če pa me bo Bog poklical, bom šel kamorkoli. Mislim, da tudi Evropa potrebuje vedno več pomoči, da je v srcih ljudi vedno več praznine in duhovne revščine.

Lahko za konec poveste kakšno misel, kakšen nasvet mladim, da bi v življenju znali hoditi po pravi poti?

Najpomembnejše se mi zdi to, da slediš temu, za kar si poklican. Mnogi mladi se bojijo slediti svoji poklicanosti. Celo tisti, ki čutijo poklicanost za duhovni poklic. Tudi jaz sem se bal, vendar na koncu vedno zmagaš, če sprejmeš izziv, ki ti ga Bog ponuja. Čeprav izziv ni lahek, zmagaš, ker je s tabo On, ki te blagoslavlja.

Eva Mršnik, 8. a

Drugačno življenje

Moja osemnajstletna prijateljica Ylberina Kajtažaj se je s Kosova preselila v Slovenijo. V pogovoru z njo sem hotela izvedeti čim več o tem, kako je ljudem, ki morajo tako spremeniti svoje okolje.

V Slovenijo si prišla pred približno štirimi leti. Kakšna so bila zate ta leta?
Iskreno, na začetku mi je bilo zelo težko. Nisem vedela, kako se bom navadila na vse. Okolje je povsem drugačno, jezik je bil težek, nisem imela prijateljev in nisem vedela, kaj pričakovati. Potem sem začela hoditi v šolo, imela sem dodatne ure slovenščine in postajalo je lažje.

Si v tretjem letniku medicinske šole. Kako to, da si se vpisala vanjo?

Ko sem bila še majhna, sem imela nesrečo in si zlomila nogo. Veliko časa sem bila v bolnišnici in videla, kako ljudje potrebujejo pomoč. Od takrat sem si želela, da bi se vpisala na zdravstveno šolo, vendar na Kosovu nisem imela te možnosti. Ko sem se priselila v Slovenijo, sem izvedela, da svoje sanje lahko uresničim.

Zakaj si se preselila v Slovenijo?

Moj oče je tukaj že deset let, a v tem času je bil tudi v Italiji, Nemčiji, Avstriji pa še kje. Ker je bil zelo daleč od doma, smo ga videvali le dvakrat na leto, kar je bilo premalo. Preselili smo se, da bi imeli boljše življenje, da bi lahko končali šolo in dobili službo.

Si se počutila, ko si prišla sem, sprejeto?

Ja, to, da sem se tako hitro navadila na vse, je ravno zaradi tega, ker so me lepo sprejeli. Vsi so bili zelo prijazni in ustrezljivi, učitelji so mi zelo pomagali, vsak dan sem imela učne ure z učiteljico slovenščine. Pomagali so mi po svojih najboljših močeh.

Kako je bilo s slovenščino?

To je bila začetna skrb. Še vedno imam nekaj težav, saj slovenščina ni niti malo podobna albanščini, tudi izgovarjava je povsem drugačna.

Kaj ti je v Sloveniji najbolj všeč?

To, da so ljudje prijazni in radi pomagajo. Všeč mi je tudi to, da je povsod čisto. Slovenija je res majhna dežela, ampak je zelo lepa.

Ali kaj iz svojega rodnega kraja pogrešaš?

Seveda. Pogrešam svojo državo. Na Kosovem imam strica, teto, prijateljice. Tudi hrana je tu drugačna. Ko se vrnem na Kosovo, vedno vidim, kako vse pogrešam.

Linda Berisha, 8. a

Pogovori s starši

Svojega očeta Sandija sem spraševal o služenju vojaškega roka. Povedal mi je marsikaj zanimivega.

Tako kot tvoji vrstniki si tudi ti služil vojaški rok. Kdaj in kje?

Vojaški rok sem služil v bivši Jugoslaviji, v Jugoslovanski ljudski armadi, in sicer od septembra 1988 do septembra 1989 v mestih Raška in Kraljevo v Srbiji.

Kako ti je bilo oditi od doma?

Ni bilo ravno enostavno, saj sem vedel, da bom eno leto v tujih krajih. Vendar se s tem enostavno sprijazniš, saj so v tistih časih vsi fantje morali odslužiti vojaški rok.

Za katero nalogo si se izuril v vojski?

Izuril sem se za raketarja v pehoti, kar pomeni, da sem se usposabljal za streljanje z daljinsko vodeno protiotklepno raketo, ki je namenjena uničevanju oklepnih vozil.

Kako si ohranjal stike z družino ali prijatelji?

V glavnem prek pisem. Z družino sem se enkrat tedensko, vsako nedeljo, slišal po telefonu, saj v vojašnici nismo imeli telefonov in smo le takrat lahko odšli v mesto, kjer smo klicali iz telefonskih govorilnic.

Kako je potekal dan v vojašnici?

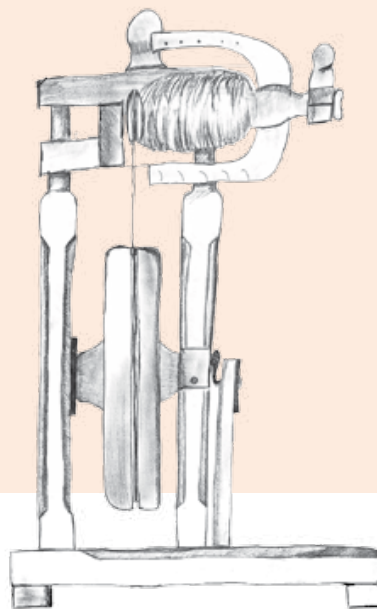
Vstajali smo ob petih zjutraj, le ob nedeljah ob šestih. Sledila je jutranja telovadba, pospravljanje spalnic ter zbor za dvig zastave in zajtrk. Sledilo je usposabljanje v učilnicah ali na terenu do kosila. Po kosilu bi praviloma moral biti popoldanski počitek, ki ga pa nikoli ni bilo, saj je takoj sledilo popoldansko usposabljanje do zbora za spust zastave. Zatem je bila večerja in ob 19.30 obvezno gledanje TV-dnevnik. Po končanem dnevniku smo morali počistiti prostore, v katerih smo živeli (spalnica, hodniki, kopalnica, stranišča). Nato smo imeli nekaj prostega časa, v katerem smo lahko pisali pisma domačim in prijateljem. Ob 22. uri je bil čas za spanje.

Si bil kdaj na straži, se česa zanimivega spomniš z nje?

Po končanem usposabljanju v Raški so me preselili v Kraljevo, kjer je bila edina naloga naše enote straža vojaških skladišč.

Zanimivih pa tudi nevarnih prigod je bilo kar nekaj. Ena od takšnih se je zgodila nekega januarskega večera, ko je bilo na enem od stražarskih mest slišati streljanje. Takoj smo vedeli, da to niso strelj našega stražarja, saj so bili strelj iz avtomatske puške, ki pa jih mi nismo imeli. Stražarja smo skušali priklicati po interfonu. Ker se ni odzival, je komandir straže sprožil alarm. Mene in še dva vojaka, ki smo pravkar prišli s straže, je poslal v izvidnico na stražarsko mesto. Ko smo se previdno približali stražarskemu mestu, stražarja nismo videli. Kljub našemu pozivanju, se ni oglasil. Našli smo ga stoje ob drevesu, prestrašenega, s puško, pripravljeno na strel. Ugotovili smo, da je do streljanja prišlo v sosednji vasi, kjer je potekala poročna zabava – streljanje na porokah je bilo tam v navadi. Dogovorjeno je bilo, da o takšnih zabavah obvestilo vojašnico, a tega takrat niso storili.

Luka Prosen, 8. a

S svojo mamo Natašo Urh Kastelic sem poklepetala o njenem otroštvu, mladosti ter službi.

Kakšno je bilo tvoje otroštvo? Kako ste se otroci igrali, kaj ste počeli?

Moje otroštvo je bilo zelo lepo, prešerno, razigrano in sproščeno. Do desetega leta starosti sem živela v vasi Dolnji Zemon, od koder je moja mama, tvoja babica. Takrat smo otroci veliko tekali po vasi in se igrali različne družabne igre. Bilo je varno celo na cesti, saj je bilo prometa zelo malo. V zimskem času, ko je zapadel sneg, je cesta postala sankališče. Bil je pravi užitek. Ob tem pa se prav tako spomnim, kako sem imela potolčena kolena, če sem padla s kolesa na makadamski cesti. Kasneje ko smo se preselili v Ilirsko Bistrico, se je vse nekoliko spremenilo. Bila sem starejša, želela sem biti vključena v različne dejavnosti, saj sem imela te možnosti.

Kaj pa tvoja družina? Starši, brat? Kako so vplivali na tvoje otroštvo in mladost?

Omogočili so mi prekrasno otroštvo in mladost. Nudili so mi vse, da sem bila srečna in sem lahko pridobivala nova znanja, prijatelje in izkušnje, šolo za življenje. Brat je bil izjemno nadarjen glasbenik, igral je harmoniko in klaviature. Kasneje je igral tudi kitaro ter začel peti. Imel je svojo glasbeno skupino. Žal smo ga izgubili v prometni nesreči.

Si rada obiskovala šolo? Katere predmete si imela najrajši? Kakšni so bili tvoji dosežki?

Ja, šolo sem zelo rada obiskovala in se je veselila. Prav vsi predmeti so mi bili pri srcu, z izjemo športne vzgoje. V šoli sem imela vedno lepe ocene, bila sem odlična. Rada sem se udeleževala različnih tekmovanj. Všeč mi je bilo, kadar sem nastopala na prireditvah.

Igrala si v nekaj gledaliških igrah. Se katere še spomniš? Kakšne so bile tvoje vloge? Kaj si igrala?

Najprej naj naštejem nekaj naslovov: Gospodična Isabelle, Teta Špela ... Najbolj pa mi je v spominu ostala Andersenova pravljica Vžigalnik, ki smo jo odigrali v 4. letniku srednje šole. V tej igri sem igrala čarovnico, v katero se je bilo zelo prijetno vživeti. Bilo je pravljичno in nepozabno. S to predstavo smo nastopali v različnih krajih, odigrali smo jo več kot desetkrat.

Kaj pa soigralci? Si še vedno v stiku z njimi? Kako ste se razumeli?

To so bili moji sošolci in sošolci iz srednje šole, ki sem jo obiskovala v Postojni. Z vsemi sem se dobro razumela, z nekaterimi se še srečujem.

Sedaj si zaposlena na Upravi enoti v Ilirski Bistrici. Si zadovoljna s svojo službo? Če bi se še enkrat odločala za svoj poklic, kaj bi izbrala?

Svojo službo opravljam z veliko delovno vne-
mo. Zelo mi je všeč. Delovno področje, ki ga opravljam, me zelo zanima in mi je zelo blizu. Moje delo zajema odločanje o pravicah in dolžnostih na področjih orožne zakonodaje, urejanja statusa tujcev, registracije društev in dovoljenja prireditev. Veliko delam z ljudmi, kar delo popestri. Menim, da bi se po vsej verjetnosti, če bi se še enkrat odločala za svoj poklic, odločila prav za tega ali pa zelo podobnega.

Maja Kastelic, 8. a

Moj oče Dušan Ivančič je vojak in je februarja 2010 odšel na misijo v Afganistan. Tam je bil pol leta. Povprašala sem ga o tem.

Kaj te je pripeljalo do tega, da si se odločil za odhod v Afganistan?

Odločitev za odhod na misijo v Afganistan ni bila moja. Kot pripadnik Slovenske vojske sem odšel na delo v Natovo mednarodno poveljstvo v Szczecin na Poljskem. Ker je bilo celotno moštvo poveljstva ravno v tistem času predvideno za odhod na misijo, sem moral kot pripadnik te enote tja tudi jaz.

Kako si se za odhod in življenje v Afganistanu pripravljal?

Priprave so bile kar dolge in temu primerno natančne, pa tudi zahtevne. Več tednov sem preživel v Natovih učnih centrih na Norveškem in na Poljskem, v Sloveniji pa sem opravil vsa potrebna cepljenja in zdravniške preglede. Večjih težav v času priprav ni bilo, če izvezam dolge odsotnosti od doma, ampak tudi to je bil del priprav.

Kako si se v Afganistanu počutil brez bližnjih?

Kot sem že povedal, smo se na odsotnost od doma in domačih nevede pripravljali pred odhodom na misijo. Seveda ni lahko pustiti domačih in odleteti, še posebno ne v vojno območje, ampak sem se kar znašel, saj sem bil skoraj vsak dan prek družabnih omrežij v stiku z družino.

Kako je izgledalo tvoje življenje in delo v Afganistanu? Kakšne so bile tvoje zadolžitve?

Življenja v bazi ni lahko opisati v par besedah. Še težje ga je civilu oz. nevojaku razumeti. Meni tak način življenja ni delal nikakršnih težav. Vseh šest mesecev sem delal v oddelku, ki se je ukvarjal z improviziranimi eksplozivnimi napravami. Predvsem smo se trudili zmanjšati število žrtev, tako na strani vojakov Nata kot med civilnim prebivalstvom.

Ali se ti je v Afganistanu zgodilo kaj zanimivega?

Vsak dan je bil po svoje zanimiv. Dogodkov je bilo ogromno. Mogoče bi lahko omenil srečanje s kolegom, sicer hrvaškim vojakom, s katerim sva se spoznala že pred mnogimi leti in se po vsem tem času srečala ravno v Kabulu.

Kaj si najbolj pogrešal?

Seveda sem najbolj pogrešal dom in vse domače pa tudi kaj domačega za pod zob.

Ali bi zopet odšel v Afganistan ali drugam s podobnim poslanstvom?

Moj poklic je tak, da takšne možnosti ne morem izključiti. Tudi sedanja globalna situacija kaže na to, da so mednarodne mirovne enote v več kriznih žariščih po svetu še kako pomemben dejavnik v boju k mirnejšemu in boljšem življenju ljudi na teh območjih. Ker imam do upokojitve še kar nekaj let, predvidevam, da bom na podobno misijo še šel.

Tinkara Ivančič, 8. a

Moja mama Jelena Petrović o družinskem oldtimerju

Prosim, povej mi, kako je bilo s tistim znamenitim avtom oldtimerjem Lancia Augusto, ki ga je tvoj oče posojal filmskim ekipam za snemanje filmov?

Ta avto imamo še danes. Dokler je bil oče še živ, je avto redno posojal filmskim ekipam. Tudi mene je enkrat za cel teden vzel s seboj na snemanje. Zelo lepa izkušnja. Na snemanjih je bilo vedno pestro, oče je s snemanja vedno prišel s kupom novih zgodb in pripetljajev.

Za pripovedovanje teh zgodb bi potrebovala veliko časa ... Morda naslednjič.

Spomnim se, da je enkrat filmska ekipa steklo na avtu razbila. Seveda so bili korektni, povrnili so škodo.

Večina posnetih filmov se danes na televiziji najverjetneje ne predvaja več, razen morda filma Underground in filma režiserja Emirja Kusturice Crna mačka, beli mačor.

Jan Šnajdar, 8. a

Pogovarjal sem se s svojo mamo Darjo Koprivc o njenem otroštvu, poklicu, službi ...

Kakšno je bilo tvoje otroštvo?

Bila sem edinka. Med tednom sem živela v bloku v Ljubljani z mamo, staro mamo in starim atom, ob koncih tedna in med poletnimi počitnicami pa sem s starimi starši odšla na podeželski vikend na Gorenjskem, kjer sem uživala na svežem zraku v naravi daleč proč od mestnega vrveža. Starim staršem sem pomagala pri obdelavi vrta in sadovnjaka. Tudi sosedom smo pogosto priskočili na pomoč pri sušenju in spravi s sene, pri hranjenju domačih živali. Ko sosedu ni bilo doma, mi je prijateljica pokazala, kako se pomolze kravo. Takrat sem to veščino tudi osvojila. Sosedje so imeli tri otroke, bili smo približno enake starosti, s katerimi smo skupaj uganjali razne norčije ... Najbolj se spominjam časov, ko smo plezali na češnjo in jedli sočne češnje, pod češnjo pa sta bila naša kužka Pika in Runo, ki sta lovila peske češenj in jih s slastjo hrustala ... Kako smo se smejali! Ko ni bilo starejših, da bi nas nadzorovali, smo odšli na senik in skakali po senu ... Spomnim se, kako smo, ko je pričelo deževati, skakali za kokošmi in jih, da ne bodo mokre, spravljali v kurnik. Pa prašiče smo izpustili iz svinjaka v hlev, kjer so bile krave, da so se lahko malce razgibali, ker so se nam smilili, da so v svinjaku omejeni pri gibanju. Seveda so starejši zavijali z očmi in nas karali, vendar je bilo življenje na deželi res enkratno, nepozabno. To je bilo tisto, po čemer sem po tistem, ko sem odrasčala, hrepenela.

Katero srednjo šolo si obiskovala?

Odločila sem se, da bom opravila Srednjo upravno-administrativno šolo v Ljubljani, po zaključku le-te sem ob delu nadaljevala študij na fakulteti za upravo in tudi tega uspešno zaključila.

Kje si se zaposlila in kaj počneš v službi?

Po srednji šoli sem se zaposlila v Podjetju za vzdrževanje avtocest, d. o. o., ki se je kasneje pripojilo k DARS-u, d. d. Začela sem kot pripravnica v kadrovski službi v Ljubljani. V vsej svoji delovni dobi sem delala z ljudmi, najprej v kadrovski službi, potem na cestnini, kjer sem ravno tako kadrovala študente, sedaj pa sem zaposlena na vzdrževanju, na lokaciji, ki je bližja mojemu domu, in prav tako opravljam dela, povezana z ljudmi in za ljudi. To je moje življenjsko poslanstvo, da pomagam ljudem. Ko vidim nasmeh na obrazih, mi zaigra srce ... ja, to me osrečuje.

Imaš kakšne neizpolnjene želje?

O, želja pa v življenju posameznika nikoli ne zmanjka! Imam veliko želja, veliko projektov, ki čakajo, da se izpolnijo, ko bo primeren čas za to.

Ker sem družinski človek in je na prvem mestu moja družina – osebe, ki jih imam brezpogojno rada, si želim, da bi bili moji družinski člani zdravi, srečni, zadovoljni, da bi našli svoje življenjsko poslanstvo – kar pomeni, da bi si ustvarili in živeli takšno življenje, kakršnega so si zamislili. Sama namreč živim po principu, da si zastavim cilj (ga vizualiziram in začutim), mu sledim in do njega tudi vedno pridem. O takšnem načinu življenja – dobro se vedno z dobrim vrača in obratno – učim tudi svoje otroke.

Ali si srečna, ker živiš zunaj mesta?

Ja, vsekakor. Življenje na podeželju je mirnejše, harmonično, vaščani so bolj povezani med seboj, predvsem pa je zdravo in naravno. Všeč mi je, ker je življenje na vasi povezano z naravo, ljudmi, živalmi. Takšno bi moralo biti življenje vsakogar, v modernem času pa ljudje v mestih živijo mimo ljudi (ne poznaš sosedu), so apatični, depresivni, v stresu, a človek je zasnovan tako, da bi moral živeti v simbiozi z naravo in ostalimi prebivalci Zemlje. Želim si, da bi srečno življenje imeli vsi, tudi moji otroci.

Maks Bajec, 8. a

Deveti razred

Hvalnice

Glasbi

Ko staršem ocene bile so preslabe,
ko nihče se ni briga za moje težave,
ko zdela nikomur nisem se kul,
spadala v klub sem največjih nul.

Vsak dan, preden sem zaspala,
slušalke v ušesa sem si dala
in zaplavala v melodije.

Lepša stvar? Ne, ni je.

Zaljubljena sem v svetu fantazije,
vse ostalo naj se skrije.

Hvala ti za terapijo,
težave manjše zdaj se zdijo.

Mia Valenčič, 9. a

Čokoladi

Ti, velika čokolada,
največja ti si mi razvada!
Vsak dan rajši te imama,
saj polepšaš mi vsak dan.

Z vsakim koščkom si mi bližje,
čeljust mi pada vedno nižje.
Če pa se preveč najem,
sedim na školjki dan za dnem.

Vendar rada te imam,
saj olepšaš mi vsak dan.
Iz različnih si stvari,
vsak si svoj okus želi.

Zmerom bolj smo vsi debeli,
saj preveč smo jo že »pojeli«.
Tako težki smo že vsi,
da bomo svet ta zrušili.

Zato te prosim, čokolada,
bodi manjša ti razvada,
da bomo bolj postavni vsi
in brez tebe imeli srečne dni.

Nina Pavlovič, 9. a

Zrezku

Zrezek, tako mehak in sočen,
da se kar v ustih topi.
Zrezek z ocvrtim krompirčkom ali
omako,
tak, paše mi.

Ne morem verjeti, da pišem o tem,
a zrezek pomaga premagati
vsak moj problem.

Svinjski, puranji ali goveji
diši mi vsak dan po »treji«.

Daša Đukić Maljevac, 9. a

Cesti

Stara cesta brez sosedu,
osamljena, polna peska gleda.
Razmišlja, kaj storila je,
da sama ostala je.

Ko gledam jo, pomislim,
kakšno srečo tu živim.
S polnim srcem peljem
in se soncu nad sabo smejem.

Elma Kamberovska, 9. a

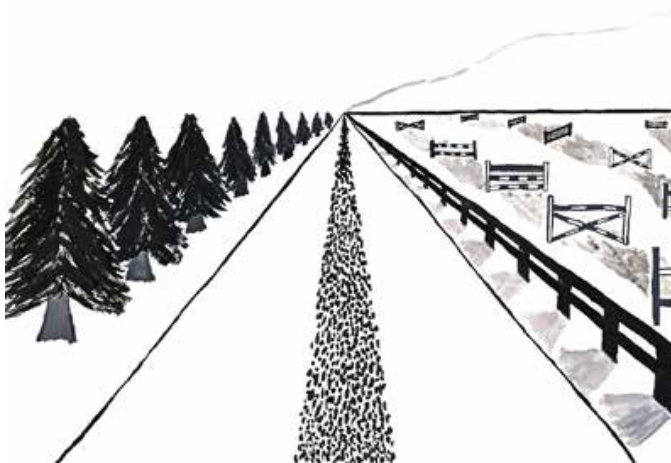
Žogi

Ko te vidim,
ne morem se upreti,
tako se v meni iskrica zaneti,
da te močno z nogo pobožam
in upam, da se izogneš vsem rožam.

Ti si meni ogromna strast,
bolj kot hrana mi greš v slast,
seveda ne v usta,
ampak v moja čustva.

Hvala bogu, da obstajaš,
si mi najljubša,
čeprav ne lajaš.

Tomaž Maljevac, 9. a

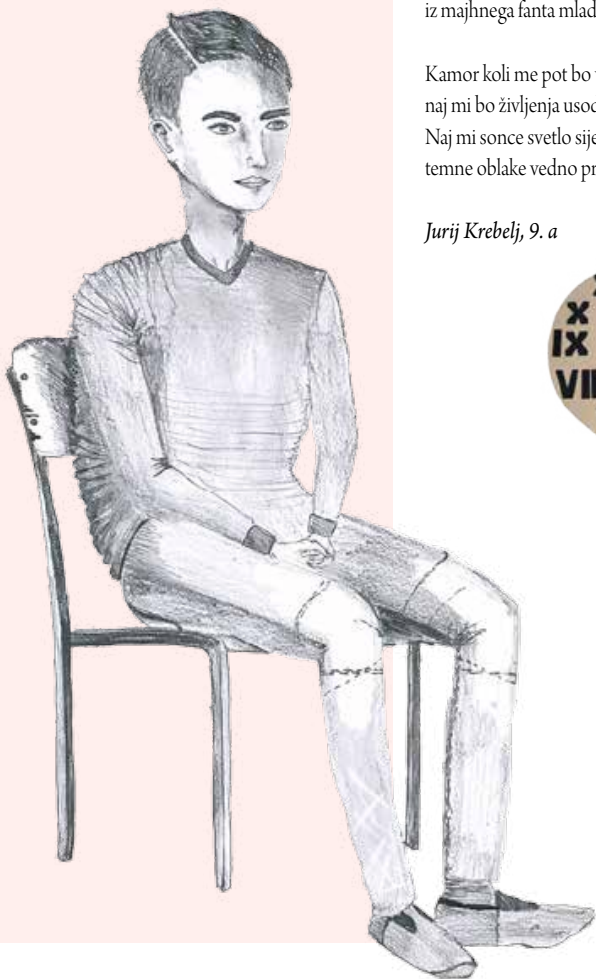
Gledam skozi okno
in spremljam, kam ptice letijo.

Nekje daleč, v temi, grmi
in strele švigajo.

Nato pogledam ti v oči,
strele spremenile so se v plamen.

Mar sem edina, ki ne ve,
kaj življenja smisel glavni je?

Mia Valenčič, 9. a

Razpoloženske pesmi

Stojim na razpotju pomembnih poti,
vsak dan druga pomembna se mi zdi.

Še včeraj sem se prvih korakov učil
in hip za tem prvošolček sem bil.

Leta so tekla med zvezki in žogo,
nobeno od tega mi ni bilo v nadlogo.

V teh letih trdna prijateljstva sem stkal,
iz majhnega fanta mladenič postal.

Kamor koli me pot bo vodila,
naj mi bo življenja usoda mila.
Naj mi sonce svetlo sije,
temne oblake vedno prekrije.

Jurij Krebelj, 9. a

Življenje teče lepo,
čeprav brez malih ali
velikih zapletov ni nobeno.

To nam je šola, ki jo
do smrti obiskujemo,
čeprav se velikokrat iz nje norčujemo.

Eni so v njej odlični,
drugi pa padejo in včasih
nikoli več ne vstanejo.

Življenjsko oceno
na koncu dobimo,
ko vsak po svoje
ga doživimo.

Tjaša Ličof, 9. a

Zamišljena v dneve pretekle

Stojim na obali,
poslušam valov šumenje.
Začutim nežen dotik vetra
in zaljubljenecv hrepenenje.

Gledam, kako sonce zahaja,
kako njegova moč pojema.
Misli v preteklost mi zbežijo,
spomnim njegovega se objema.

Stojim na obali,
zaslišim korake, hojo.
Začutim nežen dotik, roko.
Bližina tvoja bi mi polepšala dan,
vendar skrivnostnosten je obraz, nepoznan.

Eva Česnik, 9. b

Svetla misel

Hodim po ulici in opazujem ljudi.
Eni se smejiijo,
drugi kislo obraze držijo.

V meni čustva kipijo.
Razmišljam o življenju,
o dnevih, ki hitijo
in me zato žalostijo.

Spomnim se ljudi,
ki blizu so mi,
sveta, v katerem živim,
in misli si zbistrim.

Pogledam v nebo in se zavem,
da življenje še srečno bo.

Mia Ban, 9. b

Ona

Gledal sem jo čez polje,
vnelo zanjo se mi je srce.
Čakal sem jo noč in dan,
a bilo je vse zaman.

Noemi Tomšič, 9. b

Dež

Dež pada
na moje suhe lase.
Vdajajo se
pod težo vode.

Želim si,
da bi se lahko vrnila.
K tebi,
v tvoj objem.

Dež pada
in moje solze z njim.
Hrepenim
po tvoji roki v svoji.

Žana Radivo, 9. b

V lepe dni

Zelena trava pod nogami,
šum vetra v laseh.
Sonce rumeno izza oblakov.

Jaz se smejim
in pojoč pesmi hitim,
da ne zamudim
korakov tvojih v lepe dni.

Klavdija Ujčič, 9. b

Travnik

Na travniku zelenem
vse lepo diši,
ko k roži rdeči
zlat metuljček prileti.

Prav mirno pogledam
k tej zlati lepoti,
ko ta že lahkotno
se k meni napoti.

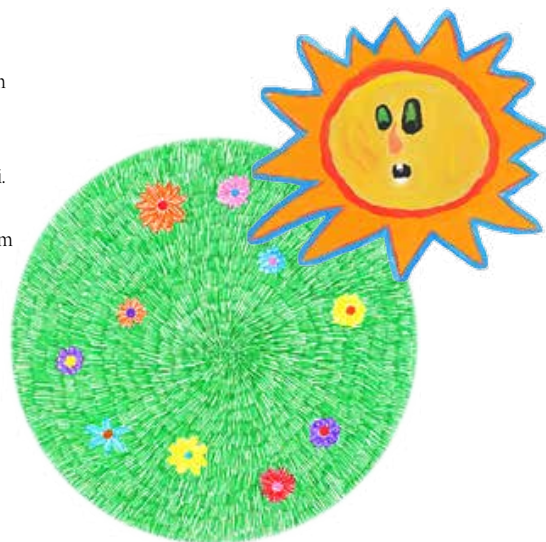
Sara Batista, 9. b

Zajca

Tam na travniku
zajca sta dva.
Igrata se in skačeta.

Jaz pa tukaj sama sem ostala,
opazovala sem,
kako tudi zajca proč sta zbežala.

Manca Šircelj, 9. b

Sliko do zgodbe

Devetošolcem je pri tvorjenju umetnostnih besedil pomagala slika Pabla Picassa, pridobljena na <https://iranenglishradioblog.files.wordpress.com/2014/06/picasso-art-wallpapers-12.jpg>

Sedel je v travi, zamišljen in žalosten. Želel si je prijateljev. Začel je igrati kitaro. Žalosten je bil, ker so ga ostali otroci dražili. Razumeli so ga samo njegovi namišljeni prijatelji. Močno si je želel, da bi imel prijatelja, ki bi ga imel rad in bi ga lahko potolažili. Igral je svojo kitaro, ko je zagledal oči v grmovju. To so bile oči pošasti, ki ga je hotela objeti okrog vratu ...

Tam še danes leži kitaro in čaka na svojega naslednjega lastnika, mnogo jih je že imela, čeprav je ona vedno ostala na istem mestu.

Žan Jenko, 9. b

Od zvokih kitare sem prešla v trden spanec. Sanjalo se mi je o toplem poletju in o počitnicah, kjer vsi plešejo in uživajo ob glasbi. Še sonce, toplo, nasmejano sonce je igralo pesmi. Rdeča lička in nasmejani ljudje vse naokrog. Vsi so bili brezskrbni, živeli so trenutke in niso se zanimali za težave. Tudi jaz sem si to želela, a ravno ko so se začele oglašati ropotulje, moje najljubše, me je odneslo drugam, nazaj k zvoku kitare. Zbudil me je veter, ki je privrhal mimo, in čutili ga je bilo kot zvok glasbila, ki ga je igralo sonce. Vstala sem in se z bosimi nogami sprehajala po polju z rožami, ki so bile pisane kot mavrica. Takšne vidiš samo v sanjah, sem si mislila. Ko sem eno želela utrgati, sem začutila dežno kapljo na roki. Drobne kapljice so me prebudile iz sanj.

Klavdija Ujčič, 9. b

Sonce je bilo tako gorko, da se je prelivalo v valove morja, ki so ga ponesli naravnost proti cveticam in mehki, barviti travnati pomladi ter še naprej do vrhov gora vse do snežno belih oblakov.

Zakaj me vleče tja? Od morja do cvetic prek gora do oblakov? Ne morem več. Slišim violončelo, ki igra umirjeno, da me odnaša v lažne sanje ... Kdo sem? Kaj počnem in kaj dela temnopolti deček pred menoj?

Špela Ujčič, 9. a

Morje.

Sonce.

Veter prijetno pihlja.

Odložim kitaro, na katero sem brenkala, in se zagledam v daljavo.

Kar naenkrat se v morju pojavi oko, ogromno oko. Gleda me in se širi, požira morje, da ga čez sekundo ali dve sploh ni več. Ostane le še ogromno črno oko, ki me opazuje in se mi približuje.

Hitro vstanem in stečem in kar naenkrat sem na travniku, morja in očesa ni več, a trava ima klobuke, rdeče klobuke. Nekaj mi kriči, a jaz še kar naprej tečem, tečem stran od trave s klobuki. Ko ugotovim, da je travnik neskončen, padem v luknjo. Pristanem, zaboli me v gležnjih.

Okrog mene je le kamen, prav prijetno hladno je. Pogledam gor in vidim, da sem več kilometrov globoko, vidim Sonce na vrhu neba, ima oči in usta tudi. Sonce name kriči, prav lahko bi se mi zmešalo od hrupa, zato zavpijem: »Utihni! Utihni, Sonce zmešano!« A ono še kar kriči in me gleda, eno oko ima rdeče, drugo vijoličasto ... in še kar kriči.

Zamižim.

Odprem oči.

Spet sem pri morju. Oko je izginilo, prav tako travnik in trava s klobuki ter kričeče Sonce.

Ozrem se okrog, zraven mene še vedno leži moja kitaro.

Nekaj začutim v dlani in ko jo razprem, zagledam droben rdeči klobuk.

Žana Radivo, 9. b

Pot domov

Prišla sem na obalo,
svetlo sonce je sijalo,
kot da bi zlato trobento igralo.
Sijalo je in se smejalo.

Stopim v morje,
v nežno mehko modro valovje.
Na nebu ptice letijo,
nad morjem lahko se lebdijo.

Poslušam to melodijo,
zaslišim nežno simfonijo.
Cel orkester veselo godi,
tudi deklica s kitaro v roki.

Zaplešem in si oddahnem,
veselo kar v gozd jo mahnem.
Tema se bliža,
luna se kaže.

Hodim hitreje.
Od nekod oči,
veliko temnih oči
približuje se mi.

Stečem. Bežim.
Gozd za menoj,
most pred menoj.
Samo še malo ...
... jo že vidim,
hišico svojo malo
in pred njo vrt.
Doma sem!

Sara Batista, 9. b

Razigrani svet

Če pogledaš v nebo,
vidiš sonce sijati lepo.

Prepusti se vetru,
ki ne piha premočno.

Poglej! Tam žena igra,
otrok se skriva v travo,
ki miglja.

Iz trave pogleda oko, veliko zelo.

Morje se zlije,
rože prelije,
v ozadju može s klobuki hite.

Sonce objame s svojimi žarki ves svet
in zapoje uspavanko za mnogo let.

Neža Škrlj, 9. b

Dekle si zaželi miru in tišine. Vzame kitaro in se odpravi v samotni kotic na plaži. Zapre oči in glavo položi na trup kitare. Pri tem začuti, kako jo sončni žarki nežno božajo in grejejo njeno kožo. Šumenju valov se pridruži lahen smeh vetra. Vse to dekle uspava.

Izza grmovja jo zaljubljeno gleda fant.
Želi si, da bi smel biti ob njej.

Kar naenkrat temnomodri oblaki zakrijejo sonce. Pripravlja se k nevihti. Morje postaja nemirno. Valovi postajajo višji in višji. Dekle se zbudi in se napoti stran, ko zagleda fanta, ki ji ponuja šopek travniškega cvetja.

Eva Česnik, 9. b

Sprehajala sem se po parku. Vse je bilo tiho in mirno. Sonce je sijalo in nebo je bilo nebeško modro. Naenkrat sem zaslišala glasbo. Najprej je bila tiha, nato zmeraj bolj glasna. Zagledala sem žensko, ki je igrala kitaro na travniku, polnem rož. Usedla sem se na klop in jo opazovala. Glasba je bila mirna, začutila sem toplino v srcu in vse skrbi so bile pozabljene. Bilo je magično. Sonce je sijalo, kot da bi se smejalo. Ljudje so se ustavili in prisluhnili magičnim zvokom. Od nekod je prišel gospod s kontrabasom in začel igrati. Magija se je poglobila, čutila sem veselje, odražalo se je tudi v obrazov ostalih poslušalcev. Občutek je bil neopisljiv. Glasba je postala nebeški zvok srca, ki hrepeni po sreči in svobodi.

Kar naenkrat se je tam pojavila črna žival z velikimi očmi. Glasba je prenehala, poslušalci smo se zbudili iz sanj. Ko je žival pogledala žensko s kitaro, je ta kar naenkrat izginila. Pripodili so se oblaki, ljudje so odhajali, magija je prešla v realnost vsakdana.

Mia Ban, 9. b

Svet je lep. Otroci, prepuščeni sami sebi, se igrajo. Nihče jim ne ukazuje, nihče jih ne nadzoruje. Le sonce, veliko sonce bdi nad njimi. Ves svet je pisan. V njem se prelivajo vse mavrične barve. Vetrič narahlo pihlja in boža cvetove rož, tudi živalim prija poletno vzdušje. Ljudje uživajo čarobnost trenutka. Nihče nikogar ne moti, nihče se z nikomer ne prepira.

Sama ležim na trati in vse opazujem. Zaprem oči in svet me popelje s seboj ter mi razkaže, kako lep je v resnici.

Noemi Tomšič, 9. b

Sedim na travniku ter igram kitaro. Vse je živahno in pisano. Sonce se mi prijazno smehlja, veter, ki me spremlja ob kitari, nežno pihlja. Pisane rože pojejo z menoj, sliši se valovanje morja. Vse je tako pravljico, dokler ne pride moj mlajši brat in vse pokvari.

Začne igrati na violino in takrat se sonce skriva za oblake, veter se ne oglaš več, rože sklonijo cvetoče glave. Vse, kar je bilo prej pisano, je postalo žalostno in mračno. To namreč počnejo mlajši bratci. Pokvarijo ti dan.

Aljaž Počkaj, 9. a

O Romeu in Juliji

Lorenzova izpoved

Bila je lepa zvezdna noč in jaz, Lorenzo, sem se odpravil na ples v maskah, ki so ga pripravili Capuleti. Vse v mestu so povabili, razen Montegovih. Ti dve družini sta dolga leta živeli v sporu, ampak vzrok za ta spor sem pozabil. To je bilo tako smrtno sovraštvo, da je zajelo tudi najbolj oddaljene sorodnike, prijatelje in služabnike. Ampak pustimo sedaj to.

Ples je bil veličasten, toliko ljudi, ampak prepoznal sem samo Julijo. Njena lepota je sijala in nobena ženska je ni mogla premagati. Bila je edina hči Capuletovih.

Na ples je prišel tudi Romeo, Montegov sin. Zaskrbljen sem bil, kaj če ga prepoznajo in pride do spopada. Nato pa sem zagledal! Romeo se je pogovarjal z Julijo. Vedel sem, da nista vedela, kdo sta, toda zdela sta se mi zaljubljena. Pozneje sem slišal, kako je Romeo vprašal, kdo je dekle, s katero se je pogovarjal; ona, Julija, pa, kdo je mož, s katerim je kramljala. Ko sta izvedela, kdo sta, se nista začela prepirati ali govoriti grdihi stvari o nasprotni družini. Ne, bila sta zaljubljena.

Tisto noč sta me vprašala, ali ju lahko poročim. V upanju, da se bosta njuni družini omeščali in pobotali, sem ju naslednje jutro poročil. Toda njuna sreča ni trajala. Slišal sem, da se je tistega dne okoli poldneva razvil spopad med Julijinim bratrancem Tybaltom in Romeo-vim prijateljem Mercutiom. Dvoboje se je končal z Mercutiovo smrtjo. Romeo pa ni stal križem rok. Izvlekel je meč in maščeval prijateljevo smrt. Veronski vojvoda je po tem dogodku izgnal Romea iz Verone. Ah, uboga Julija!

Nekaj noči po tem dogodku pa je prišla k meni objokana Julija. Povedala mi je, da jo hoče oče poročiti s Parisom, ampak ona tega ne more storiti, saj je že poročena z moškim, ki ga ljubi. Po premisleku sem skoval načrt. »Julija, poslušaj, dal ti bom poseben napoj. Pojdi k očetu in se delaj, da si vesela, ker se boš poročila. Tisto noč pred poroko pa popij tekočino iz stekleničke. Učinek bo ta, da boš dvainštirideset ur ležala ko mrtva in tudi tvoje telo bo mrzlo. Ko bo prišel ženin, bo mislil, da si mrtva. Odnese te bodo na pokopališče in te položili v družinsko grobnico. Jaz pa bom poslal nekoga, da Romeu pove o najinem načrtu in on te bo prišel rešiti.« Po dolgem premisleku je pristala na to in storila vse tako, kot sem povedal, ampak hlapec, ki sem ga poslal k Romeu, je prišel prepozno, kajti Romea ni bilo več v Mantovi, saj je že slišal o Julijini smrti.

Tisto noč sem se odpravil k Juliji, saj sem ji želel povedati, da se je načrt izjalovil, ampak bil sem prepozen. Na tleh sem zagledal mrtvega Parisa, ženina, s katerim se je morala Julija poročiti, in Romea. Takrat se je Julija zbudila in ko je zagledala mrtvega Romea, je tudi ona želela popiti strup, ki ga je popil njen mož, vendar steklenička je bila prazna. Nato je izvlekla nož in se zabodla. Pretresen sem poskušal zbežati, ampak ujeli so me.

Elma Kamberovska, 9. a

Capuletova izjava

Pozdravljal sem ljudi, ki so prihajali na veličastno zabavo v maskah. Izgledalo je, da se je moja predraga Julija že ujela z nekom, a sem moral vseeno paziti nanjo, saj je bila vendar moja hči edinka, in nisem hotel, da pride v napačne roke.

Medtem ko sem klepetal z ljudmi, nazdravljal in jih pozdravljal, sem ves čas opazoval Julijo. Tisti večer je bila zelo lepa, zato sem moral še posebej paziti, s kom se družijo.

Očitno sem se preveč zaklepetal in Julija mi je izginila izpred oči. Iskal sem jo, pa je nisem mogel najti. Kaj si pa misli punca, da kar izgine? Sedaj je že dovolj stara, da se poroči, on pa dela neumnosti. Ko sem jo kar naenkrat spet zagledal, je kar žarela od veselja. Me kar zanima, kaj jo je prijelo?

Ko so gostje odhajali, sem odšel k Juliji in jo vprašal, zakaj je tako vesela. A vse, kar mi je odgovorila, je bilo, da je preveč utrujena in da si želi v posteljo. Nato sva se dogovorila, da se bova pogovorila naslednje jutro.

Ko sem vstal, sem se uredil in šel na zajtrk. Tam me je že čakala Julija, ki je mirno sedela za mizo. Vprašal sem jo, zakaj je bila prejšnji večer tako zardela, pa se mi je le nasmešnila in mi odgovorila, da ne ve, o čem govorim.

Naslednjih nekaj dni je bila Julija zelo zamišljena. Zamujala je na večerjo in kosilo, včasih celo na zajtrk.

Potem sem izvedel, da je Montegov sin Romeo umoril mojega preljubega nečaka Tybalta. Vedno sem sovražil Montegove, v tistem trenutku pa sem jih še bolj. Čisto nič ni moglo spremeniti mojega pogleda na to. Ko sem to povedal svoji ubogi Juliji, je bila čisto pretresena. Ni mogla verjeti svojim ušesom. Še dobro, da so Romea izgnali iz Verone v Mantuo.

Nekaj dni za tem sem se po dolgem premisleku končno odločil, da svojo hčer omožim. Dovolj je bila stara in grof Paris bo prav gotovo dobro poskrbel zanjo. Ko sem Juliji povedal za svojo odločitev, se je takoj začela izgovarjati, da še ni pripravljena na poroko. Nekam sumljivo se mi je zdelo vse skupaj. Ne bom popustil njeni trmi. Grof Paris je pravi zanjo.

Čez nekaj dni so moji služabniki prileteli v sobo in mi povedali najbolj grozno novico. Moja preljuba in najdražja hči je umrla. Nisem mogel verjeti. In to le nekaj dni pred poroko. Le kako se je lahko zgodila kaj tako groznega! Še isti dan smo Julijo položili v družinsko grobnico.

Ko sem naslednje jutro vstal, sem se žalosten odpravil na zajtrk. Sredi dneva so služabniki pritekli k meni in mi povedali, da je Romeo zopet prišel v Verono ter da je pri Juliji v grobnici. Bil sem besen. Le kaj naklepa ta fant?

Ko sem prihitel do grobnice, sem zagledal mrtvega Parisa, kasneje pa še Romea in Julijo. Bilo je videti grozno.

Straža je nato pripeljala gospoda Lorenza, ki je povedal celo zgodbo o tem, kako sta se Julija in Romeo skrivaj poročila in kako je Julija vzela uspalni napoj. Bilo je zelo pretresljivo. Prisotna sta bila tudi Romeova starša. Vsi smo jokali.

Na koncu smo se z Montegovimi pobotali. Če bi vedel, kaj se bo zgodilo, bi hčeri dovolil, da se poroči z Romeom.

Daša Đukić Maljevac, 9. a

Na poti migrantov in beguncev

Ne znam si predstavljati, kako je, če moraš zapustiti svoj dom, svojo domovino. Kako je, če moraš za sabo pusti vse prijatelje, družino, načrte za prihodnost ... in oditi v drugo državo, kjer živijo drugačni, tuji ljudje, ki imajo tuje, drugačne navade. Ne glede na to, če je tvoja hiša zdaj le še razbitina, ker je v bližini eksplodirala bomba, ali če ne moreš dobiti službe ali ne moreš preživeti s svojo plačo, mora biti grozno, da za sabo pustiš čisto vse.

Nikoli niti ne veš, če te bodo v tujini sploh sprejeli, če bo tam kaj boljše. Konec koncev je lahko še slabše. Lahko da te ne bodo želeli videti na svojih ulicah ali te bodo preganjali iz svoje soseske, ker si drugačen, ker si od drugod.

Žana Radivo, 9. b

Čakam ob meji z dokumenti v rokah. Upam, da bom jaz tista, ki jo bodo spustili naprej. Množica ljudi se tare pred mano, me potiska levo, desno, naprej, nazaj ... Sam nemir, vpitje, jokanje otrok. Po več kot dvournem čakanju v vrsti obupam. Ne zdržim več, lačna sem in žejna, zato stopim v neskončno dolgo vrsto, da bi dobila vsaj malo hrane. Med čakanjem se razgledujem naokoli, gledam družine z majhnimi otroki, bolnimi in premraženimi. Na stotine šotorov skriva ljudi, ki upajo na boljše življenje. Pomaknem se korak naprej. Srečna sem za tistega, ki je pravkar prejel hrano, obenem si želim, da bi bila na njegovem mestu. Na nebu je luna in nekaj zvezd, vrsta je še vedno dolga, ko se ljudje odmikajo. Hrane je zmanjkalo. Razočarano se vrnem v majhen mrzel šotor. Upam na boljši jutri.

Klavdija Ujčič, 9. b

Zamislím se ob tem, kaj se dogaja po svetu. Ljudje bežijo in se borijo, da bi imeli normalno življenje, kot si ga vsi zaslužimo. Vendar, svet je velik, ljudje smo različni in stvari ne potekajo vedno tako, kot bi si želeli.

Razmišljam tudi o tem, da nekateri otroci, ki so mojih let ali še mlajši, živijo v pomanjkanju. Ne hodijo v šolo, niso na toplem, vsak dan se morajo boriti za hrano, morda nimajo staršev. Življenje je res kruto in nepravično. Ljudje bi morali držati skupaj in pomagati šibkim in ne-močnim. A sebičnost in pohlepnost nas vodita do sovraštva in jeze do ljudi, ki so drugačni od nas. Velikokrat se ne zavemo, kako bi bilo nam, če bi bili na njihovem mestu, kako bi nam bilo, če ne bi imeli nikogar, na katerega bi se lahko zanesli, da bi nam pomagal. Ravno tako bi bili osamljeni in obupani.

Po svetu je veliko vojn. Velikokrat se vprašam: čemu vojna, čemu toliko življenj in škode. Zakaj ne bi sporov reševali mirno, brez nasilja in bojev? V vojnah vedno nastradajo tisti, ki niso ničesar krivi. Bežati morajo iz svojih domov, od tam, kjer bi si želeli živeti. Zanje se življenje v hipu spremeni: prilagoditi se morajo novi kulturi, novemu jeziku, novemu načinu življenja. Nekateri jim vse skupaj otežijo z zmerjanjem in sovraštvom.

Meni se to ne zdi prav. Želim si, da bi ne-močnim pomagali, da bi ljudje postali razumni, da bi se nehali vojskovati.

Kar se je dogajalo v preteklosti, se ponavlja. Ničesar se nismo naučili.

Upam, da si bodo vsi tisti, ki so morali od doma, našli novi dom, pridobili svoje pravice in živeli, kot si zaslužijo.

Mia Ban, 9. b

Bila sem v prostoru, sama. V sebi sem čutila praznino, ki me je rezala čez celo telo. Hotela sem zajokati, a si nisem upala. Nato so vstopile v prostor še druge ženske, nekatere so s seboj imele majhne otroke. Ena od njih je začela svojega otroka previjati. Deklica je začela jokati, bila je vsa umazana, po telesu je imela odrgnine in modrice. Gospa se mi je nasmehnila, a nasmeha ji nisem mogla vrniti, saj je bil njen negotov, nekoliko kisel, v njenih očeh sem razbrala zaskrbljenost, žalost. V očesnih kotičkih so se ji začele nabirati solze, a jih je takoj obrisala.

Nato je prišla Sofija, moja mlajša sestra. Dolge rjave lase je imela spletene v kito. Po vsem telesu je bila odrgnjena in krvava. Pritekla je k meni in me tako močno objela, da nisem čutila svojega trupa. Prestrašena je začela jokati. Ko me je pogledala, sem se počutila, kot da se bom zlomila, saj je še nisem videla tako žalostne, nemočne.

Čez nekaj trenutkov je v prostor stopil moški in nam naročil, naj gremo ven, ker bomo kmalu odpulili. V prsih me je stiskalo, najrajši bi umrla. Hotela sem se stisniti k mami ali očetu, a oba sta umrla, ustrelili so ju na hišnem pragu. Sofija me je spraševala na tone vprašanj: kam gremo, ali bova preživeli, kako bova živeli brez mame in očeta ... Nisem ji mogla odgovoriti, saj še sama nisem vedela kam in kako. Zato sem jo le prijazno pogledala in se ji toplo nasmehnila. Oči so se ji zalesketale. Obljubila sem ji, da je ne bom nikoli zapustila, da ji bom vedno ob strani, ne glede na to, kaj se bo zgodilo. Še enkrat me je objela, jaz pa sem v sebi zajokala, saj nisem bila prepričana, če bom obljubo lahko izpolnila.

Do naju je prišla ženska ter naju potisnila na pot do ladje proti Bostonu. Usedli sva se ob ladijski ograji in opazovali ljudi, ki so se trudili vkrcati. Prišlo je do prerivanja in nasilja, da so morali ukrepati ljudje v uniformah. Nekatere so ustrelili.

Ladja se je začela odmikati od pomola. Čutila sem olajšanje, a hkrati tesnobo, saj nisem vedela, ali bo tam, kamor nas peljejo, bolje. Država, iz katere sva šli, je bila zelo zaprta, ničesar nismo vedeli o tem, kaj se dogaja po svetu. Kje je Boston, nisem imela pojma.

Ladja se je pomikala, še vedno sva bili ob ograji. Sofija je zaspala, sama pa sem razmišljala o tem, kaj naju čaka: kje bova živeli, bova imeli hrano, naju bodo komu dali v rejo, kako se bova v tujini sporazumevali ... Za trenutek sem zaprla oči in se spomnila, kako srečni smo bili pred vojno. Želele sem si, da bi bilo vse to, kar se dogaja, le nočna mora, zato sem počasi odprla oči in upala, da se bom zbudila ob starših. Ko sem odprla oči, sem še vedno sedela ob ograji s Sofijo v naročju. Solze so se mi začele kopiciti, spolzele so mi po licih. Vedela sem, da bi si mama in oče želela, da bi bila močna, a solz nisem mogla zadržati.

Nekdo naju je spremil do ležišč. Sofija je takoj spet zaspala in tudi moje veke so postale težke. V solzah sem utonila v nemiren spanec.

Noemi Tomšič, 9. b

BRINJE

GlasilO Osnovne šole Dragotina Ketteja
Ilirska Bistrica, Župančičeva ulica 7

Tel.: 05 7110 380

E-pošta: o-dkilbistrpo@guest.arnes.si

Spletna stran: <http://www.os-dk.si>

Šolsko leto 2015/2016

Likovna oprema:

učenke in učenci vseh razredov

Naslovnica:

Jan Kastelic, 8. a

Uredili:

Dragica Štemberger Maljavac,
Sonja Štemberger, Branko Zidarič

Zasnovana in izvedba:

Branko Zidarič

Besedila, vnešena s pomočjo optičnega čitalca,
niso lektorirana.

Ilirska Bistrica, julij 2016